OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

A könyv tisztaságát és épségét az
t. t. olvasók b. figyelmébe ajánljuk.

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

VÉSZMADÁR.

REGÉNY

A TENGERÉSZÉLETBŐL.

HÁROM KÖTETBEN.

R175

IRTA

CURRER BELL.

FORDITOTTA

KOMPOLTHY TIVADAR.

Országos Széchényi Könyvtár

1. KÖTET.

DEBRECZEN.

KIADJA IFJ. CSÁTHY KÁROLY,

gazd. acad. könyvárus.

1874.

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár
R2
311181
ORSZ. SZÉCHÉNYI-KÖNYVTÁR
Növedéknapló
1958 év 3903 sz.
R 1965

Debreczen. Nyom. a részv. társ. nyomdájában, 1874.

I. RÉSZ.

A „Vészmadár“-hajó, mely kis tengeri hajórajhoz tartozott, az eskadreparancsnok által az indiai tengerről a Mozambique-csatorna s a szigettenger északi részére küldetett ki, hogy ott tengeri rablók után vadászszon, miután kifosztott hajók menekült legénységétől hirül esett neki az, hogy tengeri kalózok tanyáznak ott. Az eskadreparancsnok jól tudta, hogy az Európa felől idehajózók rendesen ez utat választják s igy lelkiismeretes kötelességének tartotta, hogy e helyet biztossá tegye, mit egy portyázó hajó kiküldésével vélt elérhetőnek.

A kis „Vészmadarat“ tehát egy, több hóig tartott keserves szemlészut után gyorsan fölszerelték rég enyészetnek indult besózott hussal s a többi nagyobb hajó rosz kétszersült fölöslegével, miután azt hitték, hogy e megteendő hosszu ut alatt elég alkalma lesz a „Vészmadár“-nak magát itt-ott a kikötői állomásokon ivóvizzel s egyéb élelemmel ellátni.

A szives olvasó alig birhat annak fogalmával, hogy az ily kis portyázó hajók legénysége mily borzasztó nyomornak van sokszor kitéve idegen égalj tengerein, vad néptörzsek-lakta partvidékeken, hol a lángoló nap tüzsugárait kell eltürniök s a nyomorult élet fentartására dögleletes sóshussal, ihatlan pos-

hadt vizzel s pondrókkal telt kőkeménységü kétszersülttel kell beérniök.

A „Vészmadár“ vigan vágtatott a tengernek s tartott ujabb rendeltetési helye felé. Az ut sok érdekes kalandra adott kilátást s a tisztek is igen jól érezték magukat, mert immár nem voltak az eskadre tisztikarának alávetve. Egyedüli szomoru gondolatuk az volt, hogy hátha nem találnak tengeri rablókat, kiket megsemmisithetnének.

A cap-telepitvény északi része felől, Afrika keleti partjaira értek már s itt kétszer tettek kisérletet, hogy magukat legalább iható vizzel fölszerelhessék, melynek szükségét már nagyon érezték. Mindkét kisérlet eredménytelen volt s kényszerülve voltak a Mozambique-csatorna felé tovább hajózni, mely ut alatt főtörekvésük volt, hogy valamely folyó torkolatára találjanak, vagy oly partvidékre jussanak, hol sajkáik biztos horgonyon nyugodhatnának s legalább kilátásuk lehetne egy kis vizbeszerezhetésére. Ebbeli reményök azonban nagyon ingó alapra lehete fektetve, mert a legforróbb évszakban voltak.

— Ama meredek, puszta szirtfal végtelennek látszik, mr. Herbert! — jegyzé meg Daunton kapitány, kezével a part felé mutatva.

— Elfáradtam már nézésébe, oly régen látom már, — válaszolt a fiatal első-hadnagy. — E sziklafal tökéletes merevséggel ereszkedik le a tengerbe s több helytt felső részével a tenger fölé is kihajol. Hiszem, hogy e sziklahegyekben lápokra találhatnánk, mik az esős időszakban vizzel teltek meg. Igazán nyomoruság, hogy e partvidékről nincs tengeri tér-

képünk, akárcsak olyan is, mely egy garast megérne.

— Hihetetlennek látszik az a hanyagság a kormány részéről, hogy hadi hajóinkat nem látja el kellőleg térképekkel. — Szólott a kapitány s keresztbe fonva mellén izmos karjait, komoran járkált föl s alá a hátsó födélzeten. Tudta, hogy a hajóért ő a felelős s ha biztos vagy épen semmi térképe nincs, hogyan kalauzolja bizton a gondjára bizott, jármüvet. Igy minden lépés koczkára van téve. A kapitány nagyon elkomorult, ha ez eszébe jutott.

Herbert hadnagy ezalatt a födélzetvédre támaszkodva, elborult arczczal nézte a sziklatömegeket, mik a partra jutást lehetetlenné teszik nekik.

— Honnan van az, hadnagy ur, — kérdé egy fiatal szép hajóapród Herberttől, hogy némely parthelyen oly nagy hullámzás van, mellette pedig alig egykét mértföldre már ismét sima a tenger?

— Onnan, — felelé a hadnagy, ki az ily okos kérdéseket igen szereti hallani az ifju tengerészektől, — hogy az oly parthely, hol nagy a hullámzás, a nyilt óczeán áramlatának egyenesen van kitéve, mig ha egykét mértföldre ettől már sima a tenger, ez onnan jö, hogy ott a part már más irányba görbült s védve van, elhajlásával észrevehetlen öblöt képezvén. Jó lesz, ha néha iránytüjét megszemléli, Darby ur!

— Le a mérónnal! — kiált e perczben a kapitány. — Közel kell lennünk a parthoz. Vizsgáljuk meg a tengerfenéket.

— Jól van, kapitány, — felel Marliner.

a vitorlakezelő, — bár ez nem egyéb lesz most puszta formaságnál. Hogyan szerezzünk biztos tudomást a tenger feneke iránt, midőn hajónk egyik pillanatban mérhetlen mélység, másikban alig nehány vonalnyira egy-egy korallszirt mellett vagy fölött halad. Legjobb volna számunkra most egy kis jó csendes idő s egy még jobb őrszem az árboczkosárban.

— A viz másszinünek látszik, vigyázz! Kiáltja Daunton kapitány az árboczkosárban levő őrszemnek; aztán a vitorlakezelőhöz fordult:

— Szép időben még megjárja, ha a hajó mellett észrevehetni a vizben a korallszirteket, de viharos időben vagy éjjel . . . . . nagyon roszul járhatunk.

— Tökéletesen igaz s mi nagyon különös hajót fogunk elsülyeszteni. Elől legalább is pár lábbal fölebb jár, mint hátul s igy hajónkat sokkal csinosabban törhetjük össze, mint rendszerint korallszigetek körül szokás.

— Ez mind igen szép, Marliner mester, de nézze csak sugár árboczainkat, nézze gyönyörü vitorlázatunkat, sajnálja meg azt a pár sor fényes nehézágyuüteget. Mester, nekünk a hajót járható vizbe kell visszakalauzolnunk. —

— Hiszem, hogy ezt megtehetjük, kapitány!

— Nézze csak kapitány ur, szegény matrózainkat. — Szólt most Herbert hadnagy. — Hogy leskelődnek a szerencsétlen fiuk beesett, fénytelen szemekkel, száradt ajkakkal a sziklapart felé. Hogy néznek meg minden hegyszakadékot, melyben üditő forrást vélnek fölfedezni.

. . . . Csak a tengerészek s a végtelen puszták vándorai tudják megbecsülni drága kincsképen a vizet.

A kis „Vészmadár“ pedig tovább-tovább haladott vészteli, bizonytalan utjában. — — — — Óra óra után mult el s a szerencsétlen hajósnép nem látott egyebet annál a puszta, kietlen sziklafalnál a parton, melyet már lelkök mélyéből megutáltak.

Végre, midőn már a remény utolsó szikrája is kialudt a legkitartóbbak szivében, midőn a matrózok hinni kezdék, hogy átok fogta meg a hajót s a „röpülő hollandi“ rémes meséjével ijjeszték egymást, hangzott e kiáltás a födélzeten:

— Viz! viz!

Egy pillanat alatt minden szem a sziklapart egy mélyedtebb helyére tekintett, hol gyönyörü vizesés csergett alá a tengerbe.

Minden arcz kiderült, mindenki szivébe visszatért a bátorság. A bus lehangoltságot öröm váltá fel, a csüggedést bizalom. Már szájokban, már forró tüdejükön érzék a hideg kristálytiszta vizet.

A hajó rögtön azon irány felé tartott, melyben a vizet látták s minden teleskop a vizzuhatagot vizsgálá.

A kapitány arcza azonban egyszerre elsötétült. Első pillanatban ő is remélt, de ő benne, kinek vészdult arczán az elővigyázat s elhatározás mély barázdákat hasitott már, legelőször tért vissza a hidegvérüség, s mig a hajó lassan-lassan a part felé közeledett, vállvonitva fordult Herberthez s mormogva szólt:

— Hadnagy, forditsa vissza a hajót. Elég

közel vagyunk, hogy vizsgálódhatánk: s én meggyőződtem, hogy a vizeséshez hozzáférnünk lehetetlen. Ám tekintsen ama sziklatömegekre, mik utunkat állják a part előtt, hol az ár habbá veri a tenger vizét. A hab mindenütt fehér. E sziklatömegek közt nem férhet hajónk keresztül.

A hadnagy szó nélkül engedelmeskedett, bár finom arczán nagyon meglátszott a mindent koczkáztatás kedve. A matrózok iszonyodva néztek egymásra s a többi hajótiszt hangtalan borzalommal állt a födélzeten. Tisztek és matrózok belátták, hogy a vizzuhataghoz hozzáférni teljes lehetetlenség.

— Engedje meg nékem, kapitány, hogy ladikon bellebb mehessek a zuhatag felé. — Szólt Herbert.

— Jól van, tegye; de vigye magával Marliner mestert is s ereszsze le a mérónt a part mellett. Lássák szemökkel, hogy a vizhez hozzáférhetni, őrült gondolat.

Nehány vérmes ember még remélt e szavakra, de a tapasztaltabbak lemondtak minden reményről.

Nehány percz mulva visszatért Herbert s a vitorlakezelő ladikkal s hirül hozák, hogy a kapitány igazat mondott.

— Kikötnünk lehetetlen, mondák. A tengerfenék sziklából áll. Minden horgonyunk szétszakadna rajta.

A ladikok fölvonattak a födélzetre s a „Vészmadár“ folytatta reménytelen utját, a végtelen szirtfal hosszában tovább. . . .

Kétszerte undoritóbbnak tetszett e napon a büzhödt, poshadt viz, mi a hajón volt, a le-

génység előtt s nem tudták volna mondani: hogy a kevés mennyiség vagy a nagy undor ellen van több panaszuk. S mintha a sors gunyt akart volna üzni nyomorukból, a parton csergedező hegyi patakot mutat nekik. Ha kis rést pillanthattak volna meg az utjokat álló sziklatömegek közt, a menny s az élet üdvét élvezhették volna, de a végzet sulyosb szenvedésre kárhoztatá őket.

Daunton kapitány, ki az általános levertséget észrevette, első-hadnagyához fordult:

— A vízesés megzavarta ugyan kedélyállapotunkat; de sebaj! Ez azt bizonyitja, hogy tul ez átkos szirtfalon elég viznek kell lennie s én bizton remélem, hogy néhány óra mulva valamely folyó torkolatához érendünk. S hogy e kedvező szerencsét el ne szalasszuk, alkonyatkor horgonyt vetünk.

— Helyesen, kapitány! Én magam sem kétkedem arról. A part, mint észrevehetém, már sokban elhajlott nyugat felé s igy csendes vizre bátran számithatunk. Ebből aztán jól ellátjuk hajónkat s habár ezer ördöggel kellene érte viadalra kelnünk.

A hadnagy eme biztató szavai nem maradtak jó hatás nélkül a legénység előtt, kikhez közvetve voltak intézve.

E tájakon az alkony igen rövid. A lángoló nap tüzsugárai, melyek tizenkét órán at kinozzák az élőlények ama szerencsétlen osztályát, mely e forró vidékre elvetődik, még akkor is iszonyu hőt fejtnek ki, ha már alkonyodik, de ha már egyszer az est beáll, abban a pillanatban éj van. És az éjek e forróövi égalj alatt felségesek.

Az ég tisztább kék, a hold sokkal fényesebb s ragyogó sugárai mégis szelidebben hatnak az emberre. Delejes büverővel süt egész éjen s kik magikus sugárainak kitéve vannak, azok képzelőerejét iszonyuan megrohanja. De a képzelem, az agy s az egész testszervezetre igen káros e delejes hatás. A hold ama delejereje rothadóvá teszi nehány percz alatt a hust s a halat; utóbbi husnem még ezenfelül méregtartalmuvá is lesz. Itt lesz érthetővé a szentirás eme mondata: „Ne szurjon meg téged a nap s a hold ne süssön reád éjjel.“

Ha a hold nem világit, akkor a csillagok világitnak. Átható ragyogásuk oly tiszta, miről európaiaknak fogalmuk sem lehet. Négereklakta vidékeken ez éjek ünnepet képeznek ritkaságuknál fogva. Ilyenkor körbe gyülve vad tánczot kezdenek s üvöltve ugrálnak sajátságosan rosz dallamuk kisérete mellett. Féktelen vigadásuk őrült kaczagásban nyilvánul később s gyönyörben ringó vad lelkük örömét még a rabszolgaság terheinek gondolata sem zavarhatja meg.

Ily szép éj volt, mikor a kis „vészmadár“ közel a parthoz horgonyra ereszkedett, hogy bevárva a hajnalpirulatot, másnap vészes utját folytathassa.

A parton meredő sziklabérczek e helyen különös alakuak voltak. Mint düledező várromok sötétlenek le szédítő magasságból, néha felső részökkel messze ki a tenger fölé hajolva. Egy helyen a bérczorom óriás toronyalaku volt. Ezt jelölék ki a „Vészmadár“ hajósai iránypontul, melyet szemmel tartva utjokat majdan folytatandják.

Szép volt az éj; elandalitó. De a szegény hajósnép nem gyönyörködött benne. Busan hajták le fejüket s mig tüdejük hüsitő viz után lihegett, álmaikban a legszebb vizeséseket, patakocskákat látták, hallák a kristálytiszta habocskák halk locsogását . . . . szegény tengerészek!

Az éj igen lassan telt el; végre azonban mégis kilöveltek a napsugarak — —, a „Vészmadár“ fölszedte horgonyait, a vitorlák tágultak s ujra tovahajózott a szerencsétlen hajó. A partelhajlás nyugat felé tovább tartott, de a part előtt hosszan elszórt szirttömegek s korallzátonyok mind sürübben fordultak elő. Az elővigyázatot meg kelle kétszerezniök.

— Én azt hiszem, Sir, — szólt az első hadnagy a kapitány felé fordulva — hogy mig ez a nap lealkonyul, vizet fogunk találni a partokon. A zajlás itt már nem nagy a partmentén s igy azt hiszem, ladikainkkal könnyen partra juthatunk.

S aztán rendeletet adott ki, hogy vizgyüjtésre tétessék meg minden előleges készület. A matrózok, bizva az ujabb reményben, lázas sietséggel dolgoztak.

— Zátony előttünk! Hangzik egyszerre egy ijedt kiáltás az árboczkosárból s mindenki sietett a vészről meggyőződni. A hajó előtt, jobbról s balról szirtcsucsok látszottak a vizszin alatt pár lábnyira. E pillanatban a hajó, melynek gyors futását már nem lehete fékezni, a zátonyra rohant . . . . egy másik pillanat s a hajó — tul volt a zátonyon; lesiklott róla. A zátony alig volt pár ölnyi hosszu. — — — A „Vészmadár“ repült tovább.

A délelőtt minden nevezetesb esemény nélkül folyt le. A veszélyes vizalatti sziklák még sürübben fordultak elő s a parti bérczek mind óriásabbakká magaslottak.

Délben megcsendült az ebédre hivó hajóharang; de a máskor oly vig legénység most busan ült le az asztalhoz. Mi öröme lehetett volna dögleletes huson? Félegykor a grogot osztották ki a matrózok közt. Máskor hahotával fogadták e kedves italt s az élczek gyors egymásutánnal váltakoztak a mosolygó ajkakon. Most szótlanul s bizarr egykedvüséggel ülték körül az asztalt s ittak — undorral. Betegek voltak mindnyájan; a hideglelés sárga nyomokat hagyott szomjtól aszott arczukon.

A lélek s a test közötti öszhang s együttérezés sehol sem tapasztalható oly nagyon, mint a tengeren. — —

— Nagy rés a parti sziklafalon! Hangzott az örömkiáltás az árboczkosárból.

Valamennyi távcső, mind a jelölt irány felé lett irányozva. A hajó igen közel volt a sziklaréshez.

— Széles szakadék! — kiált örvendve a kapitány. — Nem lehet más, mint valamely folyó medre. Hála néked, isten!

Mindez egy pillanat alatt történt. A következett perczben már talpon volt minden ember. A matrózok, ez elfásult vészmadarak igen jól tudták, hogy minek kell következnie.

— Mr. Herbert, — szólt a kapitány — én hiszem, hogy itt vizet fogunk találni, de kétlem, hogy horgonyvetésre alkalmas tengerfeneket találhatnánk.

— A rés eléggé széles, kapitány ur, —

felelé az első-hadnagy — s én ugy gondolom, hogy miután ez átkos szirtfalon ez az első nagyobb szakadék, annak bizonyára, az esős évszak alatt folyómedernek kell lennie.

— S én ép azért hiszem, hogy a szakadékkal szemben horgonyzásra való csekélyebb fekvésü tengerfenékre találandunk, mert az ily nagy folyók rendszerint iszonyu sok homokot raknak le a tengerbe a torkolatnál.

— Mi mindenesetben horgonyt vethetünk, mormogá a vitorlakezelő.

— Örülök szivemből, hogy önt mr. Anstey, a födélzeten láthatom. — Üdvözlé a kapitány a másodhadnagyot, ki hoszabb betegség után most jelent meg először a födélzeten.

Mr. Anstey derék fiatal ember volt; hivatásához nem épen illő gyöngéd testalkattal. A kapitány üdvözletét udvarias, köszönő meghajlással viszonozta.

— Most, hogy ujra visszanyertem egészségem, — szólt — azt hiszem, hogy kétszer annyit volnék képes dolgozni, mint ezelőtt. De meg Danvers ur is azt hiszi, hogy tökéletesen alkalmas volnék a födélzeten felügyelésre, mig mr. Herbert másutt van elfoglalva.

E perczben a hajó megállott. A vitorlák bevonattak s a ladikok a tengerre bocsáttattak.

— Vigyen két ladikot magával, Herbert ur, — szólt a kapitány — szerelje föl az egyiket tonnákkal. Ha egykettőt teleszedett vizzel, küldje el azokat rögtön az egyik ladikkal a hajóhoz, hogy a legénység mihamarább hozzájusson. Aztán tartson kis szemlészutat a szakadékon innen s nézzen körül, ha szerezhetnénk-e

ott körül egy kis tüzifát, mert ennek már fogytán vagyunk.

Aztán az árboczkosárban lévő őrszemtől kérdezé, hogy nem lát-e a hajó s a part közt másszinü vizet.

— Egy nagy fehér folt! épen a hegyszakadék előtt. — Kiáltott le amaz a magasból.

— Jól van — felelé a kapitány — ez az, mit reméltem. Menjen ön is Marliner mester s ha ön, miről meg vagyok győződve, horgonynak való tengerfeneket talál, tartsa föl sipkáját egy rudon, mi pedig ezalatt előkészületeket teendünk, hogy mihelyt ön viszszatér, odavitorlázhassunk. Mert félek, hogy rövid idő mulva szélcsend áll be s mi itt veszünk. — Siessen, mester, a mérónra nem lesz szüksége, mert a viz tökéletesen átlátszó.

. . . . . .

Negyedóra eltelte után a hajón lévők észrevették a jelt, mit Marliner mester rögtönzött sajkájában s mely azt jelezé, hogy biztos horgonyzási helyre bukkant, ami nagy szerencse volt, mert sziklás tengerpart mellett, hol a fenék egyenlőtlen, egy óráig is bajos horgonyon állani.

— Kapitány, — jelenté mr. Anstey — a vitorlakezelő sajkája közelg.

— Kemény homok-zátonyt találtam, kapitány! — Jelenté a vitorlakezelő, ki most szállt ki sajkájából. A homok-zátonyt nagy sziklák veszik körül szétszórtan s a viz is eléggé mély fölötte. Ha a horgony nem akad meg a fenékben, ugy valamely sziklacsucsban fog fönakadni. — A helyet nem mondhatom egészen biztosnak, de oly évszakban, mint a mostani,

midőn esős szélnél semmi roszabb nem érhet bennünket, jobb mint semmi.

— Örülök, hogy csak ily horgonyzási helyre is találtunk mester, — szólt a kapitány. S hacsak olyan volna is, hogy horgonyunk eléri, mégis örülnék neki. A spanyoloknak a középtengeren csak három jó kikötőjük van: Juni, Juli és Carthagena s ők büszkék erre. Ily büszkén vessünk mi is horgonyt, — végzé nevetve.

A szél még nem állott el, s a hajó szép lassusággal siklott tovább, ujra kibontott vitorlákkal. Mikor a zátony fölé ért, bevonattak a vitorlák, a vitorlarudak keresztbe feszittettek s a horgony nagy zajjal a tengerbe hullt.

— A viz itt van! Jelenté ismét a másodhadnagy.

— Itt a viz, itt a viz! Hangzott szerte a födélzeten s a matrózok s a hajó egész legénysége örömrivalgva futkosott kancsó s pohár után. Alig tudtak megegyezni rajta, hogy ki csapol először. Oly mohón itták a vizet, mintha a menny üdvét éldelték volna. Sápadt arczaik kigyuladtak, szemeik könyben uszva forogtak s ajkuk körül üdvözitő mosoly ült. Bágyadt tagjaik, mintha uj vér csergedett volna beteg ütereikben, egy pillanat alatt visszakapták rugékonyságukat s féktelen örömükben mint átszellemült ördögök üvöltve futkostak eszeveszetten. Oh, e jelenet le nem irható. A legcsapongóbb képzelmet is cserben hagyja.

Régen volt, nagyon rég, — mikor e sorok irója is élvezte a „Vészmadár“ legénységének ez örömét. Oh, az a gyönyör kimondhatatlan, mikor a száradt tüdőn végig gyöngyöz az a

hideg üdvital, mit a szárazföldi közönséges emberek egyszerüen viznek neveznek..... Évek multak azóta — s én emlékezem; lelkem ujra átéli a kinos szenvedés után érzett gyönyört s — én is pezsegni érzem ereimben a vért.....

— — Sajátságos kikötőhely volt az, melyen a „Vészmadár“ horgonyt vetett. Fehér kőhomok képezte a tengerfenék talaját, körülötte minden irányban óriási sziklatömegek meredeztek. A viz csendes volt e helyen és átlátszó annyira, hogy a fenéken nyugvó horgony hasonlított egy vizzel telt üveglombikba vetett játékszerhez. Az ember azt hitte, hogy a hajóról kézzel elérhetné azokat az óriási, függőlegesen meredek sziklaormokat, mik a tenger alatt voltak; s a fölöttek ringó „Vészmadár“ hasonlitott egy kicsinyke sajkához, vagy árboczos csigahéjhoz, melyen a tenger tündérlányai járják be a mérhetetlen vizsíkot.

Herbert hadnagy, a hajóorvos s nehány matróz ezalatt a parton voltak s a völgyet járták be, melyet ama hegyszakadék képezett. A völgy, vagy jobban mondva hegyszakadék közepén kis patakocska futott mormolva a tenger felé, mely esős évszakban bizonyára széles rohanó folyammá szokott dagadni. A völgy oldalain kidöntött óriási fák s letört szikladarabok legalább ezt bizonyitják.

A völgy, minél belebb haladtak tengerészeink, annál szélesebb lett, de legszélesb helyén sem volt a két part közt több, mint fél mértföldnyi távolság. Elhagyott, puszta, kietlen volt a völgy; telve gödörrel s homokhalmokkal. A völgyet meredek sziklák vették körül;

itt-ott a sziklahasadékokból elsatnyult fa meredett ki száradt ágakkal magasan . . .

Bár merre tekintett a szem, mindenütt pusztaság. Csak ott, hol a völgy oldalain egy-egy mélyedés volt, lehete látni sárgult bozótokat, nyári esőártól lesodort, durva csalitokat.

— Szeretném, ha e fákból, mik ott ama hegyormon állanak, nehányat hajónkra szállithatnék; szólt Herbert s a hegyoromra mutatott, melyen néhány sudaregyenes fa sötétlett.

— Halt! kiált e perczben az orvos s kezével feje fölé mutatott.

A hely fölött, hol tengerészeink pillanatnyi szünidőt tartottak, egy leesőfélben levő sziklacsucs meredezett. Oly különös alaku volt, hogy utasaink azt hitték, miszerint az a levegőben lebeg, mert hátulsó része, melylyel az oldalon lévő sziklabérczhez támaszkodott, nem volt látható.

A társaság megütődve állt meg s figyelemmel szemlélte a sziklát.

Herbert, ki azonnal észrevette, hogy az egész jelenség nem egyéb láttani csalódásnál, nevetve fordult el az orvostól s parancsot adott legényeinek, hogy a hegyormon álló fák közül hármat kivágjanak.

— Valóban igen különös, — jegyzé meg a nyakvágás mestere, ki felsülését mindenáron el akarta palástolni s tudományos kőzetvizsgálódásba bocsátkozott — mondom, nagyon különös, hogy mig e kövek itt szegletesek s több éles csucscsal birnak, addig amazok ott a patak körül tökéletes gömbölydedek, mintha csak a tengerár által lettek volna lekoptatva.

Képzelhető az elemek azon borzasztó harcza, melynek itt évezredek óta dühöngni kelle, képzelhető azon iszonyu áradat, mely ily óriási sziklákat addig hengerit emerről amarra, mig azok gömbölyüvé köszörülődnek!

— Bámulom az ön bölcseleti tehetségét, orvos ur, de ön tudja, hogy én minél kevesebb igényt tartok a bölcsességi hirnévre. No meg aztán lássa, kedves doktorom — jegyzé meg nevetve Herbert —, azt hiszem, hogy egy hajón tökéletesen elegendő két bölcs Csak philosophizáljanak ön és kapitányunk annyit a mennyit akarnak; de maradjon kettőjök közt a szó. Nos, hát ön mit gondol, ifju Darby Darcie barátunk?!

— Lelkemre, Sir! — Felelé az ifju apród, ki eddig egy pillanatig sem szünt ama leeső félben lévő sziklatömeget bámulni, — lelkemre, — szólt — nekem fogalmam sincs arról, miféle állat az a „bölcs“; de annyit tudok, hogy i s t e n t e l e n helyen járunk. A mi pedig azt a furcsaságot illeti, hogy az egyik sziklatömb szögletes, a másik meg gömbölyü, arra — jegyzé meg a babonás fiu — arra legkönyebb felelni. Az ördögök játszottak velök kuglit s igy meggömbölyödtek. Hanem ama szikla felrakására, mely ott leeső félben van, azt hiszem, több ördög volt szükséges; sőt azt hiszem, hogy ennek a hegyormon nyugvó hátsó részét még most is fogja egy pár kobold s ép azért nem tud lezuhanni.

— Kedves Darbym, — felelé e naiv szavakra a vidám első-hadnagy, az ön philosophiája nekem ép oly szokatlanul hangzik füleimben, mint másé vagy akár az orvos uré. De

lám, a nap alkonyul. „Le még egy fával.“ — Kiáltott fel a hegyoromra. — S aztán nézzünk utána, hogy a hajóra visszaevezhessünk.

Ezalatt Danvers, az orvos, a bozótok közt kutatva, valamely nagy állat csontvázára talált, mely állat, mint hivé, vadállatoktól szaggattatott szét.

— Meg vagyok győződve, — szólt az orvos gondolataiba merülten, mig mindnyájan a bozót s sziklák közt botorkálva, a patak hosszában a ladik felé siettek — erősen hiszem, — ugymond — hogy az esős évszak alatt e völgy egészen másként néz ki; én viruló zöldnek képzelem akkor s száguldó antilop-állatoktól lakottnak.

— Meglehet, — válaszolá mentében Herbert — de most csak legalább egy pár antilopot szeretnék itt látni s vége volna a rothadt sóshus napirendének. De im, sajkánkhoz értünk. Hát ön, Darby ur, mit keres ön ott hátul?

— Ah, hadnagy, — kiált viszsza a kedves apród — engedje, hogy még csak egyszer igyam egy iszonyu nagyot a patak kristály habjaiból. Fájna szivemnek, anélkül tőle most bucsut vennem.

E szavakra mindnyájan visszatértek még egyszer a patakhoz. Ittak s szemöket gyönyörrel legeltették az átlátszó hullámokon.

Daunton kapitány a födélzeten sétált ezalatt nagy hidegvérrel, bár alig győzte már visszavárni a partszemlére kiküldötteket.

Miután Herbert s társai a födélzetre értek viszsza, Daunton ur kedvteljes s nagy megelégedéssel mosolygott, felvilágosittatván

arról, hogy viz és fa bőségben elég van a völgyben. A mi a vidék borzalmait illeti, miről az orvos ur beszélt neki, az mitsem érdeklé. Mosolygott, mert viz és fára többé semmi gondja nem volt.

— Nos, mr. Herbert, — szólt a kapitány — ugy látszik, szerencsések vagyunk. Holnap én is kimegyek a partra s szélyelnézek. Ha elegendő vizet s fát kapunk, tökéletesen meg leszek elégedve a vidékkel. Nem találtak valahol ember vagy állati nyomokra?

— Sehol, Sir; kivéve egy pár apró antilopot, melyek a bozót közt szökdeltek. De az orvos majd beszélend önnek egy nagy állati csontvázról.

— Jól van, hadnagy; majd megbeszéljük a csontváz-leletet az orvos urral. Ön addig lássa el a hajót vizzel s fával; de tartsa szem előtt, hogy az éjjeli munkának nem vagyok barátja, Orvos, jöjjön ön a kajütt-be s beszélje el nekem, mit talált.

— — — A nap lealkonyult; a munka véget ért. A parti sziklák, a mint a nap mögöttük mind mélyebben alásülyedt, nagyobb s nagyobb árnyat vetettek az ezüstszürke tengerárra; végre a hajót is elérte az árny s a sötétség beállott.

A „Vészmadár“ mozdulatlan állt horgonyán. . . . . Nyugodt, csendes volt az éj s a fáradt tengerészek nyugodtan álmodának függő ágyaikban.

II. RÉSZ.

A „Vészmadár“ apródainak kajütt-e szük, setét lyuk volt a hajó orrában; napfény sohse járt abba, annál kevésbbé friss lég. Néha ugyan vitorlákat feszitettek ki e bejárás fölé s igy a szellőt bevezettették; de éjjel ez teljes lehetetlen volt, mert a függőágyak széltében hosszában teljesen elfoglalák a szük kajütt-et, melyet pislogó faggyumécsnél egyéb nem világitott meg. Képzelhető az a fulladt lég, mely ily éjen át e szük lyukban volt.

A kajütt nyolcz lábnyi hosszu volt s közepén mitegy 6 lábnyira széles. Oldalait a hajóbordák képezték; padlatát szintén s igy azok, kik a legfelsőbb függőágyakban aludtak, igen gyakran beleütötték fejüket a bordákba. Ilyenkor nagyot kiáltottak fájdalmukban — aztán ujra nyugalomra dültek.

Az oldalakat képező hajóbordákat igen czélszerüen használta fel a 6 apród, mely a kajütt-et lakta. Egyik bordától a másikig rekeszt csináltak deszkából s az igy támadt négyszögüreget ajtóval látták el, mi által kényelmes szekrényre tettek szert, melybe evőeszközeiket, néhány üveg rumot s egyéb apróságaikat helyezték el. Fenyőasztal is volt a kajütt közepén, de lábai már nem birták s igy csak támaszokon állott.

A 6 apród helyzete észerint nem lehete valami csábító, de a vig fiuk, valahányszor ujabb baj érte lakásukat, vig kaczajjal fogadák azt. Élcz élczet követett a helyett hogy buslakodtak volna fölötte. Az élet közönséges élveit csak hirből ismerték a vad fiuk s igy az éhséget és szomjat is jókedvvel türék.

Napkeltkor a matrózok Herbert gondos felügyelete alatt partra szálltak, hogy vizet s fát gyüjtsenek. A kapitány s az orvos pedig, szokás szerint, tudományos vitatkozásba mélyedve, a hajón maradt. A hajón a legtudományosabb ember kétségkivül az orvos volt, de a kapitány meg rajongott azért, a mi uj s tudományos szinezettel birt, bár hidegvérü volt minden más iránt a legnagyobb mértékben. Jelen vitatkozásuk tárgyát a zátony képezé, mely fölött a „Vészmadár“ állott.

— Valóban különös, — jegyzé meg az orvos — hogy a tengerfeneket s mindent, mi rajta van, oly nagy mélységből is tisztán meg lehet látni.

— Ugyvan, felé a kapitány, — s az egész talaj ugy néz ki, mintha bronzkerettel volna övezve. Nézze csak, horgonyunk minden ága tisztán megkülönböztethető, egyik sem vágott a talajba. Erős délkeleti szélnél itt nem nagy biztonságban volnánk.

Mindketten ladikba szálltak most s a patak torkolata felé eveztek. Közvetve a torkolatnál alacsony, de széles szikla emelkedett ki a vizből. A ladik e mellett állott meg; az orvos s a kapitány kiszálltak a sziklára, mig a ladikot a matrózzal, ki ide szállitá őket, visz-

szaküldék a hajóhoz azon meghagyással, hogy mihelyt a reggeli ideje lesz, értök jöjjön.

A kapitány s az orvos darab ideig szótlanul állott a sziklán egymás mellett s az ellentétet bámulák a part s a tenger között. Egyik oldalon nagy, kopár szirttömegek; más felől a virágos talaju tenger....

— Nem veszi ön észre orvos ur, — szólt a kapitány, hogy mig a zátony fölött, melyen hajónk áll, egyetlen élő lényt nem lehete észrevenni, addig itt, e szikla körül csak ugyhemzseg a sok hal. Némelyike olyan sajátságos szinü s oly furcsa groteszk-alaku, különösen oly helyeken, hol nagyon mély a viz.

— Igazán gyönyörü látvány, — viszonzá amaz; — a legüdébb virágok nem oly sok szinüek mint az oczeán e különös lakói. Vörös, sárga, kék, barna s aranyszinüek; némelyike foltos, némelyike a legszabályosb csíkokkal van szinezve.

A kapitány szótlanul bámult maga elé a vizbe. Arczán meglátszott, hogy rég nem látott gyönyört élvez a különös látvány által.

— Nézze csak kapitány, — folytatá a lelkesült orvos — azt a szélesfejü groteszk alakot, azzal a tátott torokkal. Ez bizonyára a haltársaság bohócza. Amott mellette pedig még egy olyan van. Ez bizonyára társa lesz. Hogy kergetik egymást! Nini, látja ön azt a hátulsót, a mint a másikat üztében egyszerre csak czigánykereket vág s egész más irányban tova rohan. Most többi felpiperézett, kisebb barátaira fut — — torka tátva van! Ni, hogy összefut valamennyi s mily félve tekintnek a kö-

zelgő szörnyre. Ez pedig megáll előttük..... szájával lebsel, csattogtat, majd megfordul s nagy hidegvérrel farkát csóválja, hehehe!

Az orvos a könyezésig tudott nevetni a kis halak ily sajátságos játékán.

— Igazán különös, — felelé a kapitány, mig szemeit pillanatnyira sem fordità el a viz szinéről. De im! A halbohócz ujra czigánykereket kezd hányni s ismét más csoportot rémit. Orvos, én még sohse láttam ily nevetséges komédiát!

— Én sokszor érdekkel vizsgáltam a halak természetét. — szólt most az orvos komolyan — bár a mi zavaros vizeink nem engedik meg ugy a vizsgálódást, mint e partvidék. Én nem állitom vizsgálódásaim nyomán, hogy a halaknak eszük van, de igenis azt, hogy ehez hasonló tulajdonság a természeterő fölött rendelkeznek, ami mindenesetre több s nagyobb értékü, mint a közönséges állati ösztön.

— Lehet, — felelé a kapitány — bár e körülmény ismeretem niveau-ján fölül áll. De amott jön ni Herbert hadnagy, oly hosszu képpel, mintha nyujtófával jött volna érintkezésbe! Ma reggel igen sokat foglalkoztam tudományos buvárlatokkal; de ez csak jól hat nyomott lelkületemre.

Daunton kapitány okos, képzett ember volt, sokat látott és olvasott, de ismereteit — mint az rendesen oly embereknél előfordul, kik önképzésből szerezték tudományosságukat — többre becsülte, mint kellett volna. Többre becsülte a természetet, mint a képzőmüvészeteket. S ha, mint most is „Vészmadár"-ára te-

kintett, ugy érezte, hogy nála remekebb művet emberi ész nem hozhat létre.

Herbert arcza kiderült, mikor kapitányára tekintett s lelke örömét látta.

Az első-hadnagy is rajongott a hajóért. Oly lelkesedéssel tudott beszélni sugár árboczairól, gyönyörü kötélzetéről, hogy a kapitányt egészen elbüvölé.

— Lássa ön, — szóft Herberthez — az orvos már egészen más természetü. Ő képes órahosszant ott mászkálni ama sziklacsucsokon, hogy nehány poshadt gombát vagy növényt összekaparjon. Az ő szárazföldi patkány szemei nem találnak semmi bámulni valót a gyönyörü „Vészmadár"-on.

— Herbertre hivatkozom, — felelé Danvers apó — daczára annak, hogy annyira barbár minden szép s nemes iránt. Mondja ön, hadnagy, hogy nem nagyszerüek e növények itt?

Ezzel egy csomó vizi bürköt tartott elébe.

— Valóban, — jegyzé meg a hadnagy, anélkül, hogy szemeit csak pillanatra is levette volna a hajóról, — valóban bámulom az ön tudományos kutatásait; de lássa, nekem nincs időm, hogy azt ily haszontalanságokon töltsem. Azért jöttem, hogy a kapitányt embereinkhez vezessem, kik a völgyben vizet s fát gyüjtenek. Istentelen munka! A nap eszeveszetten süt s a szegény matrózoknak majd 300 lépésnyi távolságból kell az egyes hordókat ide hengergetniök. Ugy ömlik az izzadság kipirult arczaikról, hogy valóban szánni valók.

Ezalatt az emberekhez értek, kik az utósó hordókat töltötték meg épen.

— Az időt szépen használta föl, hadnagy ur, — szólt Daunton kapitány elégedetten. Azt hiszem, hogyha ez még egy napig is igy tart, tovább hajózhatunk s kipihenhetjük fáradalmainkat jó szél mellett, mert félek, hogy kalózainkat nem fogjuk e helyen megtalálni s igy a nyugalomra elég időnk lesz.

Az orvos ismét beszélni kezdett volna, folytatólag tudományos gombaészleleteiről s több efféléről, de a ladik megérkezett a hajóról s a kapitány és Herbert elhelyezkedett benne. Az orvos kénytelen volt őket szótlan követni a hajóra.

— Hollá, Darby, mi az ördögöt rág ön ott, abban a setét zugban. — Kiáltá egy átható, de nem kellemetlen hang az apródok kajüttejéből. — Szép dolog! Egész nap eszik s örökké éhes.

— Igaza van, Tandy, — felelé vissza amaz. — De ez egyszer csak egy sült krumplin rágódom. Chouchow villázta fel valahol s én meg elcsaltam tőle. No bezzeg szép volna a tengerészélet, ha csak ugy néha napján kapnánk valamit enni. Én eszem, punktum!

— Helyesen, csak egyék s igyék a menynyi tetszik. Hanem lássa, ön az egyedüli ember hajónkon, ki azokat az éhes sirályokat s falánk vészmadarakat legkönnyebben tudja elfogni. Rajta, csipjen el egy párt közülök s fogadom, hogy Chouchow meg én oly pompás galambpástétomot csinálunk belőlük, hogy a lelke is nevetni fog rája.

— Hehehe, — nevetett Darby barátunk

— persze hogy nevetni fog a lelkem, de magam is. No jó, kis idő mulva már lesz egy pár sirályka s nem bánom, ha plumpuddingot csinálnak is belőlök. Mert lássa, a pástétom nem nekem való. Az oly fiunak, mint ön, ki vékony mint öreganyám selyme, kinek lábai olyanok, mint a paszulykóró, kinek Bolha Jancsi az édes testvére, az oly fiu mint ön, édes Tandym, már beérheti az oly folyékony históriákkal; de én, ha az öreg Grogson nem cserélte volna be tegnap kenyerét az én rumomért, lelkemre, éhen haltam volna s ön ökölnyi vastag könyeket potyogtatna most hideg tetememre.

— Vigasztalódjék, Darby. Ön ugy is olvasni megy esténkint Herbert kajütte-jébe. Gyanus fölötte, hogy ön, a ki eddig oly keveset adott az önképzésre, most egyszerre oly tudományvágyó lett. Talán a könyvek mellett valami mást is szokott ön ott a kajütte-ben találni?

Darby barátunk találva érezte magát s farizeus mosolylyal mutatott az öreg Grogson-ra, ki grogot készitett a födélzeten.

— Nézze csak, — szólt — hogy rontja a vizet rumával ez a vén grogibibus!

— Látom, — felelé Tandy. — Az öreg ur orra már olyan, mint a hirtelen érett cseresnye. De im, a függőágyak lebocsátására füttyentnek. Én még kimegyek kevés időre a födélzetre friss léget szivni, mielőtt lenyugodnám.

— Késő, — felelé Darby — önnek várnia kell, mig a függőágyak le lesznek eresztve, mert a kajütte nyilásánál kiszoritanák a lel-

ket kedves kis tetemkéjéből. De nézze csak, Tandy ur, hogy kuszik amott Sommers, Grogson szekrénye felé. Ugylátszik, megdézmálta az öreg ur rum-készletét. Ezt a fiut teljesen el fogja rontani idővel Grogson ur. A nélkül sem a jobbik fajtából való, daczára, hogy pár év mulva ötezer font sterlingje lesz.

..... A lefolyt délutánon át nagyon kevés ideig dolgozhattak a matrózok a parton. Erős tengeri szél kerekedett, mely munkájukban feltartóztatá őket. De ezt nem nagyon bánta a hajónépség, mert jól hatott bágyadt idegeikre a hüs szellő.

A „Vészmadár“ födélzetén ez idő szerint egyetlen nehéz lázbeteg sem volt már. Mindannyian fölgyógyultak, mihelyt a jó hideg vizet élvezték. A rendes szolgálat első s legszükségesebb föltétele, hogy a legénység egészséges legyen s jaj az oly parancsnoknak, ki haszontalan rend s fegyelmi szabályokkal a közegészséget veszélyezteti.

— Holnap, — jelenté az első-hadnagy a kapitánynak — készek leszünk a vizgyüjtéssel s akkor kérem önt, engedje matrózainkat csapatonkint a partra menni, hogy ruháikat valahára édes vizben kimoshassák. A sós viz egész merevvé tette már öltönyeiket s éjjeli szolgálatkor egészen átnedvesednek a ködös légtől.

— Ehez kitünő alkalmunk van, — felelé a kapitány — mig az egyik rész ma leszállitja a hajóra a hegyormon kivágott fákat, addig a másik rész moshat. Aztán a tengerre szállunk újra. Vajha csak valami jobb élelmet szerezhetnénk elcsigázott embereink számára, de ehez kevés vagy semmi kilátásunk sem lehet.

Besózott husunk már több éven át romlik a hordókban s félek, hogy ártalmas is lesz már egészségünkre.

Herbertnek szokása volt reggelenkint, mielőtt reggelizett volna, a hajót párszor körülevezni, hogy meggyőződjék, miszerint semmi baja sem történt. E foglalatosságát ma is oly lelkiismeretességgel hajtotta végre, mintha csak husz hajó ellen akarta volna vezetni a „Vészmadár"-t. Herbert is oly gyöngéd ragaszkodással volt a kedves kis „Vészmadár"-hoz, mint Daunton kapitány, de azzal a külömbséggel, mig Daunton szivét egészen s csakis a „Vészmadár" birta, addig Herbert szivében egy bizonyos női arcz is helyet talált. Szép, junói arcz, sugárzó setétkék szemekkel ....

Mikor a „Vészmadár" utja előtt utóljára Capstadt-ban volt, Herbert gyakran eljárt Darby Darcie apród szüleihez. Nora, Darby nővére, sokszor mulatott, nevetgélt, dalolt és tánczolt Herberttel, annyira, hogy ez zavarba jött saját énje, önállósága fölött s mikor belátta, hogy szive el van „butitva", — akkor a szegény hadnagy már fülig szerelmes volt a kedves kis Norába.

Nora igen szép gyermek volt. Erényes és ártatlan, mint angyal. Szerelemről mitsem tudott s hogy ő el is büvölhetne valakit, arra nem is gondolt. Herbert érzelmeit nem volt képes megérteni, de azért szerette őt, csakugy semmiért, mint ahogy ezt neki egész naivul el is mondta. Nora atyja, Darcie őrnagy a 103. számu gyalogezred fölött parancsnokolt, mely a Cap-on állomásozott. Ujabban hire jött, hogy az egész ezrednek kevés idő mulva Indi-

ába kellend mennie, de midőn a „Vészmadár“ elhagyta a Cap-kikötőt, még semmit nem lehete biztosan tudni e tárgyban. Ép oly bizonytalan volt, hogy a „Vészmadár“ mikor térend majd viszsza Capstadt-ba. E két bizonytalan körülmény a szegény szerelmes hadnagynak igen sok aggodalmat szerzett, mert nem volt bizonyos felőle, hogy majd, ha ujra Capstadt-ba ér, meglátja-e ujra a kedves kis Norat, kit jobban szeretett, mint az egész világot.

Mély gondolatokba merültén evezett Herbert, a hajótól a partra. Czéltalan bolyongott a szinttömegek közt. Lelke szive eszményképén csüggött egész hévvel s szüntelen csak róla álmodott. Mit bánta ő a fát, a vizet, sőt magát a „Vészmadár“-t is; ő e pillanatban a multak szép emlékeinek élt s ha valaki azt kérdezte volna tőle most, hogy hány óra, hogy van stb. — ő bizonyára azt felelte volna: — Darcie Nora!

Az ő ajkai csak szive bálványa nevét ejtették volna ki. Mert őszinte volt benne a lélek s a mit szive érzett, azt nyiltan mondta ki ajka.

Merengéséből három apród ébresztette fel. Ezek, kis távolságnyira tőle, heves vitatkozást kezdtek. Ugylátszik, valami terven törék fejüket.

Midőn az elsőhadnagy észrevette őket, elhallgattak s a tiszteletteljes félelem bizonyos nemével közeledtek parancsnokuk felé. Még akkor is kölcsönös fejbólingatás, szemintések s vállvonitásokkal folytatták a néma vitatkozást, mikor már majdnem előtte állottak.

Herbertnek nem kis fáradságába került, hogy nyugodtan elnézze a három kenyeres pajtás zavarát. Nagyon jól ismerte bolondos tréfák utáni vágyukat s igy alig győzte már bevárni, hogy mi sül ki ujra.

A fiuk végre egyet köhintve megálltak előtte s kitolták maguk elé szónokul Tandyt.

Tandy kezét barette-jéhez emelte föl, tisztelgett s szólani kezdett:

— Sir, engedje meg, hogy én, Darby és Sommers kis sétát tehessünk itt a parton. A munkának vége van s azt hiszem, ha vacsoránkat a hajón vagy a parton költjük el, az tökéletesen egyre megy. Alkonyatkor ismét visszatérünk.

— Ez mind igen szép, mr. Tandy, — szólt a hadnagy — de lássa, az önök kirándulásai mindig szomoruan végződnek s többnyire kellemetlen helyzetbe jutnak.

— Megvallom, — viszonzá Tandy — hogy az a multkori történet a szőlővel nagyon roszul ütött ki. Olyan szépek voltak a fürtök s oly alant függtek; mi pedig derekasan izzadtunk és szomjaztunk. Elkezdtünk tallózni; kiabáltunk jobbra-balra, hogy megakarjuk venni a szőlőt, de senki sem jött. Mikor már annyit kiabáltunk, hogy az ájuláshoz is közel valánk, egy pár fürtöt letépve — enni kezdők. E pillanatban egy néger ördögi arcza vigyorgott reánk a kerti falról. Mi a hajóra menekültünk; a néger követett. A tengerparton aztán lenmaradt a néger s mi vigan eveztünk a hajó felé. —

— E történet becsületes logikája már sántikál, édes Tandym. De lássuk. Ön állitja,

hogy pénze volt a fürtök megvételére. Volt-e pénze?

— Nem volt, mért tagadnám. De azt hivém, hogy Darby barátomnak van s egyre megy.

— Nos, Darby, hát önnek volt-e pénze?

— Nekem, Sir, egyetlen fillérem sem volt. De biztosan hittem, hogy Tandy-nak van, mert ezelőtt láttam nála pár rongyos papirdarabot, a mit én cap-dollárnak hittem.

— Legyen ez a kaland e nemből az utósó. Különben azt hiszem, hogy már megjavultak s nem törik többé fejecskéiket roszaságokon.

— Legyen nyugodt, Sir. — Szólt Tandy. — Ma semmi baj nem fog érni bennünket.

— Én se hiszem s erre épitek. Jól van, induljanak. Naplementkor látni akarom önöket a hajón. Emlékezzenek meg arról, hogy itt nincs alkony s ha a nap lemegy, a setétben eltévedhetnek s én mindig nyugtalan vagyok, valahányszor önöket nem látom oldalam mellett.

— Köszönjük! — Kiálták mind a hárman s el akartak távozni, de Herbert gyöngéden visszatartá őket.

— Van elegendő élelmi szerük ez utra? kérdé tőlük.

— Eh, Sir, mi egész galambpástétomot viszünk magunkkal.

— Mit? önök galambpástétomot visznek? Az ördögbe is, hisz ez lehetetlen!

— Lelkemre, — viszonzá Tandy — mi galambpástétomot viszünk az utra. De ám tekintse meg.

— Igen, Sir, — szólt Darby is — én a

sirályokat , vészmadarakat összefogdostam , Tandy pedig és Chouchow kitünő pástétomot készitettek belölök.

Herbert szivből nevetett a vig fiuk nyomorult csemegéjén.

— De mégis! Hogyan tudtak önök sütni?! — Kérdé szigoruan a hadnagy. — Hiszen már három hete, hogy a sütő kemencze el van rontva.

— Könnyen, Sir, mi ugy sütöttük meg, hogy a nagy hajóüstben főni engedtük a madarakat.

— Nos, ifjak, — szólt most nevetve Herbert — miután jól kikaczagtam magamat az önök pástétomán, elvagyok határozva önök élelmét ez utra megjobbitani. Menjenek amoda bellebb a völgybe s a nagy sziklafal tövében egy kosarat fognak találni, melyet önöknek engedek át. A kapitány, az orvos és én a völgyben akartunk ebédelni s ki is küldök már ebédünket e kosárban; de tervünk megváltozott s mi a hajón maradunk, mert csak délután megyünk a völgybe egy kis szemlészutra. Vigyázzanak minden tettükre, mert sarkukban leszünk mindig.

A három apród vigan távozott. Midőn egy másik visszahivás ellen a távolság által kellőleg biztositák magukat, Tandy haditanácsra hivta meg társait.

— Kár, hogy fegyvert nem hoztunk magunkkal, — mondá Sommers — itt könnyen lőhettünk volna valami vadat.

— Ah, dehogy, — felelé Darby, ki miután mindkettőt erőben fölülmulta, ezek málháját és terhét is magára vállalá s csakugy nyö-

gött a kosár czipelése alatt — én azt hiszem, jó volna szünetet tartani s málhásszekerünket ez által megkönnyiteni, hogy megebédelnénk.

E kitünő inditvány nagy lelkesültségre talált az ifjak — gyomrában. Árnyas helyet kerestek s letelepedtek. A galambpástétom átalános szótöbbséggel fölségesnek nyilvánittatott, csak azon óhaj maradván fönn, bár több hus termett volna s csontokon.

— Sajnos, nagyon sajnos, hogy e pástétomra utósó vöröshagymánk és krumplink elfogyott, — szónokolt most Darby, mialatt arczának panaszos kifejezést akart adni, mi csak részben sikerült. — A hajós-pástétomok napirende lejárt. uraim, most ismét csak a rohadt sóshus kerül az étlapra. Szomoru dolog ez, uraim. De félre a buval. Az egyszeri macska is epekedésben mult ki. Gondoljuk ki, mihez kellene hozzáfognunk. Tandy! Nem fedezett ön fel itt valahol egy kis szőlőültetvényt? Hah, az ördögbe ezekkel az éles szikladarabokkal, mik itt mindenütt megrakott lábaim alá kerülnek!....

— Apropos. a sziklákról jut eszembe, uraim, — szólt Tandy — mit gondolnak önök, nem volna jó, ha mi azt a szörnyet, mely itt fejünk felett függ, alig támaszkodva a szirtfalra, onnan lezuhintanók. A szirtfal tulsó oldalára — ugy látszik — könnyü volna felmászni, daczára annak, hogy erről az oldalról itt feljutni lehetetlenség.

— Brávó, — kiált Sommers ur — országvilág bámul rajta, miként tarthatja ott fön magát a szörny; mi leszünk azok, kik azt megvizsgáljuk először s a világnak megsugjuk.

Az ebédnek vége volt. Kosárukat ujra összecsomagolták, Darby hátára vette, egyre nyögött, — s az utat folytatták legujabb tervök kiviteléhez.

— Lássa, Darby ur, — szólt a ravasz Tandy — hogy most csakugyan sokkal könnyebb a málha.

Ezzel titkosan Sommersre tekintett.

— Önök valóságos igás barmot csinálnak belőlem — nevetett Darby — no de ezen változtatni nem lehet. Meg kell vallanom, ketten csinos párt képeznek; lábaik olyanok mint a seprünyél és Darcie Darby szégyenlené olyat birni. Azt is meg kell vallanom, Sirs, hogy nagy bátorság kellett az önök részéről ahhoz, hogy ily lábakra bizták kedves kis tetemkéiket, az általam czipelt kosár terhét nem is említve.

A két ifju le volt főzve.

Darby most büszkén egyenesitette ki maga elé egyik lábát s hátravágott fővel mondá:

— Urak, szabók, ide tekintsetek: ezt lábnak nevezik!

Tandy kelletlenül bár, de mégis nevetett; belátta, hogy Darby őt izom és erőben fölülmulja, de egyszersmind vigasztalta az a tudat, hogy képzettségben megint ő áll Darby fölött.

Sommers egyszerüen azt mondta, hogy az ily szamár összehasonlitásoknak legkisebb részben sem barátja.

Darby-nek igen tetszett az, hogy két bajtársa elismerte testi fölényét s jókedvvel hurczolta tovább a podgyászt.

Tandy most odasompolygott Darby-hoz s

ajánlkozott, hogy a málhából ő is visz egy részt.

— Csak menjen ön előre, mr. Tandy — szólt emez, — majd elbirom én magam is. S ezzel jó kedvvel s hosszu léptekkel hágott szikláról sziklára és mindig fölebb.

— Sommer ur — szólitá meg a ravasz Tandy barátját — Darby barátunk kitünő fiu, de egy hibája van s ez az, hogy olykor-olykor éhségi rohamai vannak s falánksági düh lepi meg, mi aztán emlékező tehetségére is káros befolyással van. Mig én tehát előre megyek s jó utat keresek a bérczoromra, addig önnek szemmel kell tartani szerencsétlen Darby barátunkat. Ha ön nem vigyáz s az ő percze megjött, egy pillanat alatt fölemészti összes éléstárunkat s mi koplalhatnánk; neki is nagyon fájna az, hogy igy megkárositott bennünket, de mit használna ez nekünk. De im itt jön. Én tehát előre megyek, ön pedig vigyázzon barátunk minden mozdulatára.

Herbert sokszor gondolkozott azon, miként történik az, hogy valahányszor a három fiu valahová elkéredzett, mindig Tandy-t választották szónokul. S mikor ugy gondolkozott, meggyőződött arról, hogy Darciet azért nem küldik, mert néki kedvezésből mindent megengedne, mit nem szeretnének is. Darby hangja tökéletesen oly csengésü volt, mint nővére Nóráé. Ezt tudta Herbert nagyon jól, és ezért, de meg már mert testvére volt Nórának, szereté Darby-t nagyon.

Herbert visszatért a hajóra s a kapitányhoz ment. Az orvos is ott volt már. A beszéd tárgya az imént elszalasztott kirándulás volt.

— Bizony csendes vidék ez; — kezdé a kapitány — ember és állattól egyaránt ¦el hagyatott. De az ám, Herbert, hol vannak az apródok? Nem szeretem, ha szemem előtt nincsenek, mert akkor mindig valami bajt szereznek a házhoz.

— Ej, Sir, — viszonzá Herbert — én megengedtem nekik, hogy a hegyek közt rövid sétát tehessenek. Oly hosszu időn át nyomorogtak a szegény fiuk nyomorult kajütte-ükben, hová nem hat el soha friss lég és soha a napsugár. A mellett örökös koplalás az ő sorsuk. Én nem látok semmi okot a félelemre, hogy ujra bajt szereznének, mert hisz akarva sem tehetnének sem jót, sem roszat e puszta vidéken. Én megjobbitám élelmi szerüket s elereszt ém őket; naplement után ismét itt lesznek a hajón.

A kapitány gyanakvólag rázta fejét. Herbert pedig a galambpástétom történetét beszélte el neki, min szivből kaczagott.

A kapitány nem ok nélkül gyanakodott. Tudta jól, hogy a pihent ész leghamarább kész a pajkosságra.

Chouchow a konyhában sürgött forgott addig. Véletlenségből ép a kapitány a kajütte előtt ment el, midőn a három apród kiránduláséról folyt a beszéd. Szegény Chouchow ugy vágyott közzéjök, de meg félt is, hogy távollétükben baj érendi őket.

Chouchow igen szereté a fiukat. Ő daczára hogy fiu volt, az apródok kajütte-ében kipótolta a szobaleányt teljesen; — takaritott főzött is, vart, mosott.

Alighogy meghallotta, hogy az apródok a parton vannak, rögtön a parancsnokló tiszthez szaladt.

— Mehetek én is ki a partra? kérdé ettől.

— A partra? — csudálkozék mr. Anstey — én azt hittem, hogy önök soha sem mennek ki a szárazföldre. De jó, ha menni akar, ám menjen.

Chouchow azonnal ladikba szállt s megrakodva egy nagy kosárral, a szárazföld felé evezett.

A mint a partra ért, tudakozódni kezdett, hogy mely uton indultak el az apród urak s mihelyt azt megtudta, azonnal lelkeszakadtából utánok futott.

A három apród ezalatt még mindig haladt fölebb-fölebb a függő sziklacsucs fölé. Mit gondoltak ők e perczben a világgal! A csucs megszemlélése s ha lehet a mélységbe zuditása volt az egyedüli czél, mely most ifju lelköket hevitette. A hegy igen magas volt; sokszor kelle pihenőt tartaniok. A nap, mint lángoló zsarát szikrázott a kék mennyboltozaton s a szegény apródok már félutban ugy el voltak tikkadva a hőség által, hogy ha pár csöppnyi vizök nem lett volna egy üvegben náluk, könnyen megpihentek volna itt örökre.

Végre egy barlangba értek. A fiu minden további gondolkozás nélkül belépett.

Hüs hely volt ez a százados sziklák gyomrában. A nap nem fülte át a barlang legét s a három ifju igen jól találta magát benne.

Tandy, mig két társa a földön heverészett, körüljárta a barlangot s nem csekély örömére

egy kristályvizü hideg forrásra akadt, min ugy megörültek, hogy háromszoros „hurráh“-t kiáltottak.

Kipihenve s a viztől megerősödve folytaták fáradalmas utjokat a bérczorom felé. Végre majd legtetején voltak már, midőn Tandy figyelmezteté őket, hogy ama függő sziklacsucs itt van.

Várakozásukat fölülmulta a szikla óriási nagysága. Sulypontja csak csekély részben látszott a sziklafalra támaszkodni s egészben véve ugy nézett ki, mintha egy lábrugással le lehetett volna taszitani a hegyről.

A bérczoromról igen szép kilátás esett az egész völgyre, távolabb pedig belebb a szárazföldön egy tó sima tükre csillámlott feléjük.

— Nézzék csak uraim, — szólt Darby — ott alant a völgy másik oldalán közel a tengerparthoz, a kapitány, az orvos és az első-hadnagy sétál. De Tandy, mit keres ön ott ama függő sziklatömeg körül. Ne dugja fejét alája, mert nem tudhatja, mikor mozditja meg a sziklát s ön szélyelpukkanhat alatta, mint egy kukacz.

Miután Tandy a sziklát minden irányban körüljárta s már majdnem a sziklafal széléhez kuszott, egyszerre fölugrott fektéből.

— Életemet teszem rá, uraim, — kiáltá örömteljesen — hogyha önök csak öt perczig dolgoznak velem, a sziklacsucs leszáll magas trónusából. Mit fog az öreg Daunty mondani, ha majd a szörnyet röpülni látja?!

— Kölcsönözze nekem ide botját. Sommers ur. s aztán mászszanak önök a sziklacsucs alá:

meglátandják, hogy min nyugszik a szörny. No ez az egyszer gyönyörüen fog repülni.

Mindhárman a dologhoz láttak most. A szikla sok oldalcsucscsal birt s ezeken nyugodott a talaj nehány kiálló pontján; közbe-közbe sok mélyedés volt a talajban s igy kényelmesen járhattak-kelhettek a szikla alatt.

— Adja ide még egyszer a botot, Sommers ur! Látom már, hogy ri tartja — — ugy! . . . . . no most indul! — — — vissza, vissza fiuk!

A szikla gyöngén megmozdult; mindhárman visszahuzódtak — de a végzetes esés nem következett még be.

— Ah, tisztábban látom már, hol van a támpont. Még egy lökést, urak, ... vissza!

Mindnyájan hátra ugrottak.

Irtózatos dörrenés következett be; a szikla elkezdett remegni, mintha a föld indult volna meg alatta — köröskörül iszonyu porfelhő szállott fel s a kőszörnyeteg szikláról-sziklára ugrott, döngve, döbörögve s mindent, mihez ért, törve, zuzva. . . .

— Hurráh, Darby, leesett! — Kiáltá Sommers.

De Darby elhalványult.

— Ah, Sommers, hol van Tandynk?!

III. RÉSZ.

Daunton kapitány s a kistársaság Jak Oakum, a főmatróz által a partra szállittatott. Nagy látcsövekkel látták el magokat s a völgynek indultak.

— Nézze, Sir, — szólt az orvos — miközben a kapitányt bozótcsoport mögé vezeté — itt egy állati csontváz hever. Azt hiszem, antilope lehete, mert a csontok ép ugy néznek ki. Valószinü, hogy valami ragadozó vadállat által tépetett szét, mert a bordák több helyt a fogak helyét is mutatja. A fej pedig még világosabban mutatja, hogy egyetlen csapással zuzutott szét. Ez ütést csak oroszlány vagy tigris teheté.

— Minden bizonynyal, — felelé a kapitány — eziránt foroghat fenn kétség. Bizonyos évszakban elenségre találnak itt az ily szelidebb faju állatok s a ragadozók természetszerüen követik ezeket. Hogy e csontok nehánya, a szó szoros értelmében, össze van vágva, az világos. Valóban iszonyu még csak rágondolni is egy oly állatra, melynek állcsontjai oly erővel birnak, hogy ez iszonyu csontokat széttörhetik. Miután azonban még semmi nyomot sem fedezheténk föl, mely e ragadozókat ily évszakban ide csalogathatná, nem is kell ezektől most tartanunk.

Mig a két philosophus ilyen vizsgálódásba ereszkedett, addig Herbert, ki az ilyen beszédeken nem igen tudott mulatni, gondolataiba merülten járt körül a völgyben. Egyszerre azonban iszonyu dördülés hallatszott, melyet hosszu dörgés követett. Minden szem a hang iránya felé tekintett.

Ugyanazt az iszonyu szirttömeget, mely oly büverővel látszott a sziklafal orma felett függeni, látták a mélységbe zuhanni. Ezer meg ezer apró szikladarab hullott jobbrabalra, amerre a kőtömeg bukásában utját vette s nyomában iszonyu porfelhő szállt fel az égre magasan.

A szikla végre a völgy aljába ért s itt még ezentul a tulsó oldal egyik fával benőtt helyére rontott, hol a százados fák, mint gyönge nádszálak, hulltak a földre.

A kő végre oly akadályra talált esésében, mely feltartóztatá.

A kapitány s az egész társaság alig tudott szóhoz jutni. Még ott is, a hol ők állottak, mozgott a sziklatalaj. Oly irtózatós volt a sziklacsucs esése.

Daunton kapitányt egészen fölzavarta nyugodtságából az esemény.

— A sziklát mf. Tandy hengeritette le! — Jelenté Jak Oakum.

— Tandy és ismét Tandy; — szólt a kapitány megdöbbenve — de mit akart ez istentelen fiu ismét e skandalummal?!

Herbert elővette teleskopját s azt a sziklafal felé irányozá. De még mielőtt tisztába jött volna aziránt, hogy kik állanak odafönn, figyelmöket más esemény vonta magára.

— Nézzen csak, kapitány ur, — szólt az orvos — a bérez lejtőjére, oda, hol a porfelhő most oszlani kezd. Látja ön?!

— Lelkemre, oroszlánok!

— Látja ön ott azt a felséges állatot, a mint kölykét szájában tartva, a bérczoldalon fölfelé siet. Épen barlangjából jött ki, mikor észrevettem. Ez a barlang tanyája lehetett, de a sziklacsucs bukása felzavarta nyugodtságából.

— Szerencse, hogy oly irányt választ mely ránk nézve nem veszélyes.

E pillanatban hatalmas himoroszlány lett láthatóvá a bérczoldalon. Lassan, kimért léptekkel sietett a nőstény után, mely kölykét vitte. Most megállott. Haragosan tekintett körül és a hegy tetejére s nem találva tárgyat, melyen iszonyu dühét kiöntötte volna, borzasztó orditást hallatott.

Aztán folytatta útját fölfelé. Sörénye felborzolva s a teleskopon át világosan lehetett látni, hogy szemei, mint csillogó meteorok gurultak, forogtak üregeikben ....

Jak Oakum kevés beszédü ember volt. A nélkül, hogy bővebb magyarázatokat adott volna, elővette teleskopját s azt a kapitánynak nyujtá. Aztán elébe állott, hogy a kapitány vállaira helyezhesse a távcsövet.

— Az isten szerelmeért! Ott a sziklafal egyik kiálló csucsán egy embert látok, — szólt a kapitány iszonyodva.

— Úgy van, Sir, — szólt Herbert is — s én ugy veszem észre, mintha e szerencsétlen ember mr. Tandy volna. Fölül, a sziklafal szélén pedig egy másik ember pillant a mély-

ségbe alá. Ez Darcie Darby. Tandy kezével int felé, mintha segélyt kérne tőle. Iszonyu!

Herbert rémülten futott a bérczorom felé, hol a három apród a függő sziklacsucs lezuditását eszközlé. A kapitány s az orvos pedig lassu léptekkel s vitatkozva a kőtömeg bukása fölött, haladtak tovább. Ők kételkedtek a fölött, hogy ez óriási sziklát a három fiu döntötte volna a mélységbe alá.

Darby hidegvérü ifju volt. A helyett, hogy haszontalan tanácskozást kezdett volna Sommerssel, azon tépelődött, hogy mitévő legyen. Annyit már bizonyosan tudott, hogy Tandy él s ez eléggé megnyugtatá. De mentőeszközökkel nem birt s igy mindnyájok helyzete igen kinossá vált. Féltek tőle, hogy Tandy megtalál mozdulni fektében, — s akkor el van veszve.

— Még egyszer odakuszom a sziklafal széléhez, hogy megnézzem szerencsétlen barátunkat, mig megmentését foganatositnók. Jöjjön ide, Sommers ur, s fogja meg jól lábaimat. Ha csak egy szikrányi reménye van Tandynak hogy megszabadulhat, akkor ő az az ember, ki legjobban fog utasithatni bennünket, hogy miként mentsük meg. Most elismerem, hogy több esze van, mint kettőnknek összevéve.

Darby, közel a sziklafal széléhez, a földre vetette magát. Sommers odakuszott mellé, szintén lefeküdt s erősen megfogta Darby lábait. Aztán mindketten közelebb s közelebb csusztatták magukat a sziklafal széléhez.

Darby eleinte nem látott semmit, mert nem volt eléggé kihajolva a mélység fölé.

— Szegény Tandy, — szólt — ha azóta

leesett. Sommers, fogja meg erősebben lábaimat.

Most féltestével függött a mélység fölött.

Ez volt ama pillanat, melyben a kapitány s kisérete a látcsőn át meglátták őket.

— Darby, Darby! Hangzott egy gyönge, alig hallható kiáltás alulról s a két ifju összeborzadt e hang hallattára. Olyan kisérteties haldokló hang volt ez.

— Fogjon meg engem erősebben, Sommers, — szólt Darby társához. — Már én nem tarthatom magamat. Egész testemmel a mélység fölött vagyok.

Ez utósó vakmerő tett meg lőn jutalmazva. Darby meglátta Tandy-t.

A sziklafalnak egy alig másfél lábnyi oldalpárkányzatán, szédületes mélység fölött feküdt a szerencsétlen ifju; félig eltakartan kődarabokkal.

— Ah, Sommers, — kiált fel örömteljesen Darby — most tisztán látom, hogy hol van Tandy. Iszonyu ágy ez oly jó keresztyénnek, mint Tandy; csupa kővel van eltakarva. De ő, ugylátszik, nem unta még meg, mert különben bajosan tartotta volna ki eddig. Ő lát a tulsó oldalra is; látja a kapitányt és kiséretét, sőt az oroszlánt is látja, mert szemmel kiséri. Herbert észrevett bennünket; futni kezd felénk. Hogy nyargal! Akár egy agár . . . . Csak valami kötél volna itt a közelben. Sommers, huzzon vissza engem!

Sommers óvatosan visszahuzta társát a sziklára és Darby fölegyenesedett.

— Menjen ön, Sommers ur, azonnal a hajóra s hozzon egy, pár ölnyi hosszu kötelet.

Sommers azonnal elsietett, de alig futott háromszáz lépésnyire, midőn Chouchow-ot találta, ki lóhalálában nyargalt szikláról szikrára a hegytető felé. Szegény fiu, ugy fútt a szaladástól, mint egy üzőbe vett tengeri fóka.

Darby el volt ragadtatva azon, hogy ily váratlan segélyező érkezett.

Chouchow azonnal, mihelyt meghallotta, hogy az apród urak mely irányban mentek a völgybe, sejtette, hogy ismét valami pajkos látványosságon törik fejüket s egyéb kalandjaikra visszaemlékezve, okos elővigyázattal két mérőn sinórját csente el s kosarába rejté, melyben egy kis kézi balta is hevert már legalól.

Mihelyt tisztábban állott előtte a baleset, mr. Darby-hoz fordult:

— Nos, ön kúszszon a sziklafal széléhez, mig Sommers s én tartani fogjuk lábait s kiáltsa le Tandy urnak, hogy Chouchow itt van, hogy kötelet hozott magával s nemsokára fölhuzzuk. Félek, ha engem hirtelen meglátna, megijjedne rajta, hogy a balesetet a hajón is tudják már.

Ez örvendetes hir igen jól hatott Tandy-re, ki bár nem volt nagyon megsérülve, de mégis több zuzódást szenvedett, mig a portól majdnem megfult. Keskeny párkányzatán alig mert megmozdulni, bár lábaiba már a merevség kezdett állani. Ő bizott társai ragaszkodásában, bár feltaláló s gyors észjárást a veszélyben, nem tulajdonitott nekik. Annál vigasztalóbb volt helyzete, hogy az éleszü, előrelátó s óvatos Chouchow megérkezett, de e körülményt sehogy sem tudta megmagyarázni ma-

gának, mert Chouchow majd sohasem távozott a hajóról.

Chouchow most már nem félt attól, hogy megijjeszti Tandyt, ha leszól hozzá Kihajolt a mélység fölé, mig lábait a két apród fogta.

— Ne feleljen nekem, mr. Tandy, — kiáltott le a sziklafalról — csak kezét emelje föl, ha megakarja értetni velem, hogy érti szavaimat. A kiáltás fárasztaná önt.

E szavakra szegény Tandy felemelte egyik kezét.

— Ha önnek egy kötelet eresztenék le, — folytatá Chouchow — tudná ön a hurkot vállain átvenni s karjait keresztülhuzni rajt?

Tandy ismét fölemelte kezét.

— Kötelem elég hoszu, — kiált ismét Chouchow — de félek, hogy itt a sziklafal szélén megvághatnám, vagy lentebb a sziklacsucsokon megsérthetném. Én tehát a közeli fák egyikéről egy nagy ágat török le, ezt a sziklafal szélére helyezem, a kötelet mint, villán átcsapom s lebocsátom önhöz. Értett ön engem?

Tandy most mindkét karját emelte föl; el volt ragadtatva a hü Chouchow eszélyes ragaszkodása fölött.

Kevés idő mulva Chouchow-nak sikerült baltájával egy vastag faágat levágni. Odahuzták a sziklafal széléhez; vastagabb végét, mely kétágu villát kézezett, kitolták egy lábnyira a mélység fölé s a hurokkal ellátott kötelet keresztül tették a villán.

Couchow most utoljára kihajolt a mélység fölé s lekiáltott:

— Készen vagyunk mindnyájan. Keresse

a hurkot a kötelen. Darby és Sommers ur kabátja a hurokban van. E kabátokat dugdossa majd a kötél alá, hogy ez ne vágódjék be testébe. Egy botot is fog ön találni a kötél végén; ezt használja majd arra, hogy magát a felhuzás közben a szikláktól elég távol tartsa. A kötél elég erős; két mérön sinórját fontam össze. Értett ön engem?

Tandy felemelte kezeit. Chouchow kis vártatra ismét leszólt, hogy készen van-e, mire ismét igenlő feleletet nyert.

— Nos, ifju urak, most roppant vigyázatra van szükség, — szólt Chouchow. — Mert ha a kötél egy kő éléhez ér, könnyen elszakadhat s a szerencsétlen Tandy darabokra szakad. Ha pedig lábainkkal, vagy a kötéllel valamely letört kődarabhoz érünk, ez lezuhanhat s agyonverheti az önök társát. Igyekeznünk kell, hogy a kötél mindig elég távol legyen a sziklafaltól s azt csak ugy érhetjük el, ha egész súlyunkkal ránehézkedünk a kiálló faágra, melynek végén a kötél van. De Tandy már megerősité magán a hurkot.

— Ha készen van, Tandy ur, kiáltson egy „hallóh"-t.

— Hallóh! — Hangzott alulról egy gyönge hang.

A végzetteljes pillanat itt volt.

— Mi lassan fogjuk a kötelet feszesre huzni, — kiáltott le ismét Chouchow — ha önt annyira felhuzók már, hogy lábaira állhat, taszitsa ki magát gyöngén a mélység fölé....

Most a két apródhoz fordult:

— Tartsák önök erősen a kötelet, de ne huzzanak még rajta. Én innen húzom majd.

Szerencse, hogy Tandy ur nem nehezebb, mint a hajón levő kandur.

Chouchow elkezdé huzni a kötelet. Tandy azon bizalommal, melyet a tergerész egy kötélbe helyezni tud, felállott lábaira .... Egy pillanat — és Tandy a nyolczszáz lábnyi mélység fölött függött.

Darby és Sommers iszonyu félelem közt huzta mindföllebb a kötelet, melynek vékonysága s azon körülmény, hogy már nagyon ócska volt, rettegéssel tölté el mindkettőjök szivét.

A kötél mindfölebb jött.

— Vigyázzon, Tandy ur, taszitsa el magát a bottal kiebb, igy! Most fölebb ... vigyázzon; ah itt van! Darby, Sommers, lépjenek le a faágról, hadd csúszszon a kötél a szikláig. Igy! Tandy ur, most nyujtsa ki karjait, térdeivel hágjon a sziklafal szélére .... nyujtsa felém kezeit; igy — ah, itt van ... éljen!

Darby és Sommers örömujongva ugrottak az összetört Tandy nyakába.

Egy ruhakefe nem ártana önnek most, Tandy ur, — szólt a vidám Chouchow.

Darby ezalatt a magukkal hozott kosárból elővette a bort s oda nyujtá Tandynak.

— Ez jót fog tenni önnek, Tandy! Hát nemde, hogy ehez képest a kötélen való táncz semmi.

Igy az örömtelt Darby, mig folyton Tandy nyakán függött.

E pillanatban érkezett meg Herbert, ki társai közül legelőször érkezett fel a sziklafal ormára.

— A segitség közel van, — szólt — az orvos is itt lesz mindjárt.

Igen megörült, mikor hallotta, hogy már minden veszély elmult. Majd kérdezősködni kezdett, hogy miként történt Tandy megszabaditása.

Az apródok kifogyhatlanok voltak Chouchow magasztalásában s maga Herbert is bámult, hogy ily gyönge és silány segédeszközökkel mint lehete annyi akadályt leküzdeni s Tandyt megszabaditani.

— Hol van Chouchow? — kérdé Darbytól. — Ő valóban a legnagyobb elismerést érdemli meg.

A kérdezett egyéniség azonban sehol sem volt található.

— Hasztalan minden kutatás utána, — szólt Darby, ki Chouchow szokásait s különcz természetét a legjobban ismerte. — Biztos lehet ön abban, hogy Chouchow addig hátra sem néz, mig a tengerpartra nem ér s a legelső ladikba, mely a „Vészmadár“ fölé tart, belé nem ült; sőt merem állitani, hogy mi visszatérve a hajóra, őt az apródi kajütte-ben, ládáján ülve fogjuk találni. Bámulatos az egész dologban csak az, hogy Chouchow ép abban a pillanatban érkezett ide, midőn én és Sommers már nem tudók, mihez fogjunk, mig a szegény Tandy ott lenn az idők változandóságáról tartott értekezést önmagával.

— Miután már egyszer itt vagyok, — szólt Herbert — s önök, mint látom, minden veszélyen tul vannak, mit épen nem érdemeltek meg, végig nézek a völgyön az oroszlánok után, melyeket alkalmasint önök is észrevettek.

Herbert elővette távcsövét s azt a völgynek irányozá.

— Ah, megvan! Ott egy tavat látok. Nos uraim, ha kapitányunk egy éjre szabadságot ad nekünk, birni fogjuk az oroszlánok bőrét s aztán meg ráadásul egy kis jó pecsenyét.

Herbert szenvedélyes s a mellett tapasztalt vadász, is volt. Rajongó lelke elhitette véle, hogy miután a közelben tó van, itt antilopokat s szarvasokat kell találnia. Már elképzelte a nagyszerü éji kalandot, midőn a vadra lesni fog s szive hevesen dobogott lelke örömében. Álmodozásaiból Tandy verte föl:

— Remélem, hadnagy ur, hogy jelen balesetemet elsimitja a kapitány előtt. Elvárom öntől e szivességet s erősen fogadom, hogy ezentul fővel nem ugrom semminemü mélységbe többé.

— Nos, jól van szerencsétlen fiatal ember; megteszem, mert hiszem, hogy ez ijedség elég büntetés volt e kihágásért.

— Ijedség Sir! — felelé Tandy, egy lépést hátrálva — engedelmet kérek, hadnagy ur, de e sértés ellen tiltakozom — —

IV. RÉSZ.

A kis társaság most vigan sietett le a hegyoromról. Az apródok nemcsak azért örültek, mert Tandyt megszabadithaták, hanem azért is, hogy Herbertet ily könnyen tudták kiengesztelni könnyelmü ballépésük iránt.

Az első-hadnagy mosolyogva követé őket. Ő már tisztában volt a vadászkaland leendő eredményével. Ő már birtokában képzelte magát az oroszlán bőrének s ugy képzelte, hogy legjobb lesz, ha azt Darcie Nora lábaihoz teszi le.

Szegény Herbert! Bármiről gondolkozott is, az ő gondolatai végül mind szive bálványánál pihentek meg s lettek üres álommá, semmivé.

— Önnek melege van, mr. Herbert, — szólt Darby — az ön által nekünk ajándékozott kosár kiürittetett, a bor maradványát Tandy ur volt szives tapasztalt torkocskáján lekorgatni, mikor alvilági kutatásaiból ismét napvilágra czibáltuk. — s igy nem marad egyéb hátra, minthogy önnek vizzel szolgáljak.

— Okos fiunak nevezendem önt, Darby, ha ezt tenni fogja, — válaszolt Herbert.

— Áll, — kiált a vig apród — nos lépjen eb e barlangba, hadnagy ur.

Herbert a jelölt üregbe belépett s nem kis bámulatára a legtisztább hegyi forrást látta.

Az egész társaság pihenőt tartott itt s élvezé az üditő forrásvizet.

— Menjen ön előre, Darby ur, — szólt a hadnagy, midőn ismét tovább indultak.— ön a legfrisebb az egész társaságban. Fusson, s a kit csak utközben talál, ki a hegyoromnak tart, azt küldje vissza; mondja neki, hogy már nincs szükség reá. Csodálom egyébiránt, hogy mindeddig nem találkozánk senkivel.

— Nagyon természetes, — felelé Darby — Chouchow előre ment, visszaküldé mindannyijokat s biztositva lehetünk arról, hogy az egész históriát már rég tudják a tengerparton. Chouchow zsebében hordja ily esetek után az eszét.

— Különös fiu ez az önök Chouchow-ja. Nekünk tennünk kell e becsületes emberért valamit. Egyszer azt ajánlám neki, hogy szolgámmá fogadom fel; nem kellend dolgoznia annyit, mint önöknél, s meg lesz mentve minden gond és nélkülözéstől. Chouchow erre pillanatig gondolkozott s aztán igy felelt nekem: „Hadnagy ur, hiszem nem fog megneheztelni rám, ha őszinte leszek. Nehezen és sokat dolgozom, az igaz, de én apród uraimékat el nem hagyhatom; én nem tudnék nyugodtan élni nélkülök, de hiszem, hogy nélkülem ők se tartanák ki soká.

— No már ennél Chouchow sohse mondott igazabbat, — mondá Darby. — De im, Tandy ur, ön már fél órája, hogy hallgat. Talán fél a kapitány elé állani?

— Ne féljen mitől sem, Tandy! — Szólt most jóakarólag Herbert. Társai és Chouchow kihuzták önt a mélységből, én meg a kapitány előtt védelmezendem. Mégis jó szivre mutat, hogy még félni tud.

Tandynak ez egyszer kivételesen mégis volt annyi esze, hogy hallgatott, bár már ajkain ült a gunyos élcz, mely a hadnagynak volt szánva.

A három fiu szerencsés volt abban, hogy Herbert az édes vizi tavat meglátta, mert a hajóra érve, rögtön erről kezde beszélni a kapitánynak; elmondá tervét a vadászatot illetőleg s minden ajk csak erről beszélt. Egyedül a kapitány tekinté a dolgot kissé komolyabb oldaláról, mert a legénységet nem szereti éjjeli munkával fárasztani.

— Holnap reggel majd felkutatjuk a legjobb helyet, — szólt Herbert — s éjjel aztán hajrá! Azt hiszem, hogy igen könnyü szerrel fogunk ez állatokhoz férhetni.

A kapitány igen gyanakodott a vadászat terve iránt.

— De hát az oroszlánok, Herbert ur, — szólt — ha azokat lelövi, nem emészthetjük fel. Az apród uraknak tetszene a mulatság nagyon, pár oroszlánnal farkasszemet nézni, de ezért még nem teszem ki legénységünket veszélynek.

Daunton kapitány elébb ingathatlannak látszott elhatározásában, de később sikerült a ravasz apródoknak őt e tervnek is megnyerni, de kiköté, hogy csak szarvasra kell vadászni, s az egész társaság fákon legyen elhelyezve, hol biztosan lesznek minden veszély ellen.

Herbert mindent elkövetett, hogy a kapitánynak eme föltételeit megdöntse, de hasztalan.

Midőn a legénység, Herbert vezetése alatt a tó felé vivő utat szemle alá vette, ugy találták, hogy a szarvascsordák nyomai mind nehány magányosan álló terebélyes fa mellett huzódnak tovább. Köröskörül a földtalaj kopár, járatlan, nyomtalan volt. E körülményt szem előtt tartva, a szükséges intézkedések azonnal megtétettek.

A kapitány még most sem volt eléggé megelégedve e vadászati tervvel s igy e készülődések sem igen tetszettek neki.

— Nem látta ön, orvos ur, — szólt hosszabb szünet után — hogy itt ott a bokrok közt állati csontvázak hevernek. Ez állatokat az oroszlánok ölték meg. Ha több ily oroszlánt találunk ott tanyázni, mint a milyent az elébb láttunk a hegyorom felé ballagni, akkor nagyon meggyülne véle a bajunk. Átalán e vadászat tervével nem vagyok megelégedve, mert ha lőhetünk is le egykettőt, azon semmi nem lesz egyéb csont és bőrnél.

— Ez még nem egészen bizonyos, — szólt Danvers ur — mert ez állatok meszsze tájakról huzódnak ide a száraz évszakban s igy hihető, hogy jó husban vannak. Ha pedig ez áll, ugy lelkiismeretes kötelességünknek kell tartani, legénységünk számára friss husról gondoskodni.

— Ugyvan, — felelé a kapitány — s ez az, a miért én Herbertnek megengedém az oroszlánokra vadászni. Ők e vadászat által en-

gem egy nappal tovább marasztanak itt s ez épen nincs inyemre.

E pillanatban Herbert lépett a kapitány mellé s jelentést tett kutatásairól.

— Csak nehány embert szeretnék magammal vinni, — kezdé beszédét — mert ha többen leszünk, ez csak akadályul szolgálhatna tervünk végrehajtásában. Mi majd felmászunk a magányosan álló fák valamelyikére s onnét lessük majd a vadat. A szarvascsorda nyoma ép ott visz el, s majd közvetlen a fa alatt. Mi válogathatunk majd áldozatainkban.

— Ez mind nagyon szép, Herbert ur, de lássa kérem, én még most sem vagyok kibékülve a vadászati tervvel; ha nem arról volna szó, hogy legénységünk jobb élelmezésben részesülhet, szavamra, semmi sem lenne az egész dologból. De ha már ennyire vagyunk, ám isten neki — hajrá! Herbert, ajánlok önnek egy vadásztársat. Ezzel mosolyogva az orvosra mutatott.

— Higyje még nekem, hadnagyom, hogy Danvers ur jól fogja magát viselni, ha nem is oly veszettül vakmerő, mint ön. De a hidegvér a fatetején sem árt.

— Ugy lesz, kapitány ur, — viszonzá Herbert — minden az ön rendelete szerint fog történni.

Az egész hajón senki sem beszélt egyébről, mint a leendő vadászatról, melyet Herbert rendez.

Herbertet igen szerette a hajólegénység. Fiatal, erős, dolgos, képzett, vig s alattvalói iránt engedékeny volt. Ezt nagyon jól tudták

a matrózok s fel is használták czéljaik kivitelére.

— Nos, Tandy, fog ön részt venni Herbert vállalatában; — kérdé az apródi kajütteben a fiatal Darbie társától. Én részemről nem mehetek, engem ugylátszik, mellőzni akarnak.

— Ezt nagyon csudálnám, — viszonzá a ravasz s incselkedni szerető Tandy — mert mióta Capstadt-ból eljöttünk, Herbert igen sokat enyeleg önnel. A mi az én vadászati kirándulásomat illeti, mondhatom, hogy ha Herbert engem használható embernek tart, a mi valószinü, akkor kimegyek.

Darby épen válaszolni akart e czélzatra, midőn a hadnagy hivó hangja hallatszott a födélzeten: „Tandy, Tandy!“

A fiatal apród egy pillanat alatt künn termett a födélzeten.

— Nos, monsieur semmiházi, ugy látom, hogy ismét ép egészségben van, miután egy jó fejest ugrott a semmibe s vagy tiz perczig sinórra kötve eviczkélt fölötte, mint a czigányhal. Abban az esetben, ha önnek csakugyan semmi baja sincs, szivesen elviszem magammal, mert ügyes mászólábakra s hiúzszemre van szükségem. Hiszem, hogy a kapitány is belé fog egyezni az ön kirándulásába; azt hiszem, hogy még nem tudja az ön balesetét. Nem szólott még önnek egy szót sem?

— A kapitány még nem látott engem, mert mióta visszatértünk a völgyből, azóta mindig Darby áll mellette a födélzeten. Ah, ő az egész dolgot elfogja felejteni mihamarabb.

E pillanatban lépett ki a födélzetre Daunton kapitány.

Tandy most már nem bujhatott el. A kapitány, ki különben is rosz kedvü volt, még haragosan pillantott reá. A Herberttel való tanácskozás legkevésbé sem tetszett neki.

— Talán csak nem akarja ön, Herbert ur, e vad fiut is magával vinni. Ő itt vagy ott, de bizonyosan bajt fog szerezni elébb-utóbb az egész társaságnak. És igy, nélküle sem vagyok még tisztában a vadászati terv iránt s most meg már a főfőskandalummester is belésompolyog a tervbe.

— A mint parancsolja, Sir, — szólt Herbert — s igy mr. Tandy, sétáljon ön le a kajütte-be; ha használhatjuk, hivni fogjuk.

Miután Tandy elhagyá a födélzetet, Herbert a kapitányhoz fordult:

— Ez a fiu oly könnyed, ügyes és okos, hogy jobbat nem is kivánhatnék magamnak őrszemül a fatetőre. A többi fiatal ember közül egy sem tehet nekem oly szolgálatot, mint épen Tandy, s ha én mindnyájokat itt hagynám, ők egy vagy más módon, de bizonyára valami ujabb csinyt követnének el.

— Nos, hát mit bánom én? Tegye ön, Herbert, a mit jónak lát. Ha ismét látványosságot idéz elő e vad apród, nem igen leszek kiméletlen iránta.

Tandy tehát a kirándulókhoz csatlakozott s oly bárányarczot tudott mutatni, mintha legalább is ő faragta volna a betlehemi fakrisztust.

Alkony előtt egy órával a társaság a leshelyre ért s a fa alatt megállott. Hatan voltak: Herbert, Danvers apó, Chouchow, két matróz és Tandy. Utóbbi nagyon el volt bu-

sulva a fölött, hogy fegyvert nem vihete magával.

A társaság nem sokára elhelyezkedett a fán. Herbert legközépen ült egy vastag ágon, a többi négy mellette; Tandy a fa tetején.

— Most mindenki vigyázzon reám, — szólt Herbert — lőni csak akkor lehet, ha jelt adok s akkor mindig csak egynek egyszerre.

— Midőn az állatok már a fa mellett vonulnak tova, — folytatá Herbert — én ezek egy részét nyugodtan fogom hagyni tovamenni s majd csak a későbbiekre fogunk tüzelni. Ezt két okból teszem. Először, ha mindjárt a falka vezéreit lőjük le, az egész csapat a legszebb rendben visszanyargalna oda, honnét jött; másodszor azért, mert a falka kolomposai mind vén dögök már s ha ezeket le is lőnők, még sem érnénk velök semmit. Husok vagy kevéssé, vagy épen nem használható. Én tehát a falka közé fogok czélozni; lövésem folytán beáll a rendetlenség az állatok között s visszamenekülni fognak, de a hegytorkolat oly szük, hogy csak kis része foghat menekülni, a többi egy chaossá fog összetorlódni s akkor kedvünkre szedhetjük le őket lábaikról. Még egy szót uraim; mindenki, kire a lövés sora jön, minél testesebb állatot vegyen czélba s azt, ha lehet, fejbe lőjje. Ezt könnyü lesz tenni, mert a falka közvetlen mellettünk fog tovahuzódni. De most legyünk csendesek uraim! Most Tandy, tekintsen jól szerteszét; a legkisebb zörej elronthatná az egész tervet.

Mintegy két órával alkonyodás után, jelenté Tandy, hogy a hegytorkolatban valami mozgást vett észre.

Az éj gyönyörü volt. A mennyboltozat milliárdnyi ragyogó csillaggal volt behintve. Kékes fényök oly szelid, oly elandalitó. A völgyben oly világos volt, miként csak hajnalhasadatkor.

Kevés idő mulva kalandoraink tisztán láthaták, hogy a hegytorkolatban a falkavezérek sugár, magas alakjai mozognak. A nemes vezérek komoly óvatossággal, büszkén, hátrahajlott fővel léptek mind előbbre ki a torkolatból; közbe-közbe megállt egy-egy s kinyujtott nyakkal szaglálódott, majd előbbre jött ismét. Midőn már a fához, melyen a tenger vészmadarai fészkeltek, közel voltak, mindnyájan egyszerre megálltak, szaglálódtak s hallgatólag szivák be a levegőt kitágult orrlyukaikon. Valószinüleg megérezték a bajt, s kétséges volt, hogy vajjon nem fognak-e most teljesen visszahuzódni. Most a legelső vezérek már lőtávolban voltak; kettőt-hármat meg lehetett volna lőni közülök.

Herbertnek összes lelki erejére volt szüksége, hogy a kisértésnek ellenálljon; a társaság többi tagja Herbert példáját követé s nyugodtan maradt. A legkisebb mozdulat, vagy nesz a fán, kétségtelenül elronthatá vala most a legszebb vadászkalandot, mert e félénk állatok, kik annyiszor lepetnek meg váratlanul ragadozó állatoktól, bizonyára igen óvatosak voltak.

Mig azonban elől a vezérek haboztak, addig a falka zöme hátulról mind előbbre tódult s igy a vezérek kénytelenítve voltak előbbre jönni. Mintegy ötven darab ment el már a fa mellett, melyen tengerészeink lesben álltak,

midőn Herbert kiválasztá áldozatát, fegyverét elsüté s igy megadá a jelt a támadásra .....

Danvers apó s a többi nép rendben követék a hadnagy példáját. Ha egy kilőtte fegyverét, lőtt a másik, azután a harmadik, stb, a többiek addig ujra megtölték fegyvereiket s aztán ujra egyenkint tüzeltek.

Most irtózatos zavar állt be a falka közt. Az egymásra torlódott állatok semmerre sem menekülhettek. A fa környéke kevés idő mulva megöltekkel volt tele. Mikor Herbert látta, hogy a hajószükséglet födözve van, beállitá a tüzet, s a szegény állatok, miket a golyó megkimélt, ugy a hogy tudtak, elmenekülhetének.

Kölcsönös üdvözlettel halmozták el egymást tengerészeink s épen le akartak már szállani a fáról, midőn velőtrázó orditás hangzott fel közvetlen közelükben. E hang oly irtózatos volt, hogy a legbátrabb is megrettent közülök s már a fenevad karmai közt érzék magukat.

A szarvasvadászat jó eredménye fölötti öröm egy pillanat alatt elsőn fedve. Közvetlen a fa mellett, alig tiz lépésnyire az ágtól, melyen Herbert állt, egy nagy megölt szarvasra telepedve ugyanazt a hatalmas himoroszlánt látták, melyet már egyszer a völgyoldalon láttak fölfelé tartani. Hatalmas előlábaival bele mélyedt a szarvas beleibe, mig iszonyu torka az állat nyakát vette körül s hallani lehete, hogy agyaraival mint őrli össze ennek csontjait.

Az oroszlán háttal feküdt a fának s elégedett morgás közt szivta magába áldozata vérét.

A kis társaság egy pillanat alatt vissza-

nyerte hidegvérét s Herbert elővette fegyverét, a legkeményebb töltést ereszté belé s aztán czélozni kezdett. De az oroszlán nem feküdt lövésnek. Herbert fejbe akarta lőni s ez most lehetetlen volt, daczára annak, hogy majdnem a fa alatt feküdt.

Pillanatnyi gondolkozás után Herbert elhatározta, hogy az oroszlánt keresztcsontján át fogja meglőni Ha kissé felebb vagy lejebb talál, az nem árthatandott, hahogy a kellő oldalvonalat megtartja. Sietnie épen nem kelle. Az oroszlán a legnagyobb nyugodtsággal szivta a szarvas vérét; egyedüli mozgása az volt, hogy bozantos farkát megelégedetten csóválta. Herbert fegyverének torka alig pár lábnyi távolságra volt csak az oroszlántól s igy a hadnagy oly nyugodtan czélozott, mintha csak snepfre akart volna tüzelni.

Herbert társaira e pillanat kiváncsi izgatottsággal hatott. Mindnyájan láthaták, hogy mi történik, kivéve a szegény Tandyt, ki a fa tetején, két galy közé lekuporodva, nem láthatott a lombok miatt, közvetlen a fa alá. De segitett magán. Kimászott a vékony felső ágak egyikének legvégére s igy a jelenetből annyit a mennyit mégis meglátott.

Herbert fegyvere e pilanatban nagyot durrant s az oroszlán oly borzasztó fájdalomkiáltást hallatott, mihez hasonlóról fogalmuk sem volt. —

Herbert, ki, hogy annál biztosabban találhasson, az ág végére kuszott volt, abban a pillanatban, midőn a fegyvere eldördült, visszaugrott előbbeni helyére, mert tartott attól, hogy az oroszlán lövés után megfordul s reá

tör s e számitásában nem is csalódott nagyon, mert az oroszlán ugyan abban a pillanatban elereszté zsákmányát s meg akart fordulni, mi csak részben s látható kinnal sikerült neki, mert tehetlen dühében iszonyu orditást hallatott.

— Ön teljesen szétzuzta az oroszlán derekát, — kiált le Tandy a magasból — most már könnyen bánhat el vele, mert nem tud mozdulni.

— Látom, — felelé Herbert — s miután most majdnem szemben fekszik velem, azonnal véget vetek kinainak. Chouchow, meg van töltve a fegyver ujra? . . . Helyes! Kimélje mindenki a port, mert az oroszlán irtózatos bőgése ide csalhatja a nősténvt s félő, hogy nem fogja-e a fát, melyen állunk, ostrom alá venni?

Herbert most ujra az ág végére kúszott s miután fegyvere golyója nem puszta ólomból volt öntve s csonttörésre elég erős volt, az oroszlán homlokát vette czélpontul.

Mig Herbert czélozott, a sebzett fenevad vérben forgó szemekkel meredt rá, mig tátott torkából a vér ömlött ki. A fegyver másodszor is eldördült s Herbert ugyan abban a pillanatban ismét régi helyére ugrott.

Időközben Tandy, kit a jó anyatermészet sok kiváncsisággal megvert, azon tépelődött, hogy mért czéloz oly soká Herbert s az oroszlán mért nem mulik hát már ki. Hogy az okra rájöjjön, mind kiebb kuszott vékony ágai közt, mig ugyan abban a pillanatban, midőn az oroszlán a második lövés után az utósó vonaglásban volt, leesett a fáról s a haldokló oroszlán fa-

rára zuhant, de Chouchow egy szempillantás alatt utána ugrott, megkapta s villámgyorsan a fára veté magát vele.

Alig hogy Chouchow a legalantabb ágra rálépett terhével; a nősténvoroszlán is előtörtetett s egyetlen ölnyi hosszu ugrással Chouchow után ugrott. Ha ez csak egyetlen pillanatot késik, mind ő, mind Tandy menthetlenül az oroszlán áldozatául esnek.

A nősténvoroszlán ez iszonyu ugrással, két első lábaival elérte a legalantabb ágat s fel akart vergődni tovább. Igy a tengerészek nem kiméllheték meg életét. Golyó golyó után furódott a csüngő oroszlán testébe, mig végre Herbert golyójától szétzuzott homlokkal megölt himje mellé zuhant.

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

V. RÉSZ.

Midőn Daunton kapitány megtudta, hogy mily nagyszerü eredménye lett a vadászatnak, egészen kibékült Herbert vállalatával, sőt még az oroszlánokkal való kalandot is készséggel hallgatá végig.

A legénység nagy bámulattal nézte a két oroszlán bozontos bőrét, s arról beszélt, hogy ha Tandy mellett nincs védangyala Chouchow, bizonyára ő is szerepelt volna az oroszlánok tragoediájában.

— Nos, Herbert ur, — szólt a kapitány — én meg vagyok elégedve vállalata eredményével, de be kell vallania, hogy az általam kiszabott óvó rendszabályok legkevésbé sem voltak fölöslegesek, mert ha önök például a puszta földön álltak volna lesben, ugy e két bőr tulajdonosai bizonyára nem mint vesztes hagyta volna el a csatatért s az ön barátjával, mr. Tandy-vel ugy bántak volna el, mint a macska az egérrel. Én megesküdtem volna, hogy az a fiatal ember legalább önmagát, ha nem is az egész társaságot veszélybe fogja dönteni. Nos, hát hogy viselte magát?

E kérdésből a ravasz Herbert azonnal belátta, hogy a kapitánynak valaki már besugta Tandy esetét, mit ő hiven eltitkolt eddig előtte.

Mert hábár Tandy igen sokszor megharagitotta őt, mégis szerette s hibáit gyakran behunyt szemmel nézte; védte őt s kellemetlen helyzetekből sokszor kisegité már. E körülménynek magyarázatát csak abban lehet keresni, hogy maga Herbert is, mig apród volt, igen haszontalan ember volt s csak nem régiben hallá Daunton kapitánytól is, hogy ez csakugyan ugy volt.

Herbert nem felelt.

— Én azt hiszem, hogy még elég parti szelünk van, hogy azzal a sik tengerre jussunk. Mit gondol Marliner mester? — Szólitá meg a kapitány a vitorlakezelőt. — Körülbelől száz mértföldnyire lehetünk délről Mozambiquetól.

— Valamivel több, mint száz. — Jegyzé meg mr. Marliner.

— Szedesse föl a horgonyokat, Herbert ur s feszitesse ki a vitorlákat észak felé.

A „Vészmadár“ felszedte horgonyait s aztán eltávozott a partról. Midőn már jól benn állt a siktengeren, kibontatott minden vitorla s a hajó vigan szeldelte a hullámokat Mozambique felé.

A legénység is vigabb volt, mint eddig. Jó hus és kitünő ivóviz volt a hajón. Mi kell egyéb tengerésznek. A „Vészmadár“ legénysége tökéletesen elfeledte minden eddig szenvedett sanyaruságait s meg voltt elégedve sorsával.

— Ki ismeri közülünk a Mozambique-t? — kérdé a kapitány.

— Én mint fiatal fiu jártam itt egykor a „Csörgő kigyó“-val, — felelé Herbert — hajónk ép oly mélyen járt a vizszin alatt, mint

a „Vészmadár“. A mozambique-i kikötő tökéletesen alkalmas ily hajó befogadására, mint a mienk s elég kényelmes is, bár a kikötőbe jutás nehézséggel jár. Az éghajlat ott nem igen kedvező az egészségre, mert az iszapzátonyok apály alkalmával a forró évszakban egészségtelen gőzölgésüek.

— Nekem nincs szándékom a hajóval be menni a kikötőbe, de ön majd ladikkal beevezhet s tudakozódhat czélunk ügyében. Ha csakugyan vannak e tengereken kalózok, ugy azt ott okvetlen tudniok kell, mert a portugalli kereskedelem bizonyára sokat szenved ez esetben a rablóktól. Engem, részemről, annyiszor megcsaltak már tengeri rablók hirével, hogy ilyesmire már nem is adok semmit.

Daczára annak, hogy a „Vészmadár“ csak mint alig észrevehető pont tünhetett itt fel a sik tengeren, belsejében mégis több s külön osztályokba sorozható társaság létezett, kik ugyanazon egy vágygyal birtak, egyformán örültek, ha az élelem jó volt s ha őrállásuknak vége volt, csak oly jól aludtak, mintha nem is ők volnának azok, kik térkép s óra nélkül oly tengeren hajóznak most, melyről kevés, vagy épen semmi fogalmuk sem volt egyéb annál, hogy itt a veszélyes vizalatti korall-szirtek nagy fölöslegben találhatók s a tenger számos oly áramlattal bir, mely például a „Vészmadár“-t szélcsend mellett s 24 óra alatt 90 mértfölddel továbbitotta észak felé.

— Hagyjon már fel egyszer pajkos csinjeivel, Tandy ur! — szólt Darby, midőn kajütte-je ágyában alva egyszerre csak sós vizet érzett végig folyni arczán s felpillantva, társát

látta maga előtt. — Mert lássa, én igy is kemény ágyon fekszem, bár azt mondják, hogy a fenyődeszka sokkal puhább a tölgyfánál. Én itt nyomom már e fenyőágat Darby emlékezet óta s még nem birok előnyös különbséget fölfedezni a fenyő s a tölgydeszka közt. Hanem látom, hogy mióta ön az oroszlánlovaglást megtanulta, azóta nincs öntől nyugta embernek, állatnak.

— Az ördögbe is, hát sohsem fogom már az utósó szót hallani erről a haszontalan oroszlán-históriáról?! A kapitány elébb-utóbb megtudhatja. Az ily beszéd nem mutat egyébre, mint arra, hogy irigykedik reám, mert ön nem vehetett részt e nevezetes kalandban. Hanem legyen nyugodt, ifjacskám, én a legközelebbi ilyes alkalomnál kérni fogok önért, bár erősen hiszem, hogy Herbert ur csakugyan kapott illető helyen magánutasitásokat, hogy a kedves gyermekben valahogy kár ne esség.

— Ah, Sommers, ha ön hallotta volna, hogy történt! — Viszonzá Darby, ki az anyai gondoskodásra czélzást el nem türé Tandytól. — A fa tetején Tandy fityeg; alól az oroszlán csürkapu nagyságu tátott torokkal . . . egyszerre puff! s a mi kedves Tandy-kénk fejjel alá potytyant az oroszlánra. Ha Chouchov nincs ott, a mi bátor kis Tandy pajtáskánknak most vége volna. Ezt igy beszéli a hajón mindenki.

— Igazán bámulatos, hogy ily különben eszesnek látszó fiu, mint ön, ily ostoba beszédekre hallgat.

Tandy nagyon mérges volt, mikor e szavakat kimondta.

— Nos, kedves Tandym, ha ez nem igaz. — viszonzá Darby — ugy beszélje el maga, mert hát ott az ágyuk körül mind azt beszélik, hogy Chouchow utána ugorván, fölkapta s szájában önnel ugrott vissza a fára, mint egy nőstény macska. Én nem akartam elhinni, de hát az egész világ igy beszéli.

— Ah, a jó fiu féltékeny. Semmi no, édes barátocskám, ha még egyszer alkalom nyilik, hadd menjen kicsikém is, ha kedves mamácskája meg is találna érte haragudni.

— Ha igy beszél, Tandy, akkor legjobb lesz nekünk bevárni az időt, mig a kalózokkal találkozunk s akkor lássa meg, hogy leszedem fejecskéjéről a szarvacskákat, miket önhittség növelt oda.

— Jól van, — felelé Tandy — magam is azt hiszem, hogy csak Darcie Darby előzhet meg engem a bátorságban; de mindenesetre versenyre nehéz küzdelemre szállunk. Ah, de mi zaj van künn a födélzeten!

Az ifjak egy pillanat alatt mind a födélzeten voltak.

A „Vészmadár“ a rendes vitorlázat mellett nyilsebességgel rohant .... midőn az árboczon lévő őrszem elkiáltá magát:

— Sziklák a hajó alatt!

A hajóról csakugyan világosan meg lehete különböztetni a viz alatti szirteket. Korall-zátony fölött állottak. Köröskörül a meddig a szem ellát pedig nem lehete szárazföldet látni. Iszonyu helyzetben voltak.

A vitorlakezelő e födélzet végére szaladt, hogy a mérónt kivesse.*)

— Hét és fél! — kiáltja erős hangon.

— A vitorlákat be kell huzni. A kormányt vissza. — Vezényel a kapitány.

E pillanatban ért a födélzetre Herbert is, ki eddig kajütte-jében vizsgálta a hajó futását.

— Mi észak-keletnek tartottunk, — kiált a kapitány felé.

— Igen; — felelé a vitorlakezelő — öt, kevesebb egynegyed. Azt hiszem, nem sokára mélyen vizbe érünk, de a hajó orra oly magasan áll ki a vizből, hogy félni lehet mindentől.

— Föl a legfelsőbb vitorlával! A szél belédőlve talán lenyomja a hajóorrt. Azt hiszem, megmenekülünk.

A kapitány nem tartott semmitől.

— Négy kevesebb egynegyeddel! — kiált e perczben Marliner mester.

Kevés idő mulva ismét odakiált a kapitány:

— Mennyi a mélység most?

— Három és fél!

— Mindenki fogja meg a köteleket! — Kiáltá az első hadnagy s a középső vitorlák lazulni kezdtek. Nehány percz alatt bevonattak.

E pillanatban a hajó a korall-szirtekre rohant. Érezni lehete a hajó recsegését. . . . .

*) Az iró tévedése e pont, mert a mérónt csak akkor lehet kivetni, ha a hajó teljesen áll. Különben a mérón sohse érne feneket. A fordító.

Irtóztató pillanat. Borzalom és hangtalan ijjedtség fogta el a tengerészek szorult sziveit.

— — — A hajó orra most a rendes irányt vette föl, de kérdés volt, hogy nem fekszik-e a hajó oly erősen a sziklán, hogy minden tovább mozgás lehetetlenitve van.

— Minden ember a hájóorra! Kiált a kapitány.

A tengerészek odasiettek s a hajóorron ember ember hátán összetorlódott.

Az igy a hajóorra vetett suly lenyomta az orrt, a hajófar emelkedni kezdett s Marliner mester, ki hátul állt s folyton kezébe tartá a mérón sinórját, elkiáltá magát:

— A hajó megindult!

A korall-zátony a viz alatt hasonlitott egy kövesült mezőhöz. A hajófenék surlódást szenvedett rajta, de azért csak tovább futott.

— Mélyebb vizbe értünk! — kiált ismét Marliner mester.

— Négy, háromnegyed! — kiált ismét vigan a vitorlakezelő s a hajó teljesen lecsuszott a korall-zátonyról.

Egy óranegyed mulva a mérón már nem talált feneket s igy a hajó kikerülte a hajótörést. Fél óra mulva már senki sem gondolt a kiállott veszélyre.

Miután mr. Chouchov ezentul még gyakrabban fog előfordulni elbeszélésünk folyamán, elmondunk egynémelyeket multjáról. Ő e történetünkbe nem kényszerüségből fölvett alak. Létezett és ugyan e névvel birt. Hogy mi vitte őt e hójóra s mért kelle neki ily forma stádiumba jutni, mint a milyenben a hajón, illetve az apródi kajütte-ben volt, azt meglátjuk később.

Chouchow mintegy 18 éves volt. Szüleit ép ugy nem ismerte, mint nem ismerte korát. Izmos, testes fiu volt, a mint az csak hajlékonyságával megfért. Barna arcz jellemzé; lehet, hogy csak a vihar, a vész barnitotta meg, lehet, hogy különös vérmérséklete adott neki oly bizar szint; feje kicsiny, gömbölyded volt, rövid, göndör erős fekete hajzattal. Kifejezését nem lehete épen kellemesnek mondani, de sok szép jellemvonásra engede következtetni, bár természete nagyon hajlott a korlátlan szilaj vadság felé.

Mint már emlitők, Chouchow nem sokat tudott származása fölött mondani. Ő ugy hitte, hogy valamely ágyu alatt született s egy hajóüregben nevekedett föl. Romlatlan szive nagyon tudott lelkesülni emlékei iránt. Ép ezért érezte magát Chouchow oly jól a tengeren s azért szeretett órahosszant, akár egymagán is az apródi kajütte-ben elüldögélni.

Elbeszéltük már, hogy Chouchow körülbelől mily szerepet játszott a hajón; de elfoglaltatása nem volt elegendő arra, hogy a féktelen természetü fiut teljesen igénybe vegye. Ő ugy gondolta, hogy neki az apródok közül egyet jobban kell szeretnie, mint a többit. Ez volt nála a — — — szerelem. Ezért az egyért mindenre képes lehetendett; a többit igen jól tudta rászedni, s nem egyszer játszotta rájok teendőit. Chouchow megszokta, hogy Darbyt „urnak“ szólitsa s hogy ugy beszéljen róla, a mi tiszteletéről tesz bizonyságot Darby iránt. Bármit parancsolt is neki Darby, azt mintegy feláldozólag s nyomban végre is hajtotta Chouchow; neki nem kellett kétszer mondani semmit, ha Darbynak kellett; s Darbynak igen jól esett az, hogy van ember, ki az ő

szeszélyének hódol mindenben. Darby legkisebb lelkifurdalást sem érzett azért, hogy Chouchow elvégzi helyette a legfontosabb munkákat. Ha nehéz dolgot vállalt el helyette a jó fiu, akkor meg nem is gondolt arra, hogy Chouchow visszautasitná zsarnoki kivánságait.

Darby már rég kedvencz volt a hajón. Jószivüsége s a véleszületett humor Chouchow-ot is magához lánczolá. Viszont Darby is ugy megszokta már minden gondját s kisebb bajait Chouchow-ra bizni, hogy e fiu végre Darby védangyalává nőtte ki magát. Chouchow nélkül Darby bajosan élhetett volna meg a „Vészmadár"-on,

Chouchow, ki már régebb idő óta bámulta Tandy hidegvérü bátorságát, az utóbbi két balesetben tanusitott magaviselete által Chouchow egészen magához lánczolá. Ő, ki Tandy-t kétszer menté ki a halálból, hogy Tandy-nek nagyobb szüksége van reá, mint Darby-nak s igy magyarázható meg csak azon körülmény, hogy Chouchow ur egyet gondolt s megvonva Darbytól szolgálati készségét, azt minden odaadással Tandynak ajánlotta föl, ki azt pedig sokkal inkább nélkülözhetendette, mint a kényelmet nagyon megszokott Darcie.

Darby Chouchow ezen szeszélyes elpártolása által igen sokat vesztett. Egész nyugalma tönkre volt téve. De nem tudott ezért haragudni ; szive ment volt az irigységtől s szeretett, midőn Chouchow ur fellépése értésére ádatott. Szerencsét kivánt Tandy-nek, Chouchow-nak pedig melegen köszönte meg eddigi önfeláldozó barátságát. . . . .

Következő reggelen a „Vészmadár" Mozambique előtt volt. A kikötő dagály idején igen nagy, de midőn az apály beáll, csak nagyon kevés

helytt biztosit védhelyet a befutott hajóknak, a mi onnan van, mert a kikötő feneke egyenlőtlen, egy helytt feneketlenül mély, másutt zátonyt képez. A kikötő egy régi várerősség előtt terül el. Ez ódon épület még azon időből való, mikor a rövid életet ért portugall hatalmasság először tette be lábát e földre, Messziről tekintve, igen erős várnak tünt fel, mely a kikötő bejáratát védi, de jobban szemügyre véve, minden jelentőségét elveszti s ma már nem is számittatik az erődök közé.

— Csolnak közeledik a part felől! — Jelenté az első-hadnagy Daunton kapitánynak, ki épen a szárazföldre akarta őt küldeni, a kalózokat illető ujabb hirek kitudakolása végett.

A hajóról most csakugyan világosan meglehete különböztetni egy nagy kormánysajka körrajzát, mely mind közelebb jött a hajóhoz. Legfelső árboczán a portugall lobogó lengett; a kormánynál egy tiszt ült. Rövid idő mulva fiatal tengerésztiszt lépett a „Vészmadár“ födélzetére; oldala mellett egy angol tolmács,

— Don Jose Maria di Mello di Casa Bianca, — jelenté az idegen tiszt, ki az ottani kormányzó szárnysegéde volt — üdvözletét küldi az angol kapitánynak s a mit e telepitvény termel, abból szivesen szolgál. Kormányzó ur azt hiszi, hogy e hajó a kikötőbe akar befutni s e végből kitünő hajókalauzt küld ki, mely a „Vészmadár“-t a kikötőbe kalauzolja.

— Tud ön valamit a kalózokról, kik e vidéken tartózkodnak? — kérdé tőle Daunton kapitány.

Két igen jól vitorlázó Schooner*) czirkál a kikötő körül. Mindkettő igen jól van felfegyverkezve s elegendő legénységgel ellátva. A nagyobb kalózhajóról, mely nehéz ágyukkal van megrakva, igen kevés biztos tudomásunk van, de a kisebbik már igen sok kárt okozott a kisebb kereskedő hajóknak s több parti hajót tett már semmivé. Közelebb egy Rio de Janeiro-ból jött portugalli brigget (két árboczos) rohant meg, de a brigg sem hagyta magát s erélyesen szembe szállt a tengeri rablókkal, kik féktelen dühökben a hajót elsülyeszték s a portugallokat mind felakasztották, egynek kivételével, kit aztán kihivó üzenettel küldtek ide.

— Hol van az az ember, a ki látta a rablókat?

— Épen tegnap hajózott tova egy angol hajóval s most már jól benn lehet a szárazföld belsejében, mert folyón utazott tova. Mr. Bruce is, az abyssiniai utazó, ki ugyan e hajóval majd a vörös tengerre fog utazni, szintén bellebb ment a szárazföldre.

— Milyen messze lehet már innen?

— Ha önök a „Vészmadár"-ral bejönnek a kikötőbe, ugy a kormányzó azonnal küldönczöket fog küldeni utánok s mindkét ember 2 nap alatt itt lehet. Manoel, kit a kalózok ide küldtek, majd elmehet önökkel a rablókat fölfedezni. Ő kitünő hajókalauz, fáradhatlan tengerész s mi önökre nézve legfőbb, angolul beszél.

— Hm, nekünk ez embert birnunk kell,

*) A legsebesebb vitorlázók ezek. Keresztvitorláik csak az első árboczon vannak s igy csak oldalvitorlákat használnak. A fordító.

— jegyzé meg a kapitány — mert e nélkül nem érhetünk czélhoz. Mr. Brucetól pedig a legujabb hireket meg kell tudnunk; mit gondol, Herbert ur! Azt hiszem, hogy e két nap alatt is, mig Manoelre várnánk, sok szerencsétlenségnek vehetnők elejét.

— Az igaz, — jegyzé meg az első-hadnagy — de vaktában neki rohanni egy ismeretlen tengernek akkor, mikor kitünő hajókalauzra s ujabb adatokra lehet kilátásunk, nem volna eléggé meggondolt dolog.

— Én is ugy vélekedem. De ha tehetném, azonnal utánok indulnék e nyomorult bitangoknak, kik a békés kereskedőket mindenökből kiszoritják. De a hajókalauzra szükségünk van, s én várni fogok két napig.

Daunton kapitány végre kiadta a rendeletet, hogy a „Vészmadár“ a kikötőbe kalauzoltassék. A portugalli bárka visszatért a kikötőbe, a „Vészmadár“ kevéssel azután követé. —

A „Vészmadár“ ép a vár alatt vetett horgonyt. A legénység befejezte munkálatait a kikötés körül.

A kormányzó egy félóra mulva megjelent a hajó födélzetén. Kellemes társalgásu s egyátalán müvelt embernek mondható, ki mindnyájok becsülését érdemlé ki az alatt a kevés idő alatt, hogy a hajón volt. A mi a szigeten termett, azzal bőven elláttattak; kár, hogy czitrom, narancs, kókuszdió játszta a főszerepet a termékek közt.

Az angol tengerésztisztek az nap délutánra meghivást kaptak a kormányzótól udvari ebédre. Az ebéd fejedelmileg volt kiál-

litva. A felszolgálást fekete rabszolgák teljesiték, karjaikon s lábikráikon nehéz ezüst gyürükkel diszitve.

A bor itt is megtevé hatását. A kormányzó az első poharat a portugall s az angol uralkodók egészségére itta ki; aztán folyt a dalidó feltartóztathatlanul. A kormányzó mulatni szerető ember volt s ez alkalommal is igen jól találta magát. A társalgás nehezen ment, mert a kormányzó csak olaszul beszélt a portugalli nyelven kivül, Herbert pedig csak nagyon keveset sajátitott el e csengő nyelvből a középtengeren. Danvers ur a franczia töré valahogy s igy, ugy a hogy mégis megértették egymást.

— Herbert ur, mit gondol, — sugá oda neki ebéd alatt a kapitány — én azt hiszem, hogy a kormányzó a viszonmeghivást várja tőlünk egy ily lakomára. Én félek, hogy ugy van s akkor a „Vészmadár“ kunyhójának költött jó hire tönkre van téve.

A kapitány e félelme nem volt alapos. A kormányzó ugyan kifejezte vágyát a fölött, hogy az angol hajót meglátogatni szeretné még egyszer, de többet nem is czélzott ennél.

— Nekem meg kell őt hivnom egy lakomára, — folytatá a kapitány — de bizok az isten kegyességében s hiszem, hogy a kormányzó nem fogja elfogadni a meghivást. Mit mond ehez, Herbert, ugylátszik, a kormányzó okos ember s ugy fog tenni, mint elmondám.

— A kormányzó rendkivül sok finomsággal bir, — felelé a hadnagy — s lehet, hogy belátja, miszerint meghivásunk csak a puszta udvariasság nyilvánitása. Azon esetre, ha csalód-

nánk föltevésünkben s csakugyan eljönne, a fődélzetre a nap ellen vitorlasátrat veretünk s a mi csak ehető lesz a hajón, azt mind rendelkezésére bocsátjuk. Meg lesz elégedve. Én ugy veszem észre, hogy ő a szigoru formalitások barátja. Rendezzünk tüntetéseket s ő meg lesz elégedve ebben is velünk.

A meghivás a kapitány részéről csakugyan meg is történt, a kormányzó nem kis rémületére Ő borzadott e fogalomtól „hajókonyha". Több tengeri utat tett már meg portugall hajókon, de kellemes visszaemlékezései egyre sem voltak. Vig mulató ember volt s ép ez okból csak nagy ritkán hagyta el vára termeit s ha már ez megtörtént, akkor közelfekvő pavillonjába tett kirándulást. Ily alkalmakkor ellátta magát bőven csemegékkel s a kényelem tekintetéből elegendő mennyiségü párnával. Daczára ennek, mégis elfogadta a meghivást. A kapitány majd hanyatt fordult ijjedtében.

Az angol tengerésztisztek el voltak ragadtatva a kormányzó lekötelező barátsága fölött s ez okból minden előkészület megtétetett, hogy a portugall kormányzó minél jobban mulathasson a „Vészmadár"-on. Az orvos a legjobbat gondolá. Tudakozódott a kormányzó kedvencz ételei után; beszerezte rövid idő alatt a szükségeseket s mi legtöbb, a kormányzó szakácsát átcsalta a „Vészmadár"-ra, hogy igy a kormányzó semmi különbséget ne lásson saját konyhája s az angol hajókonyha közt.

Az orvos mesterfogást csinált ez ötletével s a „Vészmadár"-on mindenki vig volt a

mulatság előreggelén. Daunton kapitány, ki az előkészületekről mitsem tudott, komoran járt föl s alá a födélzeten s nagyon bus volt. Azt hitte, hogy fiaskót fog vallani s az angol büszkeség fellázadt e gondolatra benne.

A regg szép volt, de délfelé az ég beborult s kevés idő mulva iszonyu zápor kerekedett. Oly iszonyu esőzés, miről tengerészeink fogalommal sem birtak. A szép remények tönkre mentek. Az ebédnek a födélzeten kelle lefolyni, mert a hajón nem volt egyetlen étterem sem s most e számitásnak vége lőn.

Herbert vigasztalni akarta a kapitányt s azt beszélte neki, hogy az eső talán még elál; a kapitány természetesen szeretett volna hinni, de a zápor szünni nem akart.

E perczben a nap ismét kisütött s a hajó oldalai s az átázott födélzet párologni kezdett. De a láthatár végén ismét fekete felhők kezdtek tornyosulni s a zápor ujult erővel eredt meg ujra.

Mig a „Vészmadár“ kapitánya első-hadnagyával beszélt s vigasztalták egymást, addig a kormányzó azon gondolkozott, nem volna-e czélszerü, ha azt izenné a hajóra, hogy szavának nem állhat, mert az idő nem engedi. Határt nem ismerő udvariassága azonban, nem engedé, hogy e gondolatát megvalósitsa s elhatározá, hogy az angol tengerészeket nem fogja hiába megvárakoztatni.

Nagy esőzések alkalmával a tengeri hajó egy minden oldalról bezárt tojásdad alaku dobozhoz hasonlit. Sehol semmi nyilás s az eső kénye kedve szerint szakadhat alá a födélzetre. A hajóüregben a legénység huzza össze

magát, mig a födélzeten csak két ember van: az őrszem és a kormányos. A „Vészmadár“ most ép ily helyzetben volt. A legénység, mely 130 főből állott, lenn volt a hajóüregben s várta a történendőket. A kapitány kétségbe volt esve; hiába volt minden vigasztalás, ő vigasztalhatlan maradt. Az eső néha becsapott a kajütte ajtaján is, ha ez véletlenségből pillanatra nyitva maradt. A lég fojtó volt oda benn s a legénység közel volt a megfuláshoz. Szellőztetniök kelle a kajütte-ot s akkor az ezőviz árkint tódult abba.

A kapitány végre arra a gondolatra jött, hogy a kormányzót az ő kajüttejében fogja megvendégelni, bár ez majdnem a lehetetlenségek közé tartozott. A kajütte mindössze $5^3/_4$. láb magas volt s a nagy asztal körül alig 6 ember foglalhata helyet.

A vendégek megérkezése 4 órára volt meghatározva s 3 órakor a zápor még iszonyubban tört ki.

A kapitány Herbertet s az orvost haditanácsra hivta össze a kajütte-be.

— Mit gondol, Herbert ur, én azt hiszem, ha az eső folyton igy fog esni, akkor a kormányzó ur nem fog eljönni a hajóra.

Herbert kétkedőleg rázta fejét.

— Nem hiszem, — felelé ez — az esőzés közben, mint látjuk, félórai időközökben a nap süt s e körülmény meghiusitandja kapitány úr reményét. Különben is a kormányzót pontos embernek hiszem s ugy lehet, hogy ő becsületbeli kötelességének ismerendi az eljövetelt bármi áron is.

— Bolond voltam, hogy meghivám! Felelé a kapitány szemrehányólag.

— A födélzeten lehetetlen lesz a vendégséget megtartani, — viszonzá Herbert, a nélkül, hogy a kapitánynak nézetét a meghivásról tagadná — a mi sátorunk oly rosz és elrongyollott, hogy alatta vendégeskedni annyi volna, mint friss esőfürdőt venni.

— Az idő halad, — jegyzé meg az orvos — az ételeknek ide kell felhordatniok a kajütte-be, mert máskint nem lehet.

— Lehetetlen, — felelé Daunton kapitány — a vendégségnél legkevesebb 10-en leszünk s itt a kajütte-ben alig foglalhatunk helyet hatan.

— Én az orvos nézetén vagyok, — szólt Herbert — itt semmi megfontolásnak többé helye nincs. A kormányzó csak két vendéget fog hozni; mi hárman vagyunk s igy a szám teljes lesz. Tiszteink belátandják, hogy nem vehetnek részt a lakomában s lemondnak jogaikról. Ha a zápor elál, a födélzetre költözünk s akkor minden rendben lesz.

A kapitány egykedvüen vállat vont s kiadta a parancsot, hogy az ételek felhordassanak.

A szerencse kedvezett nekik; 4 órakor ismét teljes fényében ragyogott a nap.

A kormányzó pontosan megtartá szavát. Teljes diszben jelent meg, legfényesebb öltözetében s érdemrendekkel diszitetten; kiséretében titkára s a szárnysegéd. A „Vészmadár“ födélzetén az összes legénység fel volt állitva; diszruhákba voltak öltözve mindannyian. Mikor a kormányzó s kisérői a födélzetre léptek,

a „Vészmadár“ ágyui üdvlövéseket tettek, s a tisztek egy és ugyanazon pillanatban tisztelegtek.

Mig ezek künn a födélzeten történtek, lenn a kajütte-ben gyorsan felhordattak az ételek. Nehány pillanat mulva mind hatan az asztal körül ültek. A kormányzó eleinte sehogy sem találta magát helyzetébe. Magas ember volt nagyon s igy a kajütte-ben nagyon kényelmetlenül érezte magát; de ő el volt határozva, hogy ma semmi ellen nem tesz kifogást.

A konyha ellen különösen roppant gyanus kételyei voltak a portugall főnöknek; de alig ette meg a levest, midőn eziránt is tisztában volt magával. Bámulta az angolok jó izlését s midőn a foghagymás pecsenyékre került a sor, valóságosan el volt ragadtatva. Daunton kapitány és társai ki nem állhaták ez átkozott orrcsavaritó illatot, de hát a mozambique-i szakács azt mondá, hogy a kormányzó rendkivül szereti. Igy aztán ők is kénytelenek voltak kibékülni a foghagymával.

A champagnei is megtevé hatását; a kormányzó ur elkezdett élczelni, az orvos a gombákról tartott értekezést három nyelven; Herbert azt beszélte, hogy a házasságnál s egy finom feleségecskénél nem lehet valami kitünőbb. Daunton kapitány pedig ünnepélyesen kelt föl helyéről, poharat ragadott s felköszönté az angol királyt.

A kajütteben lelkes éljenzés, a födélzeten üdvlövések s ágyuk dördülése követé a kapitány felköszöntését.

Az olvasó bajosan fogja tudni, mily ha-

tással lehet 21, lassu egymásutánnal letüzelt, 32 fontos ágyu bömbölése egy szük kajütte-be szorult hat ember hallidegeire. Mindnyájok kezei ösztönszerüleg füleikre tapadtak. A kajütte oldalai elkezdtek remegni, a deszkák közt levő szurok porlani kezdett s alápergett az asztal szélére. Az asztalon levő üvegek ördögi tánczra kerekedtek s az elővigyázó orvos termetes tagjaival kénytelen volt a becsés champagnei-t megmenteni.

A kormányzó tökéletesen meg volt sikerülve mikor a portugall királyra mondatott el a felköszöntés. Ujra megkezdődött az ágyuk veszett bömbölése s midőn az utolsó lövés elhangzott, egymás szavát sem értheték s zavarodottan tekintettek egymásra.

A kormányzó mind e kinokat a legnagyobb egykedvüséggel türé. Végre, mikor már testileg lelkileg tönkre volt téve a „Vészmadár“ szivességei által, jogositva érezte magát arra, hogy eltávozzék.

A kormányzó csakugyan el akart menni, de az lehetetlen volt. A maradás borzasztónak tetszett előtte, de a tovamenetel, az lehetetlenné vált. A zápor ujra megeredt s patakokban csapott le a födélzetre s mindenüvé, merre a szem ellát. S ha még ennek ki is tette volna magát a kormányzó, de oly iszonyu melege volt, a champagnei annyira pezsgésbe hozta vérét, hogy ha ily állapotban a fedélzetre mert volna kilépni, bizonyára másnapra ki is rántották volna alóla az ágylepedőt.

— Az ördögbe is, Herbert ur, — fakadt ki a kapitány — vegye rá a kormányzót, hogy

vessük le gálaöltönyeinket; hisz igy meg kell fulnunk.

Herbert azonban máskint gondolkozott. Üdvözlésre vagy felköszöntésre ugyan elegendő nyelvismerettel birt az olaszokról, de arra, hogy egy ily nagy urat arra szólitson, hogy ingre vetkezzék s ezt nekik is engedje meg, arra már nem érezte magát elég nyelvtudósnak.

— Comment? — kérdé a szárnysegéd az orvostól.

— Que veut' il dire? folytatá, miután a kormányzó a tovább kérdezésre felszólitá őt. Valószinüleg tudni akarta, hogy az angolok mi tervet főznek.

— Il propose, — felelé az öreg ur, mialatt szavakat keresett, hogy magát érthetővé tegye — que nous nous debarrasons de nos uniformes à cause de la châleur étouffant.

A kormányzó sejté az angolok szándékát s midőn a kapitány kezeivel jelbeszédet tartott ez ügyben, a kormányzó elkezdé feszes diszöltönyét kigombolni s ingre vetkezett az egész társaság nyomban követé a fővendég példáját.

Mindenki nevetett s az orvos boldognak érezte magát, midőn a nyakkendőt is leoldá izzadt, kövér nyakáról.

Alig hogy ezek történtek, kinyilt a kajütte ajtaja s mr. Bruce, a sokszor emlitett abyssiniai utazó lépett a társaság elé. Bámult, hogy mind a kormányzót, mind pedig a hidegvérü s etiquett-re büszke angolokat ily pongyolán s borral rakott asztal mellett dözsölve találta. Nem volt képes felfogni, hogy miként

történhetett ez. Ily dözsölés alatt köszönték ők fel a két államfőt, s ezek tiszteletére hangzott az ágyuk dörrenése majd félórán át. Mr. Bruce nem tudta a dolgot megmagyarázni magának. Komoly ember volt s nem mosolyodott el; az ő hideg udvariassága a társaságot is elnémitá.

— Hála az égnek, Daunton ur, — kezdé a jövevény — hála az égnek, hogy önt itt találhatom. Nincsenek szavaim, melyekkel kifejezni tudnám azon örömöt, melyet e fölött érzek.

A setét arczkifejezés, melylyel mr. Bruce ez üdvözlő szavakat elmondá, nem sok jó hirt engede sejteni.

Daunton kapitány fölkelt helyéről; szivélyesen kezet szoritott vele s aztán leüléssel kinálta.

— Mióta a kormányzó ur által hozzám küldött futártól az ön megérkeztét megtudtam, azóta éjjel-nappal lóháton voltam, hogy minél elébb itt lehessek. Manoel velem volt s ő hajnalhasadtával itt lesz holnap. De elbeszélem, ami velem történt.

A jelenlévők figyelni kezdtek mr. Brucera. Tudták, hogy ő nem szokott veszélyt nagyitni s hidegvére nem szokta őt, ugy mint most — gyakran elhagyni.

— Tizennégy nappal ezelőtt, — kezdé beszédét — hagytuk el a Capot, hogy a vörös tengerre hajózhassunk. Akkor még mitsem hallottunk tengeri rablókról, sem a tengeren, sem itt Mozambique-ben. Ama két hajó, mely ott tanyázott akkor s mely katonákat s hadiszereket szállitott a Capra, Keletindia felé akart to-

vább hajózni. Darcie ezredes már ezelőtt három hóval utazott el Bombay-ba egész seregével, de leánya betegsége által megakadályoztatott abban, hogy őt kövesse s a Capon maradt, jobbulására várandó, hogy követhesse később.

— Ők a két hajó közül, a nagyobbikkal, melyet „T h a m e s“-nek hivnak, voltak kevéssel utánunk elutazandók s gondolják el ijjedelmemet, midőn megérkezve azt hallám, hogy kevésbe mult, miszerint a tengeri rablók — többnyire szinesek — kezeibe nem estünk. Az iszonyu pusztitás, a kegyetlen mészárlás, melyet a kezeikbe esett foglyokon véghez visznek, borzasztó. Manoel majd elmondja ezt önöknek; ő szemtanu volt. A kalózok főtörekvése az, hogy egy angol, keletindiai expediczióra küldött hajót kézre keritsenek. Legnagyobb hajójuk — mint hirlik — Bembatooká-ba utazott, hogy onnét erősitést hozzon nekik. E hajó kitünően van felszerelve ágyukkal s hadanyaggal. Tisztei kegyelmet nem ismernek s elkövettek már annyi bünt, hogy az minden fogalmat felül mul.

— A kisebb kalózhajó Schooner; ez a szigetről északra vitorlázott tova parthosszában, hogy portugalli kereskedőhajókat fogjon el. Legénysége feketékből áll.

Mr. Bruce elhallgatott. A társaság borzadva tekintett reá.

— Hogy hol lehet most a „Thames“, nem tudom; de hihető, hogy még nem vitorlázott oly messzire, hogy a kalózok által uralt láthatárra ért volna. E fölött ön, kapitány ur, a legilletékesebben fejtheti ki nézetét. Ha arra gondo-

lok, hogy a kedves ezredesné, bájos leányaival, Nórával s a kedves Emmával e gazok kezei közé kerülhetnek, megfagy ereimben a vér.

Herbert kezeivel takará el arczát s egész testében remegett. A jelenvoltakat hangtalan borzalom fogta el.

A kormányzó, ki uj barátainak szivfájdalmit nem akará közönyösen nézni, minden lehető feltünés nélkül távozott.

Daunton kapitány, mr. Bruce és Herbert egyedül maradtak. Előhivatták Marliner mestert s ennek adatai után méregették rosz térképükön a távolságokat a két hajó közt. Minden számitásuk hasztalan volt. A „Thames"-hajó állását nem tudták biztosra kiszámitni.

— Én azt hiszem, — szólt Herbert, ki egész lelkével csüggött e tárgyon — hogy a „Thames" északra mellettünk tova hajózott már. Miután a kisebb kalózhajó is ez irányban halad s Bembatooka is, hova a nagyobbik indult, északnak fekszik, hiszem, hogy a három hajó északon s talán Mozambique és Joanna közt fognak egymásra bukkanni.

E nézetet mindnyájan oszták, de a helyzet azért kétségbeejtő maradt. Attól lehete tartani, hogy a széles csatornán a két kalózhajó könnyen elmenekülhet a „Vészmadár" elől s ha aztán találkoznak a „Thames"-szel, bizonyára nem fognak annak megkegyelmezni. Ehez járult még, hogy tulajdonképen nem is tudták, északra vagy délre jár--e tőlük a „Thames"?

A „Vészmadár" setétben nem indulhatott ki a kikötőből, mert a zátonyok ezt nem engedheték megkisérleni. Előkészületek tétettek

tehát, hogy mihelyt a reggeli szürkület beáll, azonnal indulhassanak a kalózok ellen.

Manoel az éj folytán megérkezett, de nem tudott felvilágositást adni a „Thames“ felől.

A „Vészmadár“ tisztei közül csak nehányan tudtak aludni. Mr. Buce egész éjen át s az utolsó pillanatig velök volt. Herbert szive iszonyu kinokat szenvedett, s alig birt uralkodni fájdalmán.

Mikor mr. Bruce megérkezett, Darcie Darby ép aludt. A körülte levők nem akarták a szomoru hirrel felébreszteni, melyet mr. Bruce hozott s ő édesdeden aludt kis ágyában tovább ....

Szürkületkor a „Vészmadár“ elindult Joanna felé, de csak fél vitorlázattal, mert nem lehete tudni, hogy távoznak-e vagy közelednek a „Thames“-hez.

Országos Széchényi Könyvtár

VI. RÉSZ.

Capstadt egyik palotájának vendégszobájában két hölgy ült a finom ottománon. Körültük göndörfürtü kis leányka játszadozott. A kicsike alig lehete még hét éves. — A hölgyek mindenike szép volt. Egyik a háztulajdonosnő; a másik csak barátnői látogatáson volt itt.

— Kedves Darcie asszony, — kezdé a társalgást a ház urnője, kedves, csengő hangon — nekem igen fáj, hogy ön mindig csak arról beszél, hogy bennünket el akar hagyni. A kedves Nora a ház fénye s nekünk őt nélkülözni kellend. Én e tárgyról említést sem mertem volna tenni mr. Vaughan-nek, mert tudom, hogy fájdalmat okozhatnék neki. Én pedig férjemet nem szeretném busitni. Én még mindig remélem, hogy tervén változtatni fog s késleltetni fogja elutazását. De ugy is kellene; önnek édesem, mindaddig itt kellene maradnia, mig megtudjuk, hogy férje, az ezredes már megérkezett Indiába.

Darcie asszony ép felelni akart a szívélyes szavakra, midőn Januar, az öreg szolga, Singleton őrnagy és O'Gorman kapitányt jelenté be.

A két katonatiszt belépett.

Singleton őrnagy magas növésü, daliás

alak volt; arczát szépnek lehete mondani. Ő a kormányzó parancsnoksága alatt levő szabadcsapat őrnagya volt. Fényes név, nemes tulajdonságokat öröklött szüleitől s ő harczias atyjának méltó utóda volt.

A kapitány rokon volt a Darcie-családdal. Oly ember, ki a világot igen jól ismeré s — nem sokat adott reá, a mi nagyon természetes.

— Szörnyü hir kering a városban, — kezdé a vidor, alacsony termetü kapitány — én is az imént hallottam, de meggyőződtem róla, hogy valótlan. Siettem ide, hogy elmondjam ezt önöknek, mert ha hitelt érdemelhetne, az ember szive szakadna meg. Borzasztó! Az egész sereg fel van indulva.

— Talán a kafferek támadnak ellenünk? — kérdé ijjedten a háziasszony — az istenért, szóljon világosabban!

— Igen, világosabban; de hogyan? Hisz talán önök is tudják már!

— Félek, hölgyeim, — vevé át a szót most a komolyabb őrnagy — félek, mondom, hogy mrs. Darcie csakugyan el fog utazni. Arczáról látom.

Darcie asszony szomoruan mosolygott. Ő igen félt a tengertől; különösen ha férje nélkül kelle utaznia.

— Én ép arról beszéltem barátnőmnek, hogy ne utazzék el még egyelőre, — felelé Vaughan asszony — s igen örülök, hogy ily jó pártolói akadtak tervemnek.

— Igazán különös, asszonyom, — kezdé ismét a kapitány — hogy ön ép most akar itt hagyni bennünket, mikor a bálok s a verseny-

futások kezdődnek. Mit fogunk mi ön nélkül kezdeni; különösen én, az ön érdemetlen rokona?!

— Részemről nem kételkedem azon, — felelé a bájos Nora, — hogy ön kitünően fogja elfeledni társaságunkat; ön mulatságosan érti ezt. Mért is ne? Én a hajón unni fogom magam, mig ön mulatni fog. Oh, én jól ismerem az oly fajta kapitányokat. Mért is gondolna ránk ön? Elég, ha mi gondolunk önre.

Más látogató érkezett s a társalgás fonala e tárgyról megszakadt. A kapitányt nem zavará ez intermezzo; ő vigan fecsegett tovább. Az őrnagy szótalan volt s gondolataiba merült.

— Jól van, mamám, — szólt a kedves Nora, midőn ismét egyedül volt anyjával —, én nem bánom, hogy elhatárzá elutazásunkat, bár Vaughan asszonyt igen nehezen hagyhatom itt. De hát édes atyámat is igen szeretném már látni.

— Én megigértem atyádnak, gyermekem, hogy mihelyt a kis Emma egészsége helyre áll, azonnal követendem. Most itt az alkalom, mert az Indiákra csak nagyon ritkán indul innen hajó. Szerettem volna a kedves Darbyt is szivemhez szoritani még egyszer, mielőtt tengerre szállunk; de a „Vészmadár“ kitudja, merre jár most!

— Szegény, jó Darby! Milyen szomoru lesz, ha ide visszatér a „Vészmadár“-ral s bennünket nem fog itt találni.

Nora igen szereté bátyját s e gondolat nagyon elszomoritá.

— A „Vészmadár“-on még más is elszo-

morodik akkor, — vágott közbe a kis Emma, ki ép e perczben nyitott be nesztelenül a szobába. — Nem gondolod-e te is, kedves Norám?

— Majdnem elkéstél az asztaltól, gyermekem, — szólt hozzá az anya, figyelembe sem véve megjegyzését; bár Nora hallotta azt és szive el volt fogulva reá.

Az asztal körül csak kevesen ültek. Az őrnagy is ott volt, bár nem igen vett részt a társaságban. A kedv nem mutatkozott egyiknél sem. A szives házi gazda legjobb borát s legfinomabb csemegéit rendelé az asztalra; de ma sem a tekenősbékaleves, sem a jó borok nem dicsekedhetének a szokott dicsérő nyilatkozatoknak. A házi gazda tudta e komorság okát s ez egyszer, kivételesen, nem haragudott azért.

Egy kis családnak szétválása mindig fájólag hat a családtagokra. Mrs. Vaughan és Darcie asszony régi barátnők voltak. Távoli világrészben, elhagyatott kis telepitvényen találkoztak s szivök őszinte barátsággal volt egymás iránt. Vaughan asszony a két leánykának, ugyszólván, második anya volt; s a kis lányok ugy sejtették, hogy e jó nőt sohsem fogják többé viszontlátni ez életben.

Szomoru volt mindkét leányka és hallgatag.

Ily körülmények közt s távoli világrészben sokkal nehezebb s elviselhetetlenebb az elválás; mert az elhagyatottakat nem pótolja ki senki nékik.

Darcie ezredes jóhirü, bátor katona volt és igen gyöngéd apa. Parancsai inkább kérel-

mek voltak; de szigoru is tudott lenni s akkor hajthatlan volt.

Singleton őrnagy sokkal fiatalabb volt, mint Darcie ezredes, de azért igen jó barátok voltak. Mikor az ezredes elutazott, a Darcie-család az ő gondjaira bizatott s ő hiv barátja maradt a háznak. Okos, előrelátó ember volt s daczára 38 évének sem volt eléggé vigyázó. Mikor az elutazás hirét vette, szemei könyekkel teltek meg s Norára gondolt. A családra vigyázott, de önszivére nem. Mások igen csinos daliának tarták őt, de Nora inkább gondolt arra, hogy nagyatyjába szeressen, mintsem belé. Az őrnagy erre gondolt, és szomoru volt nagyon.

Darcie asszony legkevésbé sem sejté, hogy az őrnagy, — ki oly sokszor kérte föl tanácsadásra, midőn az utazást elhatározá, — szerelemmel viseltetik leánya iránt. Az őrnagy fájó szivvel hallgatá az ezredesnét, midőn ez az ut iránt kérdéseket intézett hozzá.

Vaughan ur, daczára jó szivének, nem lehete segélyére neje barátnőjének, és Nora, valahányszor e tárgyról folyt a beszéd, hallgatott. „Ily dolgokban mindig az öregekre kell hallgatni.“ Ez volt ilyenkor jelszava.

A szegény őrnagyot e szavak mint villámcsapás érték. Azt hitte, hogy Nora őt vénnek tartja, s e gondolattól nem birt megszabadulni.

Neki egész életén át eszébe sem jutott a házasság s most ugy érezte, hogy az egyedüllét megöli. Ha néha ily tervekkel léptek elé ismerői, akkor rangot vagy pénzt kivánt menyasszonyától. Oly ember volt, ki azt hitte, hogy

a házasság áldozat a férfiaktól s e szerint ára van. Talán igaza volt.

Mióta azonban az elutazás hirét vette, megváltozott egész lényében. A kedves Nora elvesztése tőr volt szivében. És Nora? . . . Ő második atyját tekinté a szerencsétlen emberben. Szeretetteljesen kért tőle atyai tanácsokat s kész volt fölötte és véle nevetni.

Singleton becsületszavát adta rá, hogy a Darcie-család elutazását saját jó belátása szerint siettetni fogja. Képzelhető, mily nehezen esett neki e tiszt teljesitése. Nora sokszor emlité előtte, hogy fáj neki Capstadtot elhagyni s ha az őrnagy okát kérdé ennek, azt válaszolta, hogy a „Vészmadár" nemsokára e kikötőbe fog befutni s igy ők nem fogják a kedves Darby-t viszontláthatni.

De a csacska kis Emma sokat beszélt a „Vészmadár" egy hadnagyáról, kit Nora különösen kitüntetett a tengerésztisztek közt. Nora ilyenkor elpirult huga szavaira s a szegény őrnagy kétségbe volt esve.

Neki is ugy rémlett most, mintha a „Vészmadár" egy hadnagya különösen sokszor tett volna látogatást a Darcie-családnál. Ő már akkor is ellenszenvezett e tengerészszel, mert a tiszt Nora kegyét birta. Most meggyőződött róla, hogy Nora a tengerésztisztet szereti.

— Anyám, anyám, — kiáltá e perczben a kis Emma, a szobába sietve — az öreg Januar ép e perczben jelentette be Timmius tengerész kapitányt Vaughan asszonynak. Nem annak a hajónak kapitánya ő, melylyel mi elfogunk utazni?

Mrs. Darcie azonnal az elfogadó terembe sietett. A kapitány várt reá.

— A kajütteket most meglehet szemlélni, asszonyom, — mondá a kapitány — ha nagyságád nem kiméli meg a fáradságot, ugy személyesen rendezheti el benne málháját, bár Singleton őrnagy is vállalkozott már erre.

— Én barátainkra bizom ezt, — felelé mrs. Darcie és megnyugszom kapitány ur szives jóakaratában. Mit gondol kapitány ur, meddig fog tartani az ut Bombay-ig?

— Mintegy hét hétig s örömmel tudathatom önnel, asszonyom, hogy a „Liffey"-hajó is velünk fog indulni egyszerre. Már azt hivém, hogy e hajó nem készül el arra az időre, mig elmegyünk. de csalódtam s én igen örülök e szerencsés körülménynek. E tengereken mindig szerencse az, ha egy kereskedő hajónak társa akad. Igy sokkal biztosabban haladhat utjában . . . .

— Mely napon fogunk indulni?

— Mához nyolcz napra okvetlen indulnom kell. Nagyság jól teszi, ha gyermekeivel még az elutazás előtt való napon a hajóra költözik, hogy ott mindenét rendbe szedhesse.

— Kapitány ur, mit gondol ön, fogjuk-e mi utunkban a „Vészmadár"-t találni? — kérdé félénk hangon Nora, mialatt fülig elpirult.

— Ha a „Vészmadár" a Mozambique csatornában van, ugy lehet, hogy rátalálunk; ellen esetben nem remélem a találkozást.

— Leányom nagyon vágyik a „Vészmadár-"t megtalálni, mert bátyja e hajón apródoskodik. — Jegyzé meg Darcie asszony.

A kis Emma gyanus pillantást vetett nénjére, de szerencsére félt a kapitánytól és hallgatott.

Nora igen félt, hogy kis testvére őt el fogja árulni. Nagy teher esett le szivéről, midőn látta, hogy ez hallgat.

Egy hét nagyon gyorsan mulik el, kivált ha azt egy nagyobb utra való előkészületekre kell felhasználni.

Darcie asszony és két leánya igen nehezen tudtak megválni barátaiktól. Oly sok éven át laktak együtt s most tán örökre válniok kelle. Mrs. Vaughan alig birta a kint elviselni, melyet barátnője eltávozta fölött érzett.

O'German kapitány s ennek barátai czifra rigmusokban mondák el panaszaikat Nora „elvesztése" fölött, de Nora csak nevette az álszenteskedő vén képeket, ugy hogy ezek is nevetni kezdtek a bucsu alatt. Nora különben sem értett a lamentáláshoz s az erre való hajlamot vagy tetszelgést kérlelhetlenül ostorozá jól talált élczeivel.

A szegény őrnagy ezalatt pontosan elvégzett mindent a hajón. Ő nem mutatta ki, mennyire fáj keblében a sziv. Hidegen járt kötelességei után, de — halvány volt, mint a halál.

Darcie asszony azt hitte, hogy a szegény őrnagy beteg és Nora szomoru lett arra, hogy ez ugy lehet.

Az utósó nap is megérkezett, végre a család a hajóra szállt.

Nora és az őrnagy egyedül voltak az elfogadó teremben. Szótalan volt mind a kettő. Nora köténnyével törülgeté szemeit.

— Ön ugy látszik, édes Norám, nem nagyon bánja, hogy itt hagy bennünket. — Szólt az őrnagy.

— Oh én bánom. Nekem fáj valóban önöktől megválni.

Ismét hosszu szünet állt be. Az őrnagy bánatos arczczal tekintett az előtte álló bájos teremtésre. Nora pedig köténykéjét morzsolgatá ujjai közt.

— Valóban fáj önnek ez elválás, kedves Nora?

— Hálátlan volnék, ha nem ugy volna.

Nora nem is gyanitá, hogy minden szava az előtte álló férfi szive mélyéig hat.

A szoba, melyben voltak, csak kétesen volt világitva . . . .

— Óh, ez az elválás; ez a bucsu elviselhetlen! — susogá kinteljesen az őrnagy és elfordult.

Nora igen különösnek találta az őrnagy e nyilatkozatát.

— E válásnak nem szabad megtörténnie. — Tevé utána az őrnagy.

Ismét hoszu szünet következett be s Nora félni kezdett, olyan különösen érezte magát. A lépcsőkhöz vezető ajtóhoz közeledett.

Talán azért, hogy az őrnagy észrevette, hogy Nora menekülni akar; egyszerre csak nehány lépést tett a lány felé — — —

E pillanatban iszonyu dördülés következett be s Nora és az őrnagy, mintha meg let-

tek volna kövülve, álltak szemben egymással. Köztük egy gerenda feküdt. A következő perczben rémület s jajkiáltások tölték be a léget s a megijjedt emberek csoportokban szaladgáltak az utczákon.

Földrengés volt.

— — — — —

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

VII. RÉSZ.

Nora nehány percz alatt visszanyerte lélekjelenetét s a szoba nyitva hagyott ajtaján elmenekült. Az őrnagygyal annyiban nem törődött, hogy tudta, miszerint esze s hideg vére által okvetlen megmenti magát.

Az egész család nem sokára együtt volt s miután nem volt tanácsos a házban maradni, kimenekültek az utczára s innen a keletindiai csapatok kertébe, miután épületek közelében állani nem lett volna tanácsos.

Mai világban a földrengés már nem tartozik a ritkaságok közé. Egy utazónő igy vezette be naplójába e tüneményt: „Ma ismét földrengés, mint rendesen.“ A Capon azonban még talán sohsem volt s ezért a rémület is nőttön nőtt.

Mrs. Darcie s leányai, valamint a Vaughan-család részére az ismerősök sátrat verettek egy nyilt helyen. A házibarátok, természetesen teljes számmal jelentek meg itt s ki bohóskodott, ki pedig komoly aggályait fejezé ki a veszély fölött.

— Ah, igen örülök, hogy nagysádékat e skandalum alkalmából mind itt találom. Már azt hivém, hogy akaratunk ellenére is, mindnyájan az égbe fogunk röpittetni s ime, ha jól veszem észre, még én is csontjaimon állok.

Kapitány O'German volt, ki ugy fecsegett. —

— Jupiterre mondom, — felelé a kapitány egy barátja — hogy nem tartózhathatám meg magamat a nevetéstől, midőn önt az ablakon kiugrani láttam. Eddig azt hivém, hogy minden ügyessége, hajlékonysága nyelvében van s most látom, hogy a megfutamodásban még ügyesebb.

— Komolyan mondom, — viszonzá a kapitány — a dolog nem volt tréfa. Én az ablaknál álltam, czigarettet szivtam, és gondolkoztam — — —

— Semmiről, mint rendesen. — Egészité ki barátja.

— Az lehet, édes Miksa barátom, hanem annyi áll, hogy egyszerre csak a kövezeten találtam magamat s oly haragos lettem ezért magamra, hogy azonnal visszaugrottam, hogy bevárom nyugodtan a történendőket. Azt hiszem, hogy okosan cselekvém, midőn az ablakon kiugrottam. Azt az észszerüség parancsolta. Hát ön, édes Norám. milyen véleményben van ez iránt?

— Ah, én nem értek az ily kérdések megoldásához, de im, ott jön Singleton őrnagy; kérdje meg attól.

Az őrnagy ismét a komor hideg katona volt, a ki előbb, s ha Nora ama — jelenetre gondolt, melyet az őrnagy, daczára angyaljó szivének s tiszteletének, melylyel Nora iránt viseltetett, előidézni akart; ha Nora arra gondolt, ugy ártatlanul azt hivé, hogy az őrnagy akkor beteg volt.

Singleton őrnagy, hogy elpalástolhassa szive kinját, azonnal felelt O'German-nek.

— Mindenesetre ösztönszerüleg ugrott ön ki az ablakon. Önnek igy kelle cselekedni, mert némely embert vész idején csak az ösztön vezet. Darcie kisasszony máskint tevé. Ő nyugodtan ment ki az ajtón s aztán övéit keresé fel. Bocsásson meg nekem, kisasszony, hogy épen segélyére nem lehettem, engem is elragadott a pillanat meggondolatlansága.

Az őrnagy szavai sejtetni engedék, hogy alattok mást is értett, mint a mit kimondott.

— Hallotta ön, őrnagy ur, Carley és hivatalnokainak esetét? Az nagyszerü lehetett. Az öreg ur egész diszbe öltözötten ült irodájában, mikor az első lökés bekövetkezett. E pillanatban felugrott s kalap nélkül rohant az ajtónak. Itt a küszöbön megbotlott s fővel kibukott az utczára, hogy parókája messze kirepült az utcza közepére. Hivatalnokai kötelességszerüen követték példáját. Mindnyájan hasra vágták magukat körülte s reája. A parókát egy maláj gyerek kapta föl s elszaladt. Tom Strongways, ki ez esetet nekem elbeszélé, félóra hosszant szaladt a parton a gyerek után, hogy a parókát kézhez kerithesse. A kormányzó ur pedig addig ott állt palotája előtt; rabszolgái mellette álltak s fehér fogaikat vicsorgatva mutattak az öreg ur kopasz fejére.

— Igen, — felelé egy másik — ugy volt, de beszélik, hogy maga Strongways egy schillinget adott volna a malájnak, a miért a parókát ellopta s igy e skandalumot előidézte.

Timmins kapitány e perczben lépett a menekült társasághoz s jelenté, hogy a hajón

már minden rendben van s ha a jó szél engedi, nem sokára, vagy akár rögtön ki is futhatnak a kikötőből. Darcie asszonynak kétszeresen fájt, hogy szeretteit ép akkor kénytelen elhagyni, midőn veszélynek vannak kitéve.

Rövid idő alatt, mindnyájan a hajóra siettek. Az őrnagy hidegen vett bucsut Norától, de szeméből nehány könny esett a leányka kezére, midőn ő azt megcsókolá. . . . . .

. . . . . Midőn másnap reggel, kevéssel a reggeli előtt, Nora anyjával a fődélzetre kilépett, a hajó már Robin Island szigetecske mellett haladt tova. Még látni lehete az elmaradt Cap-hegységeket s Nora édes visszaemlékezéssel legelteté szemeit rajtuk. A „Liffey“ kis távolságnyira tőlük, haladt teljes vitorlázattal.

A reggelihez kis társaság gyült össze a kapitány kajütte-jében. A Darcie-családon kivül ott volt a kapitány, a hajóhadnagy Turnbull, az orvos mr. Waters s két ur, kik egészségök érdekében voltak a Cap-on rövid ideig.

A két utas közül mr. Ruston nagy rajongással viseltetett a szép nők iránt s imádta a kedves leányokat. Társa, mr. Chartres, udvarias volt irántok, de szenvedései komorrá tették őt; azt hitte, hogy más nem szenvedhete annyit, mint ő s igy mogorvának lehete mondani. Lehet, hogy az egyedüllét a Capon változtatá át ily komorrá, de természete egészben véve nem olyan volt, hogy megszeretni lehetett volna.

A Darcie-család csak ritkán találkozott e két férfival Capstadt-ban s ezért a társalgás nagyon laza is volt köztük.

Hoszabb tengeri utazásnál az első nap mindig nagyon érdekes. Az utasok holmijaik elrendezésével vannak elfoglalva, mig a hajón minden elővigyázati szabály végrehajtatik egy netáni nagyobb tengeri vihar elháritására.

A második éj igazolta a tengerészek jó előrelátásának üdvös voltát. Hirtelen északnyugati szél keletkezett, mely mindnagyobb hullámokat vert föl. A tengerár igen magasan járt s nagyobb veszélytől lehete tartani, de a „Thames“, bár vén hajó volt már, ellenállt a hullámoknak. A hajó nem volt nagy; mintegy 600 tonnás lehete. Mig a vihar tartott, a Darcie-család szük kajütte-jébe volt zárva s igy negyvennyolcz órát töltöttek önkénytelen fogságban.

Harmadik nap reggelén a vihar szünni kezdett s langyos déli szél támadt. A tengerár megszünt zajlani s a Darcie-család kiszabadult fogságából. Hanem a „Liffey“ eltünt a láthatárból — s a „Thames“ magára lett hagyatva.

Nora és a kis Emma, hogy unalmukat üzzék, a tengeri madarak repülését bámulták, mig anyjuk lenn a kajütte-ben volt.

— Vitorlák, ismeretlen vitorlák! — Hangzott e perczben az árboczkosárból.

— Ez bizonyára a „Liffey“! — kiáltott fel örömteljesen mr. Chartras. — Én igen örvendek rajta részemről, mert nem szeretem a magános utazást.

Az első-hadnagy a teleskoppal az árboczkosárba lépett föl s jelenté, hogy egy hadihajó közeledik, teljes vitorlázattal.

E hir megdöbbentő volt, mert a „Tha-

mes“ nem volt felfegyverkezve s mi több, nem volt gyors vitorlázó sem.

— Alig hihető, hogy e hajó ellenséges szándékkal volna irántunk, — nyugtatá meg a kapitány az ijjedt utasokat. — Ellenséges hajók ritkán járnak e néptelen vizeken s csak nehány békés kereskedőhajó jár itt évenkint.

Az idegen hajó most láttávolba jött s a fedélzetről világosan meglehete különböztetni vitorlázatát. A vitorlák angol hadihajóé voltak. Mikor oly közel jött, hogy a hajóorr is láthatóvá lett, az első-hadnagy azt jelenté, hogy e hajó erős korvett, franczia építési styllal. A megdöbbenés általános volt; s midőn az idegen hajó az angol lobogót tüzé fel árboczára, az ijjedség még nagyobb volt, mert köztudomásu dolog volt akkor, hogy a franczia hajók sokszor angol lobogó alatt közelitik meg az idegen hajókat.

Darcie asszony gyermekeivel lement a kajütte-be, hogy az eseményeket ott bevárja.

Mikor az idegen hajó szótávolságnyira jött, kitünt, hogy az idegen hajó neve: „La bonne Citoyenne.“

Miután a szokásos kérdések és feleletek elmondattak, Nora kéré a kapitányt, hogy a „Vészmadár“ felől is kérdezősködjék, mert a „Citoyenne“ ugyanazon escadre-hez tartozott, melyhez a „Vészmadár“.

— A „Vészmadár“ a hajóparancsnoktól a Mozambique-csatornába küldetett, — felelé a „Citoyenne“ kapitánya.

— Ah, mama, igy még talán láthatjuk a kedves Darby-t. — Kiált fel örömteljesen Nora, és Emma kezeivel tapsolt örömében.

— A „Vészmadár“ azért küldetett a Mozambique-csatornába, hogy ott tengeri rablókra vadászszon, miután a parancsnoknak értésére esett, hogy ott sok hajó fosztatott már ki. A parancsnok nem nagy hitelt adott e hireknek, de legjobbnak látta, egy hajót odaküldeni. A veszély eszerint nem nagy, de önöknek vigyázniok kell magukra.

Midőn a szócsövön az utósó szó is elhangzott, a „La bonne Citoyenne“ tovább vitorlázott. Darcie asszony nagyon megijjedt e figyelmeztetésre s a legénység is komoly arczczal fogadá azt.

E pillanattól kezdve a hajón senki sem beszélt egyébről, mint kalózokról. Minden rémes tengeri rablási eset szőnyegre került s egymást ijjeszték.

Timmius kapitány, a hajótisztek s a két anglo-indián telepitvényes azonnal a védő eszközökről kezdtek gondoskodni, bár nagyobb ellenállást kifejteni a legkevésbé sem lehetének képesek.

VIII. RÉSZ.

A következő reggelen, a „Thames“ a Bazaruto-szigetek előtt vitorlázott, midőn egy, ujonan fölszerelt gyors vitorlázó idegen brigantine-t láttak közeledni.

— E hajó előttem nagyon gyanus, — szólt Timmius kapitány az első-hadnagyhoz — vitorlái igen fehérek s jól vannak kifeszitve; de maga a hajó, számtalan ágyuival, mintha piszkosnak látszanék.

— Azt hiszem, — felelé a megszólitott — hogy ez sem kereskedő, sem pedig hadi hajó; vitorlái, az igaz, jól feszülnek, de nem lehete meghatározni, mely nemből valók. Gyors vitorlázó nagyon. Nem mondhatnám, hogy e hajó igen tetszenék nekem.

A hajón levő két idegen utas nagyon megijjedt e hirre s a Darcie-család a kajütte-be sietett.

— Mit gondol, kapitány ur, e hajó felől? — kérdé az egyik utas.

A kapitány biztositá az utast. hogy még nincs ok, a miért félni lehetne s hogy a hajó épen feléjök tart, az tisztán csak a véletlen játéka.

Az idegen hajó a Mozambique-csatorna felől vitorlázott s délnek tartott.

— Tartsuk készen magunkat a védelemre,

— szólt most a kapitány, a körülte állókhoz. — Ne hátráljunk, mi ugyis haszt'alan volna, mert e gyors vitorlázó elébb-utóbb utólérne bennünket. Ha hátrálunk, csak bátorságot öntenénk ellenségeinkbe. Nem, mi szembe megyünk véle.

Nehány percz alatt mindenki a födélzeten volt. A két utas komoly szavakban felajánlá szolgálatát a Darcie-családnak, mi a megijjedt asszonyt némileg mégis megnyugtatá. Az összes hajónépség 26 emberből állt; ebből 20-an voltak európaiak, kik mind fel voltak szerelve lőszerekkel. Az előfedélzeten (hajóorr) egy hat fontos s a középfedélzeten két tizennyolcz fontos ágyu állt. Az első-hadnagy kartácsokkal töltette meg e 3 ágyut s aztán csendben tovább vitorláztak az idegen jármü felé.

— E hajó kitünően van felfegyverezve, — szólt Turnbull — s ugy tetszik nekem, mintha szineseket vennék észre a födélzeten.

E körülmény csakugyan igazolta magát s világos volt, hogy a hajó fegyveresekkel van megtömve

A két utas most kéré a Darcie-családot, hogy távoznának kajütte-jükbe.

— Oh, csak a „Vészmadár"-t láthatnók, kiáltott fel a kingyötört asszony.

Egy fiatal tengerész e szavakra az árboczkosárba lépett, és azt jelenté, hogy a láthatárban semmi más hajó nincs.

Az idegen brigantine most szünteté kissé futását s egyenesen „Thames" mellé igyekezett. Lobogót nem tüzött ki, bár a „Thames" már rég kitüzte az angol zászlót.

Midőn a gyors vitorlázó pisztolylövésnyire

közel jött, Timmius kapitány parancsot adott ki, hogy mindenki a födélzetre vesse magát, kikerülendő egy oldal-sortüz gyilkos golyóit.

Néhány percz mult el s az idegen hajó ezalatt többször kerülte meg a „Thames"-t, mint a tigris, mely áldozatára akar rohanni. A födélzeten mindkét hajón alig egy-két ember volt látható. A többi a födélzeten feküdt. Az ágyuk megvoltak töltve s lövésre készen tartva. Mr. Turnbull, teleskoppal kezében föl s alá kuszott a fedélzeten, vizsgálgatva az ellenhajót, mely mind hátrább sietett a „Thames" mögé. A távolság a két hajó közt mind nagyobb lett. A rablóhajó megijjedt.

A felindulás s az izgatottság igen nagy volt a hajón. Mr. Chartres, ki különben is gyönge testalkatu volt, ágyban fekvő beteg lett a kiállott veszély után. Darcie asszony szintén beteggé lett, midőn tudtára esett, hogy már a Mozambique-csatornában vannak. A többi utazó hasonló kedélyállapotban volt. Látva, hogy nejeik, gyermekeik félnek, ők is lehangoltattak. Minden védelmi eszközt használható állapotba tettek. Az ágyukat megvizsgálták s megtöltötték ujra. A fedélzet is védelmi állapotba helyeztetett. Kisebb hordókba ivóviz és élelem rakatott el, hogy menekülés esetén kéznél legyen minden. A mentő csolnakokba viz öntetett, hogy a nap heve által támadt rések beforrjanak.

E védelmi munkálatoknál, melyek a legnehezebb küzdelemre engedének következtetni, mr. Chartres lemondott tétlen restségéről s szokatlan hévvel dolgozott mindenütt, hol szükség volt rá.

— Kapitány ur, — szólt mr. Chartres —

midőn a födélzeten hoszabb tanakodás után eredményre nem juthattak — nem volna-e czélszerü, ha mi nem a csatorna közepén, de afrikai partjain hajóznánk. Tudom, hogy a hajók szeretik a partokat kikerülni s én ép azért hiszem, hogy a kalózok hajója is a középen fog tova vitorlázni. Igy kikerülhetnők a kalózokat.

A két tiszt tanácskozásra hivatott össze a kapitány kajütte-jébe.

A térképek kiterittettek s a hajó tisztei számitani kezdének rajta. Ugy találták, hogy a part mellett a hajózás sok veszélylyel lenne összekötve. Chartres mindamellett azon volt, hogy a part mellett haladjanak s indokolta e nézetet azzal, hogy a rablók Madagaskarból szállitják élelmöket s igy bizonyos, hogy a csatorna közepén kell velök találkozniok.

Végre Timmius kapitány is engedett s a hajó azonnal a part felé vette irányát. Az utasok a fegyverforgatásban kezdék magukat gyakorolni, hogy esetleges megtámadtatás őket készen találja. Darcie asszony, ki mind erről értesitve lőn, több bátorságot érzett magában s a kapitánynak kifejezte hálás köszönetét.

IX. RÉSZ.

Térjünk a „Vészmadár“-hoz.

Napkeltekor a hajó árboczáról nem lehete észrevenni egyetlen hajót sem a láthatárban, daczára annak, hogy Daunton kapitány és Herbert a leglelkiismeretesebben végzék óva vigyázó kötelességeiket. Még most sem tudták, hogy a „Thames“ előttük vagy utánnuk hajóz-e. Legvalószinübbnek tetszett előttük, hogy a „Thames“ utánuk van.

— Én azt hiszem, Sir, — fordult most Herbert a kapitányhoz — hogy Manoelnek igaza lehet, midőn azt mondja, hogy a kalózokat a csatorna közepén fogjuk találhatni, Bembatooka, Madagaskar és Guerimba közt. S igy az ön terve, hogy t. i. nappal egyik parttól a másikig hajózzunk, éjjel pedig a csatorna közepén maradjunk veszteg, a legtöbb kilátást nyujt nekünk arra, hogy a kalózokat fel fogjuk találni. E tervet megtartva, lehetetlenségnek tartom továbbá azt is, hogy a „Thames“-t s az azt kisérő „Liffey“-t utban ne találnók délen, mert ők bizonyára nyugaton képzelik a kalózokat, a mi valószinü is s igy a déli irányt veheték föl. A legközelebbi 24 órára tehát tudjuk, mi kötelességünk van: addig fordulhat a koczka. Mit én bánom, jobbra-e vagy balra. A „Thames“,

vagy a kalózok. Mindegy; de valamelyikre rá kell találnunk.

— Örülök rajta, hogy ön igy egyet ért velem, Herbert ur, — felelé Daunton kapitány — sokkal könnyebb a felelősség terhe, ha az kettő közt van megosztva. De hallgassuk ki még egyszer Manoelt, a kisebb kalózhajó iránt. Részemről nem hiszem, hogy elég bátorsága volna ahoz, hogy a két angol hajót egy maga meg merje támadni, kivált hogy mindkét hajó ágyukkal is fel van fegyverezve.

— Bár igy volna, de ne adja az ég, hogy csalódjunk. De im, itt van Manoel.

— Nos, Manoel, — kérdé a kapitány, — mily nagy volt ama Schooner, mely az önök brigg-ét megtámadta? Hogy volt felfegyverkezve? Mennyi legénysége volt?

— A rabló hajó nem lehete több, mint 100 s egynehány tonnányi nagyságu. A középfödélzeten hosszu óriáságyu állt, mely igy fordult meg ni, ha valaki akarta, (ezzel Manoel sarkán villámgyorsan egyet fordult.) A hajóord és far tele volt rakva kisebb ágyuval. Fegyveres rabló több volt rajt', mint 100; hosszu késeik voltak s azokkal mészárolták legénységünket.

— Tiszteik milyenek voltak?

— Azt hiszem feketék. Egy kettőről ezt bizonyosan tudom. Egyébiránt piszkos volt mind. Mindenféle nyelven hallottam őket beszélni. Volt köztük egy óriási testalkatu gazember. Ettől mindenki félt. Nem hiszem, hogy fekete lett volna. Mindannyian egyformán voltak öltözve s egyformán voltak piszkosak. Azt az óriás gazembert Cacafogo-nak nevezék. Ez

pisztolyokat hordott övében és zsebeiben. Ő pisztolyával arczomba czélozott s irtózatos gunynyal röhögött . . . . . aztán visszadugta pisztolyát zsebébe. Mikor hű portugallainkat mészárolták vérebei, akkor is kaczagott. Óh, kapitány ur, az a röhögés rémitő.

— Lőfegyvere mindnek volt?

— Némelyiknek puskája, némelyiknek pisztolya, de mindeniknek volt kése.

— Mennyi ideig volt ön fogva a kalóz hajón.

— Három igen nagyon hosszu napig, signor. Az első napon lemészárolták legénységünknek felét, mint mondák azért, mert mi rájok lőttünk a támadás alkalmával. Egy bárddal lecsapták fejeiket. Cacafogo mellettük állt s röhögött. A többi is röhögött. Második nap semmit se tettek; csak vitorláztunk nyilsebesen, czéltalan erre-arra; valószinüleg zsákmány után. A harmadik nap lerészegedett valamennyi; káromkodtak s a legnagyobb skandalumokat csinálták. Egy fekete rabló oda ment egy portugalli társamhoz s azt leszurta. Egy más portugalli elvette tőle a véres kést s leszurta őt. Ekkor minden rabló késéhez kapott s a portugallokat lemészárolták mind. Ekkor jött Cacafogo s egy nagy fegyver agyával összevissza törte fejemet. Midőn föleszméltem, a portugallok holt testei már a tengerbe dobattak s Cacafogo megesküdött, hogy engem a kormányzóhoz, fenyegető levéllel küld. Ugy történt s most itt vagyok.

— Hány kalóz öletett meg a küzdelemben?

— Többen. Hány, nem tudom: — felelé

Manoel — a megölteket társaik a tengerbe hányták s a hajót követő cápák áldozatai lettek.

— Érdekes gazemberek; — jegyzé meg a kapitány — de honnét gondolja ön azt, hogy a kalózokat Mozambique-től északra fogjuk találni, holott önök délen támadtattak meg általuk.

— A rablók legnagyobb része portugall nyelven beszélt s igy világosan érthetém, hogy oda tartanak. Cacafogo is többször említé, hogy Guerimba és Madagaskar közé mennek vadászni. A hajón több secalava is volt.

— Honnét tudja ön ezt?

— Többször voltam már Madagaskarban s igy e népfajt jól ismerem.

— Manoel e szavai, — jegyzé meg Herbert — csak megerősithetnek bennünket a hiedelemben, hogy a kalózok főtábora innen mintegy 50 mértföldnyi távolságban északra van. Fájdalom, hogy semmi bizonyost nem tudhatunk e tárgyban.

S a helyzet csakugyan borzasztó lehete a „Vészmadár“ hajósaira nézve. Manoel oly sok borzalmas dolgot beszélt a kalózokról s még sem tudtak felčlök semmi bizonyost. Herbert, mondhatni — magánkivül volt, ha arra gondolt, hogy a „Thames“ a kalózok kezébe juthat. Ha nyugalomra hajtá fejét, álmaiban ott látta Norát — a mint szétzilált hajjal menekült a kalózok véres kései elől. . . .

Darby sápadt volt s szivét iszonyu kin tölté el, hogy anyját és testvérét ily kétségbeesett helyzetben tudta. Komor volt és nem szólott senkihez. Egész napon át ott ült a kö-

zépső Marsvitorlák rudjain s teleskopjával a a láthatárt vizsgálá. de a „Thames"-t nem veheté észre sehol. Hiába igyekezett őt a jó Tandy vigasztalni; ha ideje volt. hiába ült mellette fönn a vitorlarudon órahosszant; Darby vigasztalhatlan maradt. Senkinek sem jutott volna eszébe a kétségbeesett fiutól munkát követelni: mindenki osztozott fájdalmában és senki sem háboritá. Oh, a vad tengerészek melegen tudnak érezni azok iránt, kik által szerettetnek. A vad, fásult szivü Chouchow a legszivélyesebb előzékenységgel volt a szomorodott szivü ifju Darcie iránt s mert ő szomoru volt, szomoru volt ő is. Pedig Chouchow sohsem képzelheté el azt, mit tesz az anya életért remegni.

A „Vészmadár" egyik parttól a másikig bordeggirozott szüntelen, mint a prédáját leső hiuz, vagy a vadra eresztett kopó. De a másik éj is beköszöntött s még nem fedezhetének föl egyetlen hajót sem. Darby végre engedett barátai hivásának s leszállt magas polczáról. Belátta, hogy éjen át ottléte hasztalan lenne.

A kapitány is nagy részvéttel volt a jó Darby iránt. Mikor leszállt a Marsvitorla rudjáról, a kapitány magához hivta, vigasztalta s észrevétlenül' álomitalt adott be neki, hogy rémképeitől megszabaditsa.

A reggel is eljött. A „Vészmadár" hajósai egyetlen ágyulövést nem hallottak egész éjen át és semmi fényt nem vettek észre. A hajó most teljes vitorlázattal rohant a kalózok állitólagos főfészke, Bembatooka felé. A tengert széltében hosszában be lehete látni; de egyet-

len hajó sem volt a láthatárban. A helyzet kétségbeejtő volt.

— Alkonyatig el kell érnünk az afrikai partokat, — szólt Daunton kapitány Herberthez.

Herbert engedelmeskedett s a „Vészmadár“ e perczben nyilsebességgel kezdett repülni Afrika felé.

Szerencsétlenségre ugy történt, hogy a „Thames“ ép akkor fordult a csatorna másik oldalára, mikor a „Vészmadár az ellenoldalra tartott. S igy találkozniok lehetetlen volt. . . . .

— — — — —

A „Thames“ födélzetén mindenki a leglelkiismeretesebben dolgozott a védekezési munkálatoknál. A három ágyu szorgosan átvizsgáltatott, ujra megtöltetett; a fegyverek kitisztittattak s az egész födélzet, amennyire csak lehetett, szabaddá tétetett.

A másodhadnagy, igen csinos és dolgos fiatal ember, ezalatt a legénységet tanitotta be, hogyan kell lőni, fegyvert tölteni, czélozni, stb. mig az első-hadnagy, Andrews, Darcie asszony szolgáját — ki katona volt — gyakoroltatá a fegyverforgatásban.

Az anglo-indiaiak, az orvos, ezek szolgái és Chartres a hölgyek védelmére szánták magukat. A ladikok elláttattak kellő mennyiségü élelemmel, ivó vizzel, hogy azon esetre. ha a hajó az éj sötéte alatt támadtatnék meg a kalózok által, kisérlet tétethessék, a hölgyeket a ladikon megmenteni.

— Én hiszem, kapitány, — szólt Chartres, ki a ladikoknak e czélra felszerelését in-

ditványozá — hogy az ily menekülésre minél kevesebb reményünk lehet; de a hölgyek megmentésére minden reményt meg kell tartani.

A „Thames“ még mindig az afrikai part felé hajózott, midőn délután 3 órakor idegen hajó jeleztetett a tenger felől.

— Adja az ég, hogy e hajó a „Vészmadár“ legyen, — rebegé Nora, szemeit az égre emelve. Darcie asszony szive az örömtől repesett keblében. Azt hitte, hogy egyetlen fiát néhány percz mulva keblére ölelendi.

A két hadnagy árboczkosárba kuszott föl. Oldalaikon távcsövek.

— Alacsony, gyanus kinézésü Schooner! — jelenté mr. Turnbull. — Egyenesen felénk tart.

— Tekintsenek nagy vigyázattal szélyel az egész tenger láthatárán, — kiált fel hozzájok Timmins kapitány — nem látnak más hajót sehol.

Feszült várakozásban telt el egy percz.

— Sehol, sehol! — Kiált le most mindkét hadnagy egyszerre.

— A Schooner kicsiny, de kinézése nagyon gyanus, — mondá Turnbull hadnagy, mialatt ismét a fedélzetre lépett.

A közeledő Schooner komoly aggályra adott alkalmat. A kapitány, a két tiszt, Ruston és Chartres tanakodni kezdtek.

— Nem kételkedem azon, hogy e hajó ellenséges szándékkal van irántunk, — kezdé a kapitány — de a Schooner nagyon kicsinynek látszik s igy nem hiszem, hogy igen sok fegyveres volna rajta. Lehet, hogy nincs is elég ostromágyuja s akkor isten segélyével lever-

hetjük támadóinkat. Ah, de lássunk a komolyabb védelemhez. Mr. Chartres, kérem vezesse kajütte-ikbe a hölgyeket.

Chartres engedelmeskedett.

A Schooner e perczben egy ágyut sütött el a „Thames"-re s vörös zászlót dugott az árbocz hegyére. A golyó a hajó fölött repült el.

Ez volt a támadás jellövése.

A „Thames" e perczben kitüzte az angol lobogót.

Ekközben a hölgyek, kik a hajó hátsó részének egyik kajüttejébe menekültek, párnákkal, ládákkal s egyéb holmival betömték a kettős falakat s ijjedve várták a történendőket.

Chartres, ki mindez ideig a nők körül volt, most visszarohant a födélzetre s ép abban a perczben ért fel oda, midőn a kalózhajóról egy másik bomba repült a „Thames" középső vitorlái közé s azokat szétszakitá. Egy harmadik golyó a főárbocz két kötélhágcsóját tépte szét. —

A tisztek ismét tanakodni kezdtek.

— A kalózok ágyui erős töltésüek, — szólt a kapitány — haszonnélküli dolog volna, ha mi az ágyutüzet viszonoznók. Nekünk minden védelmünket az ember ember elleni küzdelemre kell szoritanunk. Igy elhitetjük a gazemberekkel, hogy ágyúink nincsenek s ha a szél eláll, mihez reményünk lehet, akkor nem közeledhetnek hozzánk a hajóval s ladikokkal fognak ránk rohanni. Én ép erre épitem tervemet. A kalózok sajkái nem lehetnek nagyok, mert a hajó maga is kicsiny. Ez esetben reményünk lehet, hogy a gazokat sajkástul elsülyeszthet-

jük. A többiek nem igen fognak merni ujabb támadást kezdeni, ha e terv sikerül.

— Egyetértek önnel, Sir, — felelé az első-hadnagy — de egy óra mulva beáll az alkony s mi nagyon közel vagyunk a parthoz. A hajó még most kormányozható, de egyetlen lövés tönkre teheti, ha a vizszin alatt éri a hajót. Előttünk korallzátony van; a viz csendes, hullámtalan. Tanácsolnám, hogy a hajót azonnal a zátonyra vinnők; a hullámmozgás nem fogja összetörni. Igy, ha éri is hajónkat valamely golyó a vizszin alatt, nem sülyedünk el. Azonfölül akkor csak egyik oldalról kaphatunk támadást. Ez oldalt akkor minden erőnkből védhetjük. Három ágyunkat ide hozhatjuk s ágyuszóval felelhetünk e tengeri kutyák minden lövésére. Igy talán megmenekülhetünk.

E pillanatban egy golyó az előfekárbocz hegyét sodorta el s e körülmény a leghatható-sabban bizonyitott az első-hadnagy állitásai mellett.

Kevéssel ezután beállt a szélcsend s a „Thames"-nek csak nagy bajjal sikerült a zátonyra jutni. Alighogy a hajó megfeneklett, egy jól irányzott golyó a hajót vizszinen alól furta ki. A „Thames" kissé oldalára dölt; de nem sülyedhete. Ha pár perczczel előbb történik e lövés, a hajó mérhetlen mélységbe sülyedt volna alá.

A következő lövés a középárbocz hegyét, az összes kötélzettel, sodorta le.

Chartres leszaladt a hölgyekhez, mert elképzelheté ezek rémületét, midőn az árbocz

felső része az iszonyu magasságból a födélzetre zuhant.

— Ne féljenek legkevésbé sem, hölgyeim. — szólt — e golyók bár mily nagy zajt csapjanak is, nem árthatnak nekünk. Minden a legjobban megy. Mi mindnyájan készen várjuk a támadást. A gazembereknek megmutatjuk az utat a pokol felé.

A hajó orrával állt a tenger felé; csak orrát érheték a kalózok ágyugolyói. A három ágyu is ide vonatott tehát; de nem tüzeltek velök. Ekközben beállt a setétség. Midőn a „Thames“ emberei észrevették, hogy az ellen nem veheti észre müveleteiket, megfogták a födélzetre zuhant iszonyu árboczhegyet s azt szélyel szedve a hajó elébe hányták, a tengerbe. Ezenkivül mindenféle rosz fadarabokat, üres hordókat s több effélét erősitettek oda, miáltal egy tutajforma oldalvédet rögtönöztek. Ez által a támadók sajkái elől elzáratott az ut, hogy közvetlen a hajóhoz férhessenek. A tutaj természetesen oly gyönge volt, hogy a ki rá merhetett lépni, azonnal eltünt a fadarabok közt a tengerben. Mig azonban a mozgó sajkáról, a mozgó fatutajt elmozdithaták, mi csak iszonyu fáradságos munka után sikerülhetendett, addig a „Thames“ emberei egy szálig felaprithatták a kalózokat.

— Igy, — mondá Turnbull, mialatt büszke önérzettel tekintett le elmés müvére, melyet a kalózok vesztére készitett — igy jól van! Ha e csapdába belé nem hullnak a gaz ördögök, ugy pillanatig se legyek tovább tengerész. Ezenfölül nincs más egyéb hátra, kapitány ur, mint hogy ágyuink a tutaj külső szélé-

nek irányozzuk s abban a pillanatban, mikor a gazok sajkái oda ütődnek, elsütjük. Fogadom, oly lőpor szag lesz ez, melytől örökre megkábulnak a gazemberek.

— Igy már nem kételkedem ágyuink hatása felől, — jegyzé meg a kapitány — mert féltem, hogy nem irányozhatjuk ágyuinkat oly nagyon le, hogy a sajkákra, ha már a hajóhoz ütődtek, tüzelhessünk. Igy azonban a koppanás, melyet a tutajhoz ütődésük okozni fog, tudtul adja a pillanatot is nekünk, melyben kartácsaink a legjobb hatással lesznek.

Timmius kapitány egészen el volt ragadtatva az elmés ötlet s ennek ily nagyszerü keresztülvitele fölött.

Egy golyó e perczben süvöltve furódott a hajófarba.

— Jó volna a lámpát eloltani, mely a farárbocz alján függ. Igy a vérebeknek czélpontjuk van. hová öldöklő tüzüket irányozhatják. — Szólt Chartres a kapitányhoz.

— Igaza van önnek, Chartres, — szólt a kapitány — s a következő perczben a jellámpa eloltatott.

Ismét ágyu dördült s a golyó a hajóorr hajlását surolá.

— Hurráh! — kiált fel örvendve a hü Chartres. — Orvos ur, siessën a hölgyekhez s mondja meg nekik, hogy a kalózok tüzelését elvontuk tőlük s hogy most a hajóorrt paskolják.

De a kalózok ágyui e perczben elhallgattak. Halotti csend uralkodott a tengeren. Mindnyájan érezték, hogy a megpróbáltatás nehéz perczei közel vannak.

— Mindenki foglalja el állomását, — vezényel a kapitány.

Turnbull az egyik ágyu mellé lépett; a másodikhoz mr. Yarker állt, a harmadik a Darcie-család vén szolgájára, Adams-ra bizatott. Chartres és Rushton a lőfegyverrel ellátott legénységet vezénylék.

Nehány perczig tartó csend után a gyakorlott szemek két sajkát vettek észre, melyek gyorsan közeledtek a „Thames“ felé. Egymás mellett haladt mind a kettő s roppant ügyességgel siklottak egyenletesen mindközelebb. Mintegy pisztolylövésnyire a hajó·ól minden erejéből neki rohant a két sajka a „Thames“-nek, mig a benn ülő rablók irtózatos csatakiáltást hallattak, melyben vérdühök s vadságuk nyilvánult.

A „Thames“-en mindenki elborzadt ez ördögi üvöltésre.

— Rajta, — szólt Chartres — hallassunk mi is egy angol „hurráh“-t. Hadd rémüljenek kissé e vérebek s aztán végezze szótlanul kötelességét mindenki.

Az angol „hurráh“-t minden . ellen tisztelni, félni szokta.

A britt csatakiáltás elhangzott s a rohanó kalózok e dördületes hangból következtették, hogy itt vérfürdő vár reájuk. De később látván, hogy még most sem tüzelnek rájuk, bátorságuk csak megkétszereződött s kettős dühvel rohantak a „Thames“-re.

A „Thames“-en pedig halotti csend uralkodott.

Az üvöltő kalózok rohanó sajkái mind közelebb jöttek. . . . .

A mint a kalózok sajkái a tutajhoz ütődtek, észrevették, hogy valami különös akadály van sajkáik s a hajó közt, fel nem foghaták, hogy az akadály mi lehet. Nehányan ráugrottak az ingadozó talajra, de ugyan e perczben nyomtalan el is tüntek a habok közt. Irtózatos zavar állt be.

Ez volt ama pillanat, melyre Turnbull oly hideg számitással várt.

Jelt adott s abban a pillanatban iszonyu dörrenés rázkódtatá meg a léget. Három kartács repült az összezsufolt kalóztömegre, ép midőn ezek átkos orditás közt a tutajt a hajó elől eltolni erőlködének.

Most a fegyveresek s karabinierek rohantak a hajó szélére s gyilkos sortüzet bocsátottak a rablók közé.

Egyetlen egy gazembernek sikerült a „Thames“ fedélzetére jutni s egyenesen a kapitánynak rohant; de ez egyetlen baltavágással széttörte a zsiványkoponyáját.

A sajkák oly mélyen jártak a vizben, hogy alig lehete őket észrevenni s igy az ágyukat nem is lehete utánok irányozni, midőn a tutajtól visszahuzódtak. A karabélyosok azonban még soká tüzeltek a menekülő kalózok után.

A visszavert rablók hanyathomlok menekültek a Schooner felé. Átkok közt szidták egymás ügyetlenségét s a „Thames“ legénységének diadalorditása szomoru bucsuzó volt számukra.

A hölgyek lenn a kajütte-ben kis feszület elé térdeltek. Megmentőikért imádkoztak. Egyszerre hátuk mögött hallák Chartres hangját.

— Bátor legényeink az ellenséget tetemes veszteséggel verték vissza, hölgyeim s nem hiszem, — ugymond — hogy a gaz ficzkók még

egyszer megkisértsék a támadást. Golyóik nem árthatnak önöknek. Ha lejebb céloznak, mint eddig, ugy a zátony törik szét csak.

— Hála az égnek, édes barátom, — szólt megindultan Darcie asszony – hogy e veszedelem félig meddig leküzdetett; de kérem önt, kimélje inkább magát, mint bennünket, mi itt nagyobb biztonságban vagyunk, mint ön. Félek kérdeni öntől, hány emberünk vesz t el a küzdelemben?

— Egyetlen egy sem eddig. Isten megsegit továbbra is.

— Ah, kedves jó anyám, csak a jó kis Darby volna itt, meg a „Vészmadár"! — szólt Nora, könytelt szemekkel.

Darcie asszony nagyon jól tudta, hogy a győzelem kiküzdése még sok vérbe fog kerülni s hogy a visszavert tengeri rablók most még nagyobb erővel fognak rájuk támadni.

Igy ő csak szinlelte a bátorságot. de valójában igen elcsüggedett a jövő esélyei fölött....

X. RÉSZ.

A „Vészmadár“ megállapitott terve szerint az afrikai partok felé tartott, midőn Herbert az árboczkosárból lekiált:

— Idegen hajó a part mellett!

E kiáltás mindnyájok fülében kedvesen csengő hang volt.

Alkonyat előtt valami egy órával történt a hajó felfedeztetése s a kapitány már ki is adta a rendeletet a vitorlakezelőnek, hogy a vitorlákat feszitse visszafelé, hogy éjjelre a csatorna közepére jussanak.

— Milyen a hajó? — kérdé Daunton kapitány.

— Nagy hajó s épen a part felé tart. Nem igen gyorsan mozog.

— Csak egyet lát ön? A melyet mi keresünk, annak kisérője van.

— Csak egyet látok. — kiált le ismét Herbert — de e hajónak a „Thames“-nek kell lenni, Megvagyok róla győződve.

— Hah! egy másikat is látok .... — folytatá — kis hajó, egyenesen a „Thames“ felé tart .... Schooner-hajó, hosszu, alacsony és ronda.

E fölfedezés gyanut keltett a „Vészmadár“-on.

— Küldjétek ide Manoelt! — Kiáltá le az

árboczkosárból. Hangja elárulta, hogy roszat sejt. —

Manoel nehány percz mulva fen volt az árboczkosárban. Kevés ideig teleskop-pal vizsgálgatta az idegen hajókat,

— Szent isten! — kiált fel elszörnyedve — ez maga a „Fra Diavolo“.

És arcza halvány lett. Eszébe jutott minden, a mi borzasztót látott a pokolbeli hajó födélzetén.

— Herbert, szálljon le ön az árboczkosárból, — kiált fel a kapitány — tanácskoznunk kell. Istenemre mondom, hogy e gaz „Fra Diavolo“ ez egyszer hatalmunkba kerül. De sietnünk kell, mert az alkony beáll. Már én is látom a hajót. De a dologra.

Az a Herbert, ki most az árboczkosár kötélhágcsójáról a födélzetre ugrott, már nem az a Herbert volt, ki kevéssel ezelőtt oly kinos restséggel huzta fel lábait maga után az árboczkosárba, ki volt egészen forgatva lényéből; a bizonytalanság megszünt s ő elevenné lett. Szemei lázas tüzben égtek s homloka ránczokba borult. —

Meg vagyok róla győződve, — mondá a kapitányhoz — hogy e két hajó egyike a „Thames“. Mr. Bruce a „Liffey“-t kis hajónak mondá s a „Thames“-t olyannak irta le, mint ama nagyobbik hajó.

— A Schooner egy ágyut sütött el, — hangzott az árboczkosárból.

A következő pillanatban az ágyu dörrenése is hallatszott.

— Ez hatalmas ágyu lehete, — jegyzé meg Herbert kellő nyugalommal — s én igen örülök,

hogy e Schooner tüzelni kezd. Sokkal jobb, mintha egyenesen a hajó mellé állt volna s ember ember ellen állna szemközt. Igy a „Thames“ — ha csakugyan ez az — el volna veszve. Hihető, hogy a hölgyeket biztos helyre vitték, hol a golyóktól nincs mit tartaniok.

— A Schooner csak lassan halad, — jelenté Marliner mester — most megáll. Ah, ujra tüzel ....

— Nagyon jól van, — felelé Herbert — a Schooner nem kiméli az időt; nagyon kényelmesen kezdi. Ugylátszik, ott már szélcsend van. Mester feszitse ki a legelsőbb vitorlákat is. Hadd érjünk oda mihamarább.

A vitorlák kifeszittettek.

— Mindenki készen tartsa magát a támadásra, — vezényel a kapitány — de mig jelt nem adok, mindenki nyugodtan álljon állomásain!

A Schooner ezalatt gyors egymásutánnal küldé gyilkos tüzét a megtámadott hajóra, mely azonban nyugodtan veszteg maradt, daczára, hogy az árboczok s a vitorlák igen sokat szenvedtek a golyóktól.

Most a nagyobb hajó körrajzát már meglehete határozni távcső segélyével.

— Azt hiszem, — kiáltá Herbert, mialatt távcsövét a nagyobbik hajóra irányozva tartá — hogy mr. Bruce sárgára festettnek mondta a „Thames“-t. Nem emlékszik ön, Marliner mester?

— Oh, igen, — felelé emez — ugy van; mr. Bruce csakugyan igy nyilatkozott.

— E hajó tökéletesen megfelel a leirásnak s igy semmi kétség többé. A megtámadott hajó a „Thames“.

A Schooner darab idő óta felhagyott a tüzeléssel, miből Manoel azt következteté, hogy a kalózok sajkáikkal fogják a „Thames"-t megrohanni.

— Lehet, — felelé a kapitány — de ez esetben sem látom czélszerünek azt, hogy a kalózhajóra tüzeljünk, mert a „Thames"-en azt hihetnék, hogy a mi hajónk is kalózhajó, mely a „Fra Diavolo" segitségére jött. Ez által csak megbénitanók erejöket.

— Mi még ideje korán fogunk a küzdelem helyére érkezni, — vigasztalódék Herbert — csak attól félek, hogy a kalózok golyói elsülyeszték addig a „Thames"-t.

De a kalózok egyetlen ágyut sem sütöttek el többé. — Hajójuk mintegy fél mértföldnyire állt még a „Thames"-től. Ők aligha sejtették, hogy a bosszu órája oly hamar ütni fog az ő vesztükre.

Miután a kalózok csakugyan nem folytatták a tüzelést az ágyukból, azt lehete következtetni, hogy sajkáik már elindult a „Thames" felé.

— Ereszszük le mi is sajkáinkat, kapitány, — mondá Herbert — igy utban kaphajuk még a gazembereket.

A kapitány beleegyezett s a következő perczben már minden sajka tele volt fegyveres tengerészkatonákkal. A bátor fiuk alig győzték már várni az időt, mikor támadásra vezettetnek.

Herbert megelégedetten tekintett a lelkesült hadfiakra.

— Óvakodjatok, — inté őket — hogy valahogy hangosan ne beszéljetek a ladikban, mert igy elárulhatnók magunkat. Engedelmem s világ-

gos rendeletemen kivül senkinek sem szabad fegyverét elsütni. Anstey, ön pedig mindent ugy tegyen, mint én. Dárda, szurony s a kard meg fogja tenni a kivánt hatást.

Herbert kezet fogott a kapitánynyal s az egyik ladikba ugrott.

E pillanatban ugrott ki a fedélzetre Darcie Darby. Hallotta Herbert parancsait s egy percz alatt mind ő, mind a hü Chouchow ladikban ültek.

Herbert szivélyesen rázta meg a sápadt fiu jobbját, de egyetlen szót sem váltott vele. Lelkeik ugy is egy tárgyon függöttek.

— A „Thames“ sortüzet adott! — kiált fel egyszerre örömteljesen Herbert, ki fel nem foghatá, hogy mi okból nem viszonozzák már a megtámadottak a tüzet. — Karabélyok hangját is meglehet különböztetni, — tevé utána.

A mit Herbert érzett erre, ugyanezt érezte Darcie Darby is.

— Hallga, — suttogá Herbert — nem „hurráh“ kiáltás az, melyet hallani vélek?

A többiek is azt mondták, hogy ugy tetszik, mintha hallották volna.

— Hála az égnek! Ugy látszik visszaverték a kalózokat; óh, bár ugy volna!

Darcie bátorsága megkétszereződött.

Néhány pillanatnyi csend uralkodott. Csak a sajkák evezői alig hallható locsogása hallatszott. már nem igen messze voltak a küzdelem színterétől.

— Ismét lövés. — Dörmögé magában Herbert. — A kutyák, ugylátszik, daczára minden időkimélésnek, mégis a „Thames“-hez fognak ál-

lani hajóikkal minden áron. Nem is sejtheték, hogy ily közel van hátuk mögött az itélő biró.

A tüzelés ismét megszakadt s ismét bizonytalanság állott be. A szél erősbült s Herbert sajkái elveszték látkörükből a „Fra Diavolo"-t.

A „Thames" még egy sortüzet adott; ez volt az utósó ágyuszó. Az ágyuk felvillanó fényénél látni lehete, hogy a „Fra Diavolo" és a „Thames" már majdnem egymás mellett állott. —

— Fiuk, erősebben, sebesebben azokkal az evezőkkel. A következő perczekben minden el lőn döntve s az időkérdés élethalál kérdése lett. Fiuk, előre még sebesebben.

A tengerészek neki dőltek az evezésnek s Herbert maga is érzé, hogy sajkája villámgyorsan szeldeli a hullámokat.

Midőn a sajkák a „Fra Diavolo" mellé értek, lassan, vigyázva felkusztak egyenkint a födélzetre, a hajóorr függő lánczai nagy segitségökre volt nekik ebben.

A hajón senki sem állt nekik ellent. Haldoklók és halottak, a merre csak tekint a szem.

A „Thames" utósó sortüze irtózatos hatással volt; hanem a kalózok, kik e sortüzet tulélték, most mind át vannak a „Thames"-en.

A tutajra rosz fadarabokat hánytak s igy a hajóra átjárást könnyüvé tevék. A szükség tanitá őket erre.

Herbert kivont karddal állt a kalózhajó födélzetén, körülötte a viharedzett vészmadarak.

A leröszegedett kalózok mind a „Thames"

födélzetén voltak s pokoli orditásuk tulhangzott az angolok-okozta kis zajon, midőn a kalózhajóra léptek. Herbert nagyon jól tudta, hogy itt élethalálharcz vár reá. Tudta, hogy a kalózok ötször annyian is vannak, mint ők s igy a legkiszámitottabb cselhez kelle folyamodnia. Kétségbeesett lelke azt hivé, hogy a dühöngő matrózok felkonczolták a „Thames“ embereit. Pillanatnyi ideje sem volt a habozásra.

Midőn utósó embere is fen volt a födélzeten, Ansteyhez fordult:

— Vezesse ön embereit a nagy kajütte elé, mely a „Thames“ födélzetén áll, s melyben mint ördögi lármájuk elárulja, a rablók zöme ujong. Csak arra ügyeljen, hogy egyetlen ember se hatolhasson be a kajütte-jébe. Ölje meg, a kik be akarnak törni. Mindvégig legyen ön néma és szerfölött óvatos. Lövésnek nem szabad történni. Itt csak az agyonfojtás, a dárda, bayonette s a kard használtathatik.

Anstey szótlanul engedelmeskedett. Átlépett a „Thames“-re. Emberei, mint éji daemonok hangtalan követék.

A födélzeten csak nehány rabló tanyázott. A hajófaron ültek s üvöltöttek. Féktelen lármájuk sok gyönyört látszott szerezni nékik.

A kajütte-hez lopózva, Anstey felosztotta embereit a két ajtóhoz és várt ....

Herbert most sugva szólt csapatához:

— Rajta fiuk, öljetek le mindent. Kegyelmet nem szabad adni senkinek.

S ezzel a hajó végén levő rablókra rohant.

A meglepett rablók iszonyodva kaptak késeikhez. A zavar iszonyu volt. A setétben egy-

mást ölték. Vezéreik, kik a rendet sem tudták volna tartani, a kajütte-ben dorbézoltak; a zsivalytól nem hallák társaik segélykiáltását.

A kard mindenütt megtette kötelességét. A harcz iszonyu volt; a kalózok ellenállása gyenge. Rakásra hulltak a rablók s néhány percz alatt a künlevőknek több mint fele a födélzeten feküdt vérében. A többi hanyatthomlok egymás hátán keresztül a tengerbe ugrott s a közel part felé küzködött. A kiáltozó sebesülteket néhány percz alatt a tengerbe dobták, mig végre halotti csend állt be s csak a vizbefulók csapkodása s buborékolása hallatszott a távolból.

Az angolok a födélzet föltétlen urai voltak.

E pillanatban a „Fra Diavolo“ födélzetén irtózatos üvöltés támadt s egy csapat rabló vérbe gyült szemekkel ugrott ki a födélzetre. Lenn a hajó mélyében egy menekült kalóz figyelmezteté őket a vészre.

Herbert emberei azonnal a „Fra Diavolo“-n termettek. Élükön magas sápadt szőke fiu rohant a kalózokra. Az elsőt, kivel találkozott, balkezével torkon ragadta, hogy ujjai bemélyedtek a rabló nyakába, mig jobbjában lévő vitőrével jobbra-balra osztott halált. Szemei a setétben, mint égő gömbök gurultak üregeikben, hogy a bőszült fenevadak ijjedve kerülék ki tekintetét.

Tandy volt.

Ugyan e pillanatban Mills őrvezető emberei a hajó hátsó részére rohantak, hol a Tandy támadása elől oda menekült kalózok tolongtak. — A rablók igy két tüz közé ju-

tottak s kétségbeesett viadal fejlődött ki. A megtámadottak csak kevés hasznát veheték késeiknek; a bayonette-k hosszabbak voltak . . . .

Herbert maga is a támadók közé vegyült s rövid tengerészkardjával kímélytelenül ölé a kalózokat. Csak igen kevesen mentheték meg magukat azzal, hogy a tenger hullámaira bizák életüket.

— Brávó, Anstey, — szólt Herbert, midőn a födélzet közepén, hová véres küzdelem után utat tört magának, a fiatal apródot küzdeni látta. Ön kitünően viselte magát.

Tandy a hajó orrán állt. A „Thames“ födélzetkajütte-jéből a fény rá esett a halvány apród arczára. Mintha vérben fürdött volna, olyan véres volt az egész alak. Szemei kimondhatlan büvös fénynyel villogtak. Ép az utósó rabló után futott a hajóorra s vívtórével hátán keresztül szurta azt, mielőtt a tengerbe ugorhatott volna.

Ismét csend állott be a födélzeten, csak a „Thames“ födélzetkajütte-jéből hangzott a kalózfőnökök daemoni lármája.

— Hol van Darcie? — kérdé ijjedten Herbert, midőn emberei közt széttekintett s az ifju apródot sehol sem látta.

Egy rész keresésére indult. A „Fra Diavolo“ kormányházából dulakodás zaja hallatszott. Herbert oda sietett. A kormányházban két rabló feküdt a padozaton; köztük a bátor Darcie, két kezével egyet-egyet fojtogatva. A rablók szemei vérbe voltak borulva s óriási erőködéssel igyekvének magukat a fiatal apród vasmarkaiból kiszabaditani. Midőn Herbert a

küzdelem helyére érkezett, ép abban a pillanatban sikerült az egyik rablónak Darcie övéből a tőrt kiráncsolni. Herbert ép jókor érkezett. Villámgyorsan rá vetette magát a kalózra s kiragadva kezéből a tőrt, azt a rabló mellébe mélyesztő. A megölt ember szemei a halál kinja alatt villámgyorsan forogtak üregeikben. Darcie ép akkor töré ki nyakát a másiknak.

Herbert s az apród most a „Thames"-re siettek vissza, hol embereik türelmetlenül vártak rájok.

Az első-hadnagy itt két részre osztá legénységét s azt a kajütte két szemben lévő kijárásánál állitá föl.

— Tervem az, Anstey, — szólt a másodhadnagyhoz fordulva — hogy egy és ugyanazon pillanatban mindkét oldalról berontsunk a kajütte-be s a dözsölő kalózfőnököket, mielőtt meglepetésükből magukhoz térnének, lemészároljuk. A két kijárást nyitva hagyom, hogy a kimenekvő rablók az ön kezeibe essenek. Vágjon le mindenkit, ki a menekvést megkisérti. Az egyik bejárás felől én török be, mig a másikon Darby fog rájok ütni.

Nehány pillanatnyi halálos csend után, mindkét oldalon egyszerre s nesztelenül megnyiltak a kajütte ajtajai.

A látvány, mely a támadók szemei előtt feltárult, iszonyu volt. A teremben mintegy 30 rabló dözsölt. Többnyire négerek s afrikai secalava-k voltak. Luczifernek is becsületére válandott e panoráma. Az egyik rész az asztal mellett vagy azon ült s tele palaczkokból, miként vizet, itták a rumot; a másik rész má-

morittasan feküdt a padozaton s ördögi hangokon üvöltött. Egymást szidták s káromkodtak.

Herbert borzadva tekintett e söpredék népre. A gondolat, hogy a kedves Nora e gazok kezeibe került, majdnem őrültté tevé.

De uralkodott indulatain és a legnagyobb csendben mind belebb lépett a terembe. A kalózok még nem vették észre. De egy pár, a ki meglátta, nem is hitt szemének, midőn emberei élén látták a bátor első-hadnagyot. Azt hitték, kalóztársaik csináltak maguknak tréfát s angol egyenruhákba bujtak. Herbert most azonban megállt s borzadva látta, hogy egy ördögi alak csinos női szekrénykében keresgél véres kezeivel s annak tartalmát a padozatra hányja ki. A padozatra hányt tárgyak mind Nora emlékei voltak, miket Herbert ajándékozott neki.

Herbert elhalványult; többé nem birt uralkodni magán. Dühében fogait csikorgatá s bőszülten rohant a rablóra, mely széthasadt koponyával hangtalanul a padozatra bukott. E pillanatban elfelejté minden megállapitott elővigyázati rendszabályát; de még jókor térité eszére Darcie Darby kétségbeesett kiáltása a tulsó oldalról:

— Segitség, a nyomorult megölte anyámat!

Herbert ösztönszerüleg odatekintett. Az asztalfőnél egy néger óriás ült; fején finom női kalappal, mi fölött a többi rabló harsogva kaczagott.

A fiatal apród elszántan rohant az athletai négerre, ez azonban meglepetve ugyan, de nagy hidegvérrel tartá pisztolyát az apród mel-

lének. Ha a pisztoly ravasza fel lett volna huzva, ugy az ifju apród menthetlenül elveszett volna, de a meglepett rablónak nem volt elég ideje a fölhuzásra. Darby belétemette tő rét a zsivány mellébe. Ez volt a kalózok vezére, a rettegett Cacafogo.

E pillanatban Herbert emberei élén a rablókra vetette magát, kik a veszély pillanatában mind kijózanodtak s késeikhez kaptak. Vér- és küzdelemhez szokott gazember volt mind, kik iszonyu ellenállást fejtettek ki. Darby legénysége a másik oldalon mészárolta a kalózokat.

Herbert s nehányan a támadók közül többszörösen megsebesittettek, de az ily jól kigondolt terv csak győzelemre vezethete; s a rablók néhány percz alatt a menekűléshez láttak s jobbra-balra ugrottak ki a födélzetre. Itt azonban Anstey emberei fogadák őket bayonette-ikkel s igy a rablók az utósó emberig elhulltak,

A legyőzöttek halálhörgése elhangzott s halotti csend lőn. A „Thames“ s a „Fra „Diavolo“ a „Vészmadár“ kezében volt.

Mindeddig a „Thames“ legénységéből s a rajta volt utasokból egyetlen embert sem láttak. A hideg kiszámitás, melylyel a „Thames“ oly soká védte magát, a csel, hogy a födélzeten álló kajütte kivilágittatott s tele hordatott szeszes italokkal, arra mutatott, hogy a kalózokat kijátszották s megmenekültek. Herbert eleinte azt hivé, hogy a legénység s az utasok a hajó mélyében eltorlaszolták magukat, de Darby és Chouchow összevissza kutatták a hajót, de sehol nem akadtak élő lényre.

— Anstey, adjon jellövést, hogy a két hajót elfoglaltuk.

Három ágyulövés dördült el gyors egymásutánnal. Kevés idő mulva ismét három ágyu süttetett el.

— A „Thames“ sajkái nincsenek itt, — mondá Anstey — hihető, hogy a legénység s az utasok elmenekültek.

Herbert és Darcie öröme nagy volt e hirre. Egymás nyakába borultak s hevesen szoriták meg egymás kezét.

De az első hadnagy hirtelen gondolkozóba esett.

— Hány embert öltek meg önök? — szól Tandy-hez fordulva.

— Mintegy huszat.

— Huszonhármat! Vágott közbe Mills őrvezető. Én egy szálig megolvastam dögleletes tetemeiket.

— Nem tudhatom, — felelé Tandy — a setétben nagyon nehéz a négereket megolvasni s kivált viadal közben.

— Mintegy huszonöten lehettek a gazemberek; — jegyzé meg ismét az őrvezető — én egyenkint láttam a kutyákat a vizbe iramodni, de mindenütt nem lehettem egyszerre, hogy megakadályozzam menekülésüket. Lőhettem volna utánuk, de hát ön mondá, hogy lövésnek nem szabad esnie. Igy a gazemberek könnyen kimenekülhetének a közeli partokra.

— Utánok! — kiált Herbert s a győzedelmes vészmadarak a „Fra Diavolo“ sajkáiba szálltak.

XI. RÉSZ.

Keressük föl ujra a „Thames“-t, melyet a legnagyobb veszély közepette elhagyánk.

— A szél ismét erősbül, — szólt mr. Chartres a kapitányhoz — s a kalózok könyen ideállithatják hajójukat a miénk mellé. Ez annyival könyebb lesz nekik, miután mi megfenekelve vagyunk s nem mozdulhatunk.

— Ugy van, — felelé Timmins kapitány s igy hajónk el van veszve. Szerencsére azonban van annyi időnk, hogy a hölgyeket megmenthessük; lehet, hogy mindnyájunk menekülése sikerülend. Bizzuk ezt az égre. Használjuk fel az időt. A kalózhajón lámpák fényeit látom. Készülnek a támadásra. Ereszszük le mentő ladikainkat.

E pillanatban a „Thames“ tisztei s az utasok mind a kapitány körül csoportosultak.

— Az ellenség közelg — mondá hozzájuk a kapitány s vesztünk órája itt van. Kötelességünk csak annyi, hogy életünket tegyük biztonságba. E vén hajót nem védelmezhetjük többé.

Egy ágyugolyó történtett most keresztül a födélzeten s a legénység közül hármat leteritett.

— Én lemegyek a kajütte-be a hölgye-

kért, — szólt Chartres — orvos ur, jöjjön, mentsük meg a hölgyeket.

Chartres nehány pillanat mulva ismét a födélzeten termett a kétségbeesett hölgyekkel.

A hölgyeket a ladikba szállitani s a ladikot a tengerre ereszteni, a pillanat sürgősségének müve volt. Alighogy a ladik egy ölnyire volt a hajótól, egy ágyugolyó a középárboczot érte derekon s forgácsokkal lepte el a ladikot.

A kapitány letekintett a ladikra s mondá:

— E golyók az önök menekvését biztositják. Látni való, hogy a kalózok elébb szerte akarják lőni a „Thames"-t s csak aztán akarnak ránk rohanni. — Csak sietve azokkal az evezőkkel. Mi követjük önöket s nemsokára találkozandunk a parton.

Az egész legénység azonnal talpon volt s a ladikokhoz sorakozott. A ladikokat ellátták gyorsan a készen tartott élelmi czikkekkel, ágynemüvel, lőkészlettel s egyéb szükségesekkel.

— Én a vén hajó iránti kegyeletből szeretnék még pár golyót a kalózokra röpiteni. Engedje mellém — folytatá a kapitány felé fordulva mr. Turnbull — Yarkert, Tom Darby-t és Sam Banghem-t, a megölt Dick asztaltársait, én velök megkisérlem a terv kivitelét. Tom kitünő tüzér. Ő gyönyörüségesen letüzeli a hatfontosokat, mig Sam készen tartja számukra a sajkát.

— Részemről is azt tartom legczélszerübbnek, ha kissé megtisztitjuk egy kicsit a kalózhajó födélzetét. Mert lehet, hogy holnap

dolgunk lesz e gazokkal a tengerparton s igy előnyös lehet reánk csak, ha most kissé megritkitjuk soraikat.

— Nos, nem bánom, kisértsék meg tervük kivitelét.

A kapitány azután előparancsolta a hajószakácsot; mindenféle italokat, bort, rumot, pálinkát, puncsot rakatott a kajütte közé, aztán felgyujtatta a terem lámpáit s ott hagyta a hajót.

E csellel azt czélozta, hogy a rablók a „Thames"-re törvén, a szeszes italoktól leré-szegedjenek s igy lekössék figyelmöket, hogy idejük legyen a menekülésre.

— Azt hiszem, e csel fölér a tutaj gondolatával. — Jegyzé meg a kapitány.

S a kapitánynak igaza volt.

— A ladikok készen vannak! — Jelenté Yarker.

Timmins kapitány s mindnyájan, kivéve Turnbullt és kisérőit, a sajkákba ugráltak s egyenest a part felé tartottak.

A part mellett, nagy sziklatömegek közt. Nyomorult, elhagyott hely, hová ember talán sohse lépett. Rideg, kietlen a vidék, mintha az ördög járt volna erre, vagy a halál az enyészet szekerén.

A menekültek még mindig hallák a kalózhajó ágyuinak bömbölését, de nem féltek többé, hisz' a bátor Chartres megigérte, hogy majd mulattatni fogja a kalózokat a hatfontos labdákkal.

A szertefekvő sziklák egyike alatt terjedelmes sátrat vert a társaság. A „Thames"-ről nem lehete észrevenni őket. A hely tágas volt,

de később nem találták eléggé biztosnak s egy embert küldtek ki más alkalmasb hely kutatására. Ez nemsokára vissza is jött azzal a hirrel, hogy kis távolságban a helytől, hol most tanyáztak, egy barlangra bukkant, mely nem esik a tenger látkörén belől s elég biztonságot igér.

A társaság azonnal az uj lakásba költözött. Minden holmit, mit magukkal hoztak, ide szállitották s igy kevés kényelmet is biztosithatának maguknak a tágas helyen. A hölgyek még mindig féltek, de a gondolat, hogy a halál torkából kimenekültek, később megvigasztalá őket.

Kevés idő mulva iszonyu dördülést hallottak a tenger felől.

Turnbull és társai ágyuinak dördülése volt ez. Nehány pillanat mulva a haldoklók jajkiáltása s a kalózok dühös orditása hallatszott. Aztán elcsendesült minden s csak zavaros zsivajt lehete hallani.

Az első-hadnagy s a „Thames"-en volt társai kevés idő mulva a parton voltak. Elbeszélték, hogy midőn a kalózhajó hozzájuk ért, magasabban állt a vizszinen, mint az ő hajójuk s igy az egyszerre elsütött ágyuk iszonyu pusztitást okoztak a födélzeten. Majd a zavar beálltakor mindannyian a ladikba ugrottak s ide menekültek.

Yarkert viz keresésére küldé a kapitány. Mindenről gondoskodtak a menekülés alkalmával, de ez egyről teljesen megfeledkezének.

Chartres még egyszer körüljárta a vidéket s meggyőződött arról, hogy ennél alkalma-

sabb helyet csakugyan nem lehetett volna találni a társaság számára.

Ezután a hölgyekhez fordult s mondá:

— Önök itt fognak pihenni, hölgyeim, s őrük ez éjen át én leszek. Az ajtó előtt fegyveresek fognak állani s a legelső jelre, megtámadtatás esetén, az egész csapat talpon lesz. A társaság többi része, a kapitány, a tisztek s a legénység itt egy közeli barlangban fogja magát beszállásolni. Nyugodjanak meg hölgyeim. Minden a legjobb rendben megy.

A férfiak mindnyájan elhagyák a hölgyeket s maga Chartres is kilépett a barlangból, mely előtt, jobbról s balról fegyveres matrózok járkáltak föl s alá. Mr. Chartres elfeledé minden képzelt s valódi betegségét, és a puszta földre feküdt a barlang nyilása előtt, töltött pisztolyait maga mellé téve.

A kapitány s kisérete nem messze a barlangtól, kis sziklahasadékban vonták meg magukat. E helyről az egész tengert be lehete látni.

— Csak azt szeretném tudni, — szólt a szikláról felugorva, melyen ült, a kapitány — hogy mit mivelnek ez ördögi kutyák hajónkon. Hallgassa csak őket. Turnbull, hisz ez nem részeg emberek orgiájának üvöltése többé. Ezek harczi kiáltások s haldoklók hörgésének fojtott hangja.

— Ez haldoklók jajszava, — felelé Turnbull — e hangot egyszer kell hallani s az ember nem felejti el többé. Ugy lehet, hogy e pokolbeli zsiványok a vesztükre kirakott szeszes italoktól lerészegedtek s most egymás

nyakát szabdalják, hogy bennünket e fáradságtól megkiméljenek.

— Nekem igen különösnek tetszik e zaj. — Jegyzé meg Yarker. — Ki tudja, hogy nem lepettek meg más ellenségtől s igy lehet, hogy reggel a kutyák közül néhányat még a jó „Thames" középvitorláira csiphetünk föl.

— Yarkernek igaza lehet, — felelé a kapitány — de mindenesetre jó volt a pálinkát a kajütte-be felhordani, mert ördögi módra viaskodnak.

A „Thames"-en ismét minden elcsendesült.

— Ama sziklák, — kezdé ujból a kapitány — melyek bennünket a kalózok szemei elől elrejtenek, szerencstétlenségre abban is akadályoznak, hogy megláthatnók, mi történik a „Thames"-en. Azon véleményben vagyunk egyébiránt, hogy nincs okunk a kalózok ujból támadásától tartanunk. Gondoljunk inkább arra, hogy holnap mihez fogjunk.

— Szerencsések voltunk, — vágott közbe Turnbull — hogy e helyre találtunk, mely oly közel fekszik a tengerparthoz. Ha messzebb kellett volna vándorolnunk, aligha kétfelé nem szakadandott a társaság s a gyöngébb rész elmaradt volna, a mi mindnyájunkra hátrányos lett volna.

— Megmondhatná ön, mr. Turnbull, mily hatást tett ágyuink ama sortüze, melyet akkor vetett a Schooner-re, mikor az a tutajt érinté?

— Nos, hát ugy rohantak felénk, mint üvöltő, gágogó páviánok; — felelé az első-hadnagy — hajójuk födélzete tömve volt négerek-

kel; ördög ördög hátán. Ágyuink torkai ép a födélzetre voltak irányozva. Midőn a Schooner a tutajt érinté s a gágogó sárkányok alig voltak tőlünk 6 lábnyira, — elsütöttük ágyuinkat a fekete tömegre. Az üvöltés egyszerre halálhörgéssé változott. Oh, az iszonyu zsivaj volt. Önöknek meg kelle ezt hallaniok.

— A gazemberek egy része kikapta a magáét, — folytatá Yarker — a sebesültek fetrengve maradtak a födélzeten. E pogány kutyák keveset gondolnak sebesülteikkel, kiki sajátkezüleg kénytelen sebeit bekötözni ugy, a mint lehet. Mi erre a menekűléshez láttunk s erre alig volt már időnk. A rablóknak nem nagy fáradságába került a „Thames"-re jutni s egyszerre csak ugy nyüzsgött födélzetünk a zsiványoktól. Siettünk, a legnagyobb csendben biztos helyre vinni bőrünket . . . . a fekete bikficzek bőgtek helyettünk torkuk szakadtából.

— Rémitő! — sohajt fel az orvos — senki sem ápolja a sebesülteket!

A kapitány elgondolkozott. Kevés idő mulva Turnbullhoz fordult:

— Nem hiszem, mr. Turnbull, hogy e vidéken telepitvényre találhatnánk s önnek vagy Yarkernek holnap Mozambique-ba kellend utaznia. A parti szél kora reggel, mielőtt a a szürkület beáll, kiröpiti önöket a tengerbe, a kalózok látkörén kivül s 48 óra alatt Mozambique-ban lehetnek. Pár nap alatt, mig önök segélyt hoznak, nem hiszem, hogy kár essék bennünk. Ha a kalózok kirabolták hajónkat, talán föl gyujtják s midőn be fogják látni, hogy velünk nincs hol s mit kezdeni, is-

mét Madagaskar felé fognak visszahuzódni, hogy erősitést vonjanak magukhoz, mert tagadhatlan, hogy kissé megritkitók soraikat. A mozambique-i kormányzó értünk küld majd valamely államhajót, ha angol hadihajó nem volna a kikötőben. Tudjuk, hogy a „Vészmadár“ e tengereken jár most. Lehet, hogy ép Mozambique-ban találandják.

Az őrök most felváltattak a sátrak előtt. Aztán nyugodni tért mindenki. A kiállott küzdelem s a veszély elcsigázta mindnyájok testi erejét s hamar álomra szenderült mindenki. Az őrök soká fel s alá járkáltak a barlangok előtt; később leültek, ki a sziklákra, ki szerte a földön. Ő rajtuk is erőt vett a gyöngeség. Szemeik pillái nehezülni kezdtek s — elaludtak ők is.

— — — — —

Csendes volt az éj. A rideg táj fölött a siket némaság honolt. A barlangban s előtte fekvők nyugodtan aludtak. A matrózok álmaikban talán folytatták a kalózokkali küzdést, mert ökleik görcsösen szorultak össze néha-néha. A barlangban még égett a tüz, melyet a hü Chartres gyujtott a hölgyek számára. A nyilás előtt rögtönzött függöny függött, melyen át a tüz világa megtörten világitá meg a barlang előtt szunnyadó őrök pirosra égett arczait.

Egyszerre irtózatos üvöltés keletkezett s ugyan e pillanatban vad négercsoport törtetett a barlang nyilásnak. A menekült kalózok voltak.

A zajra fölriadt őrök a kalózok egy részét le ölték, a kik le nem konczoltattak a tá-

madás első rohamánál, azok kétségbeesett tusa közt zajt csaptak.

Chartres, ki fekete köpenyébe burkoltan a barlang nyilása előtt feküdt keresztben, nem vétetett észre a támadók által. Az első rabló, ki a barlangba akart törni, megbotlott benne s elbukott; az utána jövők közül kettő-három szintén felbukott.

Chartres egy pillanat alatt átlátta a helyzetet s a másikban már két rablóra, kik mellette fetrengtek, süté ki pisztolyait. Aztán hirtelen felugrott, de még mielőtt kardját kihuzhatta volna hüvelyéből, más rablócsoport állt a rohantatott meg s ő élettelenül bukott a földre.

Darcie asszony s leányai, a pisztolyok dörrenése által álmaikból felriasztatva, kétségbeestek s rémülten egymáshoz huzódtak.

— Meghalunk, édes gyermekem, — kiáltá kétségbeejtő hangon — de legalább együtt halunk meg; — tevé utána. — Isten segits!

Iszonyu kétségbeesésöket még növelé a kin, hogy a hü Chartres-t az ő védelmökben látták elesni.

A diadalittas gazemberek most betolongtak a barlangba, de egymást akadályozák mozdulataikban. A zsákmány utáni vágy elvakitá őket. Ők nem tudták, kit vagy mit fognak itt találni; — vezér nélkül, öszhangtalanul támadtak a barlangban lévőkre.

A mint a dühöngők megpillanták a halálra rémült hölgyeket, iszonyu örömujjongásban

törtek ki. Mindenki birni akarta őket. A rablók bátrabbjai közt borzasztó harcz fejlett ki; de ez csakhamar véget ért s a győztesek társaik vérétől pirosgó kezekkel áldozataikra rohantak.

A hölgyek közeledni látták a vérebeket s készek voltak mindenre, a halálra.

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

VÉSZMADÁR.

REGÉNY

A TENGERÉSZÉLETBŐL.

HÁROM KÖTETBEN.

IRTA

CURRER BELL.

FORDITOTTA

KOMPOLTHY TIVADAR.

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

II. KÖTET.

DEBRECZEN.

KIADJA IFJ. CSÁTHY KÁROLY,

gazd. acad. könyvárus.

1874.

Debreczen. Nyom. a ref. egyv. társ. nyomdájában, 1874.

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

I. RÉSZ.

A kalózok, kik Tandy borzasztó támadása elől menekülendő, a tengerbe ugrottak s a partra usztak, harmincznál többen voltak. Félni lehete, hogy a parton feltalálják a „Thames“ menekülteit s megrohanják.

Az őrvezetőnek igaza volt, midőn azt mondá, hogy lelőhette volna őket, ha világos parancs nem tiltandotta el ettől.

Igy menekültek meg a kalózok.

Alig hogy a partra értek, legelső gondolatuk az volt, hogy minél nagyobbá tegyék a távolságot maguk s az angolok közt. Neki eredtek tehát a kopár hegyeknek s tüskön bokron rohantak mind bellebb a szárazföldre. Utjokban mély medrü folyóágyra találtak. Viz nem volt benne. Ők e folyómederbe rohantak le, hogy könyebb legyen menekülésük s aztán futottak még sokáig.

Midőn már jó messze voltak a tengertől s lábaik is fáradni kezdének, látták, hogy nem üldöztetnek. Igy gyávaságuk is elhagyta őket s ujra beléjük szállt a haramiabátorság. Fáradtan, éh és szomjtól kinzatva bolyongtak ide s tova a lakatlan tájakon. Midőn a hajón meglepettek, javában itták a pálinkát s most a vizszomj bántotta őket.

A gyávaság helyébe később vakmerőség

lépett s a kalózok dühtől kergetve rohantak szerte a hegyek közt, hogy lakott helyre, vagy forrásra akadjanak. Minden terv és számitás nélkül csatangoltak föl s alá a hegyek közt. Senki sem törődött a másikkal; mindenkinek csak magára volt gondja, csak saját életével törődött.

Szótalan volt mindenik, de ezt nem előző számitásból tevék. Minden vadállat, mely prédára les — csendes, hangtalan.

Lábaikat felhasgaták a hegyes sziklák; testökbe tövisek furódtak, vagy pálmafák leveleinek éles hegyei. Kimondhatlan kint érzett mindenik, s közel voltak ahoz, hogy vadállati dühökben egymásra rohanjanak.

Midőn igy lassan csatangolnának, egyszerre gyönge fény ötlött szemeikbe. — A hold rásütött fekete arczaikra s látni lehete, a mint a négerek fehér fogaikat vicsorították örömteljes felfedezésükre.

A fény abból a barlangból világitott ki gyöngén, melyben Darcie asszony s leányai aludtak.

A remény, hogy zsákmányra bukkantak, feledteté velök fáradságukat.

Láttuk, mily vadsággal rohanták meg ezután a barlangban levőket, hogy felkonczolták az őröket s hogy Chartres a nők védelmében elesett.

Térjünk most vissza Herbert s embereihez.

Herbert belátta, hogy itt minden perczenyi késedelmezés halálthozóvá lehet azokra, kiket megvédeni szive egyedüli vágya volt most.

— Anstey, — szólt — vegye elő a „Fra Diavolo“ egyik sajkáját s menjen vissza hajónkra. Mondja el, a mit látott; én e fenevadakat veszem üzőbe, mert a legroszabbtól tartok. Jöjjön ön, Darby, ugorjon ön egy másik ladikba s evezzen gyorsan a part felé. Én embereink zömével rögtön követendem.

Darby és Herbert ugyanazon helyen kötött ki embereivel, hol menekülni látták a kalózokat. Darby még most is váltig sajnálkozott rajta, hogy lőniök nem volt szabad.

Herbert igen megörült, midőn látta, hogy csak egyetlen ut vezet a szárazföldre. Ez ut a kiszáradt folyó medre volt. Chouchow mindenütt elől nyargalt, senki jobb kutató nem lehete e vakmerő s különös természetü fiunál, kinek oly vizsga szemei s oly finom orra volt, mint a legjobb fajta vérebé.

Előresiettek minden erejökből. Meg voltak győződve, hogy üldözőtteik nem lehetnek messze előttük.

Herbert emberei elővigyázatból vizet is hoztak magukkal, hogy ebben se szenvedjenek hiányt. Ez szerencsés gondolat volt, mert a lázas sietséggel folytatott üldözésben egynémelyikök a szomjtól már majd eltikkadt.

A vészmadarak emberül viselték magukat. Számukra nem volt akadály. Ők bátran néki vágtak mindennek. Chouchow pedig, mint hiuz, nyargalt sziklahasadékból sziklahasadékba s nem hagyott semmit figyelmen kivül.

— Hahá! — Kiált fel egyszer örömteljesen, egy setét üregből hajánál fogva egy reszkető rablót előránczigálva. Valóban bámulatos volt, hogy oly irtózatos sebeket hogyan

birt ki e fenevadhoz hasonló gazember. Teste minden részében össze volt törve s homlokán mély seb tátongott; arcza aludt vértől belepve.

Chouchow azonban elereszté áldozatát, mely végvonaglásában volt s előre iramodott ismét.

— Előre! — Kiált fel Herbert. — E haldokló nyomorult eléggé bizonyitja, hogy a gazok nyomában járunk.

A mint ujult erővel előre sietnének, egyszerre vad üvöltést s nehány karabélylövést hallottak.

— Hallja ön ezt, Darby? — Szólt Herbert.

Mindketten a hang után szaladtak. Embereik messze elmaradtak utánuk. Most semmi akadály nem tartóztathatandotta őket vissza.

A barlang előtt égő tüzet csakhamar észrevették. A kiáltozás mind erősebb lett.

Herbert hideg elővigyázatáról tanuskodik az, hogy ily kiáltással rohantak a barlangba:

— Itt a „Vészmadár", Herbert, Darcie! Hollá!

E kiáltás mint mennyei zene hangzott a halálig kétségbeesett hölgyek füleiben s nem hittek hallérzéküknek.

Egyszerre megváltozott a helyzet. A kalózok rémülten hallák a kiáltásokat s kezeik bénultan fogták a vasat. E kiáltás halotti dallamuk volt. Nem mertek sem harczolni, sem menekülni.

Mindez pillanat müve volt, mely alatt Herbert a barlangba veté magát.

Nora előtt magas testalkatu néger állt, a kedves leány kezeit hátra csavarván. Herbertet őrült düh fogta el. Egy pillanat alatt megragadta a gazembert hátulról s tőrét annak mellébe temeté. Darby mindenről elfeledkezett. midőn anyját látta. Egy kiáltással mellette termett, jobbra balra taszitván a marczona zsiványokat.

Gyáva ijjedtségtől megszállva. nem vették észre a rablók, hogy támadóik mily kevés számmal vannak s menekülni akartak, de erre már nem volt idő. Herbert emberei ekkorára már a barlangba tódultak s kiméletlenül öldösték a kalózokat. Néhánynak azonban mégis sikerült magukat a támadók során keresztül vágni s a tengerpartra futottak.

A hold fényben ragyogott fel s nappali világhoz hasonló világosságot hintett a tengerpartra. Yarker emberei a tengerparton tarták meg őrállomásaikat. A kalózok most oldalvást akartak huzódni, hogy az őrökre ne bukkanjanak, midőn azokat észrevették. De pokoli üvöltésük, melylyel a barlangból kimenekültek, már rég felkölté a hü tengerészek figyelmét. Midőn a menekülő zsiványokat a tengerparthoz közeledni látták, felugrottak ülőhelyeikből s elébök támadtak. A rablók látván, hogy semerre nem menekülhetnek már, kétségbeesett ellenállást fejtettek ki s Yarker embereiből az első összecsapásnál mindjárt kettő esett el. De a tengerészek igy még inkább felbőszittetve, bátran megtámadták a kalózokat s ezeket addig üldözék, mig az utósó is elbukott.

Darcie asszonyt majdnem elhagyá eszmé-

lete. Nem tudta gondolatait rendezni. A rohamos változások, meglepetések egyszerre hatottak a gyönge asszony idegeire. Vajon valóban megvan-e mentve? oldala mellett csakugyan fia, a bátor Darby áll? Igy tépelődött, mialatt hideg veritéktől gyöngyöző homlokát törülgeté reszkető kezeivel. Érezte fia gyöngéd ölelését, ajkai önkéntelen csókolá annak tüzben égő homlokát — és mégis reszketett. Félt, hogy mindez csak álom s a jövő pillanat ismét uj borzalmat fog hozni. De Darby gyöngéd szavai lassankint eloszlaták a szerető anya kételyeit s öröme heves zokogásban nyilvánult.

Nora aléltan feküdt a hü Herbert karjai közt. Herbert a menny üdvét érezte karjaiban. Pillanatra övé volt a kedves teher s ugy érezte, hogy az az övé fog maradni mindvégiglen. Lelke boldogsága erőt vett rajta s nagy, setét szemeiből két csillogó csepp hullt a kedves Nora halvány homlokára.

A kis Emma mellettük állt. Őt legkevésbé érinté a fájdalom. Mozdulatlanul állt nővére mellett, mialatt annak kezeit csókolá.

Midőn Nora magához tért, kimondhatlan kéjérzet ömlött el szivén. Herbertre esett első pillantása s ennek sugárzó szemei büverővel hatottak reá. Látta, hogy a legborzasztóbb veszélyből kedvese menté ki s ez a hála bizonyos nemével tölté el szűzies szivét. Avagy valóban szerette őt? Mit tudta ő! A tengerészhadnagy menté meg életét, ő általa s érte él; — Nora tudta ezt s boldog volt. Majd rég látott fivéréhez fordult s csóközönnel halmozá el az ifju apród ajakát.

Chouchow ezalatt a holtak kitakaritásával

foglalkozott s a barlangban s előtte fekvő hullákat, a barlang mellé távolabb halomra hordá. Midőn már sehol sem talált holttestre, a hamvadó tüzhöz lépett s azt felélesztè. A jó Chouchow azért cselekedett igy, hogy a hölgyek ne borzadjanak el a hullák látára.

— Ah, hol van Chartres? — kiáltá Darcie asszony, midőn magához tért. — Hol van a hü Chartres?!

Chartres ott feküdt künn a hullák halmán. Chouchow őt is a megboldogultak közé szánta. A kiáltásra eszmélni kezdett s iszonyu erőfeszitéssel néhány gyönge hangot hallatott. Feje volt összezuzva s most aléltságból tért magához. Chouchow rémülten szaladt oda s kevésbe mult, hogy vitőrét keresztül nem döfte rajta. Azt hitte, hogy valamely kalóz tért magához. Midőn a tüz világánál látta, hogy uri alak, kiemelte a holtak közül s bevitte a barlangba.

Darcie asszony örömteljesen ölelé át hü védője testét.

— Jöjjön, jöjjön Herbert! — szólt Nora is. — Segitsünk beteg barátunkon. Ah, ha látta volna ön, mily önzetlen hévvel s mily önfeláldozólag védett bennünket, ön is ugy érezne iránta, mint mi. Ő igen jó ember. Jöjjön Herbert, segitsünk rajta!

Nora odavonta Herbertet Chartres mellé. Herbert kétszer hallá magát Nora által nevén szóllittatni s e bizalmas hang tul boldoggá tette szivét. Herbert, Herbert! hangzott füleiben szünteleu s minden kételye eloszlott, melylyel a sebesült s Nora közt levő viszony iránt

eleinte volt, midőn Nora őt ennek ápolására hivta fel.

Chartres nem volt nagyon veszélyesen megsebesitve. Mr. Waters két eret nyitott fel rajta s ez könnyebbité benne a vérkeringést. Gyönge volt nagyon s kevés pihenés után helyre volt állitva. Fejét Nora köté be. A sebesült köszönő mosolylyal pillantott fel reá.

Darcie Darby ott állt édes anyja oldala mellett s azt átölelve tartá. Kezei s nyaka vérrel volt boritva. Darcie asszony borzadva tekintett reá.

— Nyugodjék meg, asszonyom, — szólt Herbert, ki az anya rémületét észrevette — bátor tengerésztársamnak semmi baja sincs. A vér, mely kezeit boritja, a kalózok főnökeé, Cacafogoé. Darby megölte őt s ez által a mai nap s illetve éj dicsőségét magáévá tette.

Herbert belátta, hogy a hölgyeket nem szabad tovább e vérfertőztetve helyen hagyni. Ha a regg beköszönt, csak uj ijjedelem vár reájuk. El kell innen távolitani a hölgyeket, hahogy azokat ujabb vérjeleneteknek kitenni nem akarandotta.

— Megbocsátnak hölgyeim, — szólitá meg a nőket Herbert — hogy rövid időre elhagyom önöket. Én a „Vészmadár"-ra megyek, önöknek helyet készitendő. Ott biztonságban lesznek végre s kinyugodhatják magukat ennyi fáradat után. Daunton kapitány — képzelhetik — mily nagy örömmel fogja önöket szerény vizi tanyánkon fogadni. Darbyt itt hagyom önök mellett s azonkivül erős őrizetet rendelek mellékjök, mig visszatérek. Legyenek megnyu-

godva, hogy ha veszély forogna fönn, a világért sem hagynám el önöket.

Herbert kisietett a barlangból. Egészen ki volt merülve. A szegény fiu ez éjen át nagy megpróbáltatásoknak volt kitéve, de tudott magán uralkodni s a számitás s az a törhetlen hidegvérüség, melylyel az ellenség megsemmitését eszközlé, társai előtt megfoghatlannak, természetfölöttinek tünt fel. Herbertnek nagy önmegtagadásra volt szüksége, hogy most, midőn annyi kin, annyi veszély után végre dobogó szivére ölelheté azt, kinek ölelését nem remélte soha, hogy most, — mondjuk — annak karjai közül kitépje magát s a hajóra visszatérjen, ha mindjárt oly rövid időre is.

Mert különös teremtés az ember; a veszély ügyessé, nyughatatlanná varázsolja, mig a kéjérzet tétlenné teszi, mert kábitólag hat az agyra s bénitólag az idegekre.

De a tengerész mit sem tud a közönséges emberek ily szenvedélyeiről. Mi kéjt érezhet a tenger vészmadara? Ő a ridegség embere s nem tudja, mit tesz örülni s az öröm perczét megbecsülni

Nora könyes szemmel tekintett a távozó után. Lelkében ugy érezte, hogy neki e szilaj lelkü tengerészt szeretnie kell s szive meg volt győződve arról, hogy e férfi meg is érdemli szeretetét.

Herbert a tenger felé tartott. Utjában összetalálkozott Timmins kapitánynyal s Rusthon-nel. Ketten arról tanácskoztak volt, hogy egyikök a „Thames"-re megy, a hajót s a kalózschoonert átveendő. Herbert felvilágositá őket arról, hogy ne tegyék ezt, mert lehetsé-

ges, hogy a kalózok parancsnoka holnap a nagyobb kalózhajóval körutat teend a partoknál s társa után néz. Ily esetben lehetetlennek hiszi, — ugymond — hogy Cacafogo-t meg ne boszulja.

— Jobb lesz. — folytatá Herbert — ha önök mindnyájan a „Vészmadár"-ra jönnek. Ott, mint szinházi páholyokból nézhetjük, majd holnap, ha a másik kalózhajó Cacafogo sirját keresendi. Daunton kapitány majd üdvlövésekkel fogadandja a gyászosokat s oly látható jelekkel fog osztozni bánatukban, miktől megunják az életet s egyik gazember a másik után koppantja el élete fáklyáját.

Herbert aztán elküldé Andrews-t a „Thames"-re, hogy mindent, mi a hölgyek kényelmére van, szállitson át a „Vészmadár"-ra. A távolság nem volt nagy a két hajó közt s igy alig mult el fél óra. midőn Herbert ismét visszatért a barlangba.

A társaság készen volt az indulásra s néhány percz mulva mindnyájan elhagyák azon helyet, hol oly sok félelmet s oly nagy veszélyt éltek tul.

Midőn a kopár tengerparton haladának, a fák közül egyszerre sötét alak rohant a társaság felé s egyenest Norának tartott. Herbert villámgyorsan kapott kardjához, de Nora feltartóztatá karját.

— Elég volt már a vérontásból! — szólt hozzá — kimélje meg e szerencsétlen bőszültet.

A rabló a lányka lábához vetette magát.

A menekültek a ladikokba ültek.

II. RÉSZ.

Daunton kapitány müvelt ember volt, bár a társadalmi etiquette szabályait nem igen tudta s akarta megtartani. Tengerész volt s e hivatás megmenté őt a világi előítélettől. Mert szerfelett nagy elfogultság kell ahoz, hogy valaki megitélje a tengerészt azért, ha az a társadalmi életbe nem tudja magát bele találni.

— Örülök, hogy nagysádékat hajómon üdvözölhetem. — E szavakkal köszöntött be a „Vészmadár“ kapitánya a hölgyek kajütte-jébe, midőn azok már elhelyezkedtek abban. — Itt végre megnyugodhatnak. Én s tiszteim képezendjük őrségüket, mig fia, kit e hajón mindenki szeret, az· önök szárnysegéde lesz. Ő ügyes, tapintatos fiu s bátor mint egy oroszlán, Én a leglelkiismeretesebben ajánlhatom őt önöknek.

Darcie asszonynak s Norának igen jól esett, hogy ily szives fogadtatásra találtak s hogy a jó Darbyt igy dicsérni hallák. Darcie asszony most kimondhatlan boldog volt. Kiket szeretett, azokat mind biztonságban tudta s letérdelt, hogy hálát adjon istennek, a szerencsés menekülésért. De a pajkos Emma egyszerre csak fölkiáltott:

— Nini! itt az én kis ágyam. — S ráveté magát a kis nyoszolyára.

Darcie asszony s Nora alig hittek szemeiknek, midőn a kajütte-ben minden holmijukat, melyet a „Thames"-en hagytak volt, itt találták. Darcie asszony nem birta e hirtelen változást felfogni; azt hivé, hogy álmodik. Nora tudta, hogy ez mind ki által történt. Az ő szive tudta, hogy ezt csak Herbert teheté.

Másnap reggel Daunton kapitány kiadta rendeletét, hogy a „Thames"-ről, mely használhatatlan rommá volt szétlődözve, minden értékesebb holmit a „Vészmadár"-ra szállitsanak át, nehogy a kalózok parancsnoka, ha elmenetelük után erre talál vetődni, róla az el nem vitethetett portékát magáévá tegye. Igy elhatározták, hogy mihelyt minden, minek még hasznát lehet venni, a „Thames"-ről a „Vészmadár"-ra lesz szállitva, a „Thames"-t föl fogják gyujtani.

Darby kimondhatlan boldog volt, midőn anyja s testvére kajütte-jébe lépvén, azokat, mondhatni, vidáman találta. Ajánlatot tőn, hogy a reggelit a födélzeten költsék el. Ő — ugymond — sátrat feszittetett ki oda s igy az égető nap heve ellen óva lesznek.

Rokonai elfogadák az ajánlatot s a födélzetre siettek.

A nap, mint lángoló glória sugárzott az átlátszóan kék menny boltozatán. Sehol egy felhő. A tenger nyugodt volt. Kék habjait ezüst színüvé varázsolá a napfény.

A társasághoz később a kapitány, az első-hadnagy s a lü Chartres is csatlakoztak s arról beszéltek, hogy mit csinálnak most Rus-

thon és Timmins kapitány, kik a „Thames“-en maradtak.

Időközben jelentés tétetett, hogy a két ember abban töri fejét, hogy a „Fra Diavolo“-t hajózásképes állapotba hozhassák. Daunton kapitány erre kinyilatkoztatá, hogy mihelyt a fő-kalózhajót megpillantják, azonnal üldözőbe veszik.

Rusthon és Timmins kapitány kevéssel a reggeli után a hajóra érkeztek.

A két kapitány barátságosan üdvözlé egymást.

— Azt hiszem, — szólt Daunton — hogy az ön embereinek elég tág helyt nyujt a kalózschooner; mikor fognak önök e büntanyával elkészülni? Mert nekem hova hamarább a fő-kalózhajó után kell látnom.

— Nagyon szeretném, ha holnap reggel a parti széllel tovavitorlázhatnánk; de ehez kevés reményem van.

— A hölgyeknek legjobb lesz, ha az én hajómon maradnak; — vágott közbe Daunton — nem hiszem, hogy találhatni-e hajót ez irányban, mely utját az Indiák felé veendette. Ez uton csak nagy ritkán járnak indiahajósok.

Azon tanakodtak ezután, hngy a „Liffey“-ből mi lett. E hajó roppant gyors vitorlázó volt s nagyon is valószinünek tetszett, hogy mig a „Thames“-sel a küzdelem folyt, addig a „Liffey“ szerencsésen elmenekült.

Herbert lépett most a két kapitányhoz, Manoelt vezetvén elébök. Ez azt vallá, hogy amaz elfogott rablóban, ki a partról jöttekor Norát megtámadá, oly egyént ismert föl, ki az

ő elfogatása alatt itt a „Fra Diavolo“-n volt s a parancsnok különös kegyét birta.

Manoel embere állitá, hogy a kalózok főparancsnoka ez idő szerint forró lázban szenved s igy lehetlen, hogy hajójával a „Liffey“-re bukkant volna. Az elfogott rabló még azt is állitá, hogy a főparancsnok hajója sokkal gyorsabb vitorlázó, mint a „Fra Diavolo.“

Daunton kapitány erre elhatározta, hogy a „Fra Diavolo“-t, melyet Timmins kapitány Mozambique-ba akart vinni, egész addig elkiséri. A hölgyeknek tanácsosabb volt a „Vészmadár“-on maradni, hol biztonságban voltak s legalább reményök lehete, hogy mihamarább Capstadtba visszatérhetnek.

A két hölgy elfogadta Daunton ajánlatát s ennek hajóján maradt. Chartres és Rusthon ezt azonban nem teheték, mert vissza kelle térniök mihamarább a Capra. Daunton hajójával csak bizonytalan időben érkezendhetének oda. Mert a „Vészmadár“-nak a szemlészutat meg kelle tennie a kalózoklakta tengervidékeken.

Nehány óranegyed mulva Yarker, a „Thames“ másodhadnagya jött a hajóra s ajánlkozott, hogy királyi szolgálatba lép, ha Daunton kapitány őt felveszi a „Vészmadár“-ra. Igérte, hogy 4 matrózt hoz magával.

Miután Timmins kapitány kitünő bizonyitványt állitott ki Yarker-ről, Daunton fölvette őt a „Vészmadár“-ra s ez 4 emberével azonnal le is tette az esküt.

Timmins kapitány ajánlatára Daunton még elküldé egyszer embereit a „Thames“ romjaira, hogy az ott található jó élelmi szereket

átszállitsák, mielőtt a vén hajót fölégetnék. Ez meg is történt.

A válás percze közel volt.

Chartres, ki a Capra volt visszautazandó, Darcie acszonytól sok üzenetet vitt a Vaughan-családhoz.

Az idő alkony felé hajlott, midőn mind a „Vészmadár“, mind pedig a „Fra Diavolo“ utra készen álltak egymás mellett.

Timmins kapitány könyes szemekkel evezett át a vén „Thames“-hez és sirva gyujtotta azt meg lobogó fáklyájával több helyen. Aztán visszatért hajójára.

A két hajó utra kelt Mozambique felé. Soká haladtak egymás mellett, de midőn a szél erősbült, kissé távolabb vitorláztak egymás oldala mellől, hogy az esedékes összeütközés kikerültethessék. Az idő s a szél azonban késő éjen át is kedvező maradt s rohanó sebességgel haladták a tenger zajló hullámait. Kora regg volt, midőn a kis mozambique-i kikötőt elérték.

A „Fra Diavolo“ egyenest a kikötő felé tartott s midőn látni lehetett, hogy a kikötőből kis kormánysajka közeledik a „Fra Diavolo“-hoz, a „Vészmadár“ észak felé vette irányát s mind távolabb tünt le a láthatáron.

A „Fra Diavolo“ fedélzetén halvány férfi járkált föl s alá. Fején fehér kötelék volt s vágyteljes pillantásokkal tekingetett olykor a távozó hajó után.

Midőn a „Vészmadár“ árboczainak végső csucsa is eltünt a láthatáron, a halvány férfi egyet sohajtott s törött szemében két csillogó könycsepp jelent meg.

A tengeren hül a szerelem. Ezt mondják a tudósok, a szerelemben megcsaltak s a tengerészek. Ki tudja, mi igaz van ebben?

Nora nem volt szomoru. Herbert vigan járt kelt fenn a hajó kötélzete közt. Nora alulról nézte s elborzadott. Nem tudta elképzelni, hogy miként vállalkozhatik valaki ily veszélyes állásra, — miként lehet valaki tengerészszé. Talán csak Herbertet féltette. Mit tudta ő. Csak azt érezte, hogy ő akkor fél, ha az első hadnagy toronymagasságban függ a bömbölő tengerár fölött.

Néha eszébe jutott Chartres, az a halvány anglo-indus utazó. Szive akkor elfogódott. Az jutott eszébe, hogy ez ember mennyi veszélynek tette ki magát érette s mivel jutalmazta őt meg? — semmivel! Átélte olyankor ujra az egész éji kalandot s halálra ijjedt, de látva Herbertet, arcza kividámult s ő vig volt ismét.

— Szegény Chartres! — sohajtozék a matrózkajütte egyik zugában Jack Oakum, a mint a grogot kortyolta lefelé — szegény Chartres, igazán sajnálom, hogy bátorságát a szárazföldön pocsékolja el. Olyan kitünő tengerész lehetett volna; de hát az ég megtagadta szegénytől a szerencsét pályatársunknak lehetni. Igazán sajnálom!

Nora hallotta ezt s elgondolkozott. Azon tépelődött, hogy a tengerész nem közönséges ember. Herbert tehát több, mint Chartres.

Következő nap a „Vészmadár“ keresztben átvitorlázta a mozambique-i csatornát, de sehol sem akadtak hajóra.

Darcie asszony nemsokára belétalálta magát helyzetébe. Mindhárom gyermeke ép egész-

ségnek örvendett s mi kell több egy szerető anyának? Ő teljesen meg volt elégedve sorsával. Ugy alkalmazta magát, hogy jelenléte semmi zavart nem okozott a hajón. Nem volt ugyan sok kilátása reá, hogy férjét egy hamar megláthassa az Indiákon, de látta, hogy sorsán nem változtathat .s szomoru perczeit, miket neki ennek gondolata néha okozott, eltitkolni elég ereje volt.

Nora keveset gondolt mindezzel. Ő anyja fájdalmában annyiban osztozott, hogy jelenlétében hallgatag volt. Néki a közelebbi szomoru kalandban is volt min örülnie, — a jövővel keveset gondolt.

Néha előkereste a piczike lantot s eljátszott rajt nehány dallamot. Vig dalban önté ki szive örömét, a jelen boldogsága fölött. Olykor a fedélzeten sétált. A matrózok mind bámulták szépségét. Kisérői, ily alkalmakkor Herbert és Darby voltak. „Ezek a séták — mondá ilyenkor egymásnak Herbert és Nora — örökké elfeledhetlenek lesznek.“

Miért?

Szivük ugy sejtette.

A kis Emma örökké Darby mellett volt. Valóságos rajongással viselteték bátyja iránt. Tandy is feltünt neki s midőn ennek hőstetteit a kalózokkali küzdelemben, mesélni hallá, — mintegy szent borzalommal tekintett a vakmerő ifjura. Eleinte azt hivé, hogy tiszteli Tandy-t, mint bátya barátját; később mint egész idegen embert is nagyon becsülte. Legalább ugy vette észre. Néha találkozott Jack Oakum-mal is. Ez a fiu is nagyon csinos volt, de kevés fogalma volt a szépnemről s csak

szükséglényeknek tekinté őket. Miért ? — nem tudta. Az öreg Grogsontól hallotta ez ideát, s Grogson hive lett a grogivásban s a szépnem iránti bizarr fogalmaiban.

Jack szerette mellőzni a nőket. A kis fecsegő Emmát meg épen ki nem állhatá. Arról gondolkozott, hogy ez a kis lány ingyenélő, szárazföldi gavallérnak lett volna jó. Jack szép fiu volt ; de ezt nem hitte el senkinek. Emma is mondta neki. Jack egyet fordult s kinevette Emmát.

Végre is Emma nem tudott különbséget tenni Jack és Tandy közt. Melyik szebb, melyik kedvesebb, melyik jobb tengerész, — nem tudta. Ezt egész őszintességgel elmondá Herbertnek is, kinek ez a szelid naivság igen tetszett.

Daunton kapitány keveset tudott a dolgok ilyen állásáról. Ő a fókalózhajó ellen fegyverkezett. A nőkkel azonban nem beszélt e tárgyról.

— Elhatároztam — szólt egy napon Herberthez — hogy Guerimba előtt fogunk vitorlázni. Reményem van a fókalózhajót ott találni.

— Ellennézetben vagyok — felelé emez, nem hiszem, hogy e terv sikerrel koronáztassék.

A kapitány mosolygott e megjegyzésre, de nem szólott semmit.

— Minden áron arra kell törekednünk, — jegyzé meg ismét a kapitány — hogy mihamarább valamit megtudjunk a fókalózhajó irányáról. Akkor biztosan tájékozhatjuk magunkat. Éjjel teljes erővel utána i amlunk; nappal

mindig látkörén kivül helyezzük magunkat. Ily számitással egy izben a „Buldog“-gal hatalmas fogást tettem. Egy gyönyörü schooner-t fogtam el, mely, mig mi egy lábat, addig ez hármat vitorlázott; de rendes futást tartván, utól kelle érnem.

— Ám jól van, — felelé Herbert — én tehát éjjel-nappal az árboczkosárban őrt tartok s igy hamarább nyomára akadunk. Hajnalban magam tartok szemlét az árbocztetőn.

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

III. RÉSZ.

— Yarker hogy viseli magát? — kérdé ismét Daunton kapitány — meg van ön vele elégedve. Nekem igen tetszik.

— Ő igen kitünő tehetségü, Sir, s mióta ő e hajón van, azóta Grogson ur nagyon kényelmes életet kezd élni. Az öreg ur nagyokat alszik, hatalmasokat iszik s egyátalán csak rosz példát mutat a hajón. Meg az ifjabb tiszteknek is pajtása lett. Tőle vajmi kevés jót fognak tanulni. Jack Oakum már tökéletes hasonmása, azzal a különbséggel, hogy ő a maga dolgát pontosan végzi s az öreg urét is teljesiti, ha ez megunva a grogivást, horkolásra dül. Én hiszem, hogy ön, Sir, mihamarább felmenti őt a szolgálattól.

— Ez lesz a legnehezebb kötelesség. Nagyon fog ez nekem fájni, de félek, hogy ugy lesz. —

Kevés nappal azután, hogy a „Fra Diavolo" elhagyta őket, egy napon belép Darby a hölgyek kajütte-jébe s arra kéri őket, miután igen szép idő van s hüs szellő leng, tegyenek kis sétát a födélzeten.

A könyvek, félre tétetek s megjelenésüket a födélzeten nagy örömmel vették a hajó tisztei.

A szél később erősbült s kicsiny habok támadtak, melyek közt a kis „Vészmadár“ lázas sietséggel törtetett át. A hajó oldalai mellett fehér hab támadt, mely ismét a futó hajó után egygyé olvadt s hátul nagy fehér, végtelen barázdát mutatott. Herbert büszkén mutatá ezt szép társnőjének, hogy véle a hajó egyenes irányára utalhasson.

— Ah, most értem, mit tesz az, hogy egy hajó barázdát vág a tengeren, — jegyzé meg Nora örömmel.

Nora és a hadnagy most a födélzet előrészére siettek, hogy ott a hajó küzdését — a reá rohanó habokkal — szemlélhessék. A leányka azt a megjegyzést tette, hogy az emberi szív is folyton ily harczban áll, hol mások közönyével, hol pedig önszenvedélyeivel. Herbert nem tudta megmagyarázni magának a lányka ez ábrándos szavait. Ő az egyszerü kifejezések embere volt. Hol a költőiség tulszárnyalta a szavak egyszerü értelmét, ott ő megszünt gondolkozni.

A hajót most egyetlen hullám majd féloldalára döntötte; a viz felcsapott a födélzetre s tajtékkal boritá be azt. Herbert átölelte Norát s a kajütte-be vonta.

A nap előbujt a felhők mögül. Nora bámulattal látta a kajütte ablakán át, hogy a hajót körülfogó vizpárában kis szivárvány fejlődött ki.

— Ah, látja ön, szólt Nora Herberthez. Ez a géniusz, mely ismét a szárazföldre fog bennünket kalauzolni. Az örangyal szelleme ez s én bizom az angyalok jóságában.

Herbert mosolygott. Nagyon keveset tudott az angyalok tulajdonságai felől.

— Ön nevet, — szólt Nora — mert ön nem ugy fogja fel a tenger tüneményeit, mint én. Ön szokva van ehhez, mig ez előttem uj és feledhetetlen is lesz egész életemen át.

— Én sem fogom feledni ez utat. Felelé Herbert. Oh higyje, minden hullám, mely hajónkra dől, emlékezetes lesz előttem. Azért, mert arra fogok emlékezni, hogy azokat ön is látta ....

— Ah, hol van a szivárvány? Mondja ön, Herbert, szólt most Herberthez Emma, mialatt a kajütte-be lépett. Eltünt s Tandy meg Jack nevetnek rajtam, hogy meg nem láthatám.

A nap ismét eltünt. A szivárvány a hullámokba szállt alá.

Herbert kilépett a födélzetre s kötelessége után látott. Egyszerre bájos csengésü hangok üték meg füleit.

Nora játszott a lanton. Herbert a kajütte mellé huzódott s onnét figyelt a dallam minden hangjára. Egyszerre Emma lépett hozzá!

— Ah, ön Herbert ur, nemde Norát hallgatja most?

— Igen s ugy hiszem, hogy a szivárványról dalol.

— Ugy van. Ő mindig arról szokott dalolni, a mi lelkére benyomást gyakorol. Ő dalokat is tud költeni. Én soká hallgattam; de végre is megúntam a sok trillázást. Majd megunja még ön is.

Herbert ezt nem tudta elhinni.

Este a társaság Daunton kapitánynál mulatott. A mulatság végével az elsőhadnagy kisérte le Norat a hölgyek kajütte-jébe. A váláskor megcsókolta Nora kezét.

Még soká járt kelt aztán a födélzeten föl s alá. Nora megismerte az ifju ruganyos lépteit és szive hevesen dobogott.

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

IV. RÉSZ.

Vihar után szélcsend. A hajón minden a régi volt ismét. A vitorlákat csak kevés és gyönge szél dagasztotta, a mint majd a madagaskari, majd az afrikai partok felé közeledtek. Kevés idő mulva Joanna sziget közelében voltak.

Közben az apródok a hajókötélzetén gyakorolták magukat; mint a legügyesebb macskák kusztak föl s alá a kötélzeten, Emma nem kis bámulatára, ki akár egész napon át bámulta volna őket.

Tandy, ki Chouchow szavai szerint nem volt nehezebb egy jól kifejlett kandurnál, társai közt a legnagyobb ügyességet fejté ki. Emma bámulattal szemlélte rendkivüli test ügyességét. Jack a másik árboczon ugrált. Ez a bohó fiu nem tudta megbocsátani magának, hogy Tandy őt fölülmulja e gyakorlatban. féltékeny volt arra, hogy Emma, kire különben nem adott semmit, Tandyt fogja ügyesebbnek tartani. Később ugy vette észre, hogy ő Emmának önmaga iránti hiuságból is szeretne tetszeni.

A tetszvágy pedig a szerelem reménye. . . . . Jack a szerelem hálója szélén eviczkélt, midőn a hajó kötélzetén ugrándozott most fel s alá.

Jack, alighogy hozzá kezdett valamihez. Tandy mindjárt tul is volt azon s Emma, midőn Jack féltékenységét észrevette, a fiatal leányok szokott cynismusával arra kérte tréfásan Tandyt, hogy ne haragudjék a szegény Jackra, ki már bölcsőjében is gimnasztizált.

Tandy Jackkal nem tudott volna összeveszni. Áldott jó fiu volt mindkettő. Tandy tréfából szeretett incselkedni, de komolyan nem haragudott meg soha senkire. Egyedül a hajón lévő nagy kandurra volt dühös, melylyel Chouchow őt sokszor összehasonlitá.

A macskák szeretnek a napon aludni. Mr. Hincz, a hajó kandura, mely a hajó kedvenczállata volt, egy szép délutánon szokása szerint a födélzeten feküdt s sütkörézve a napfényben, hoszszán nyujtózkodott.

Tandy odavezeté Emmát az alvó macskához; megfogta a lányka kezét s merően szemébe nézve kérdé tőle, hogy valóban hát talál-e ő is valami hasonlatosságot közte és a macska közt.

Emma természetesen elnevette magát s „nem"-mel felelt.

A nap hanyatlóban volt s még semmit nem lehete tudni a fókalózhajóról. Hüs szél lengedezett a csendes hullámok felett s Herbert örömtelten lépett a hölgyek kajüttejébe.

— Ah, hölgyeim, — szólt — ha e szél tovább is tart, akkor fölséges esti sétára lehet kilátásunk.

E szavak után önkénytelenül is Norára tekintett. Szemeik találkoztak. Mindkettő boldognak érzé magát.

— Kedves anyám, — kiált most a kis Emma, a kajütte-be futva — ott, a hajó körül valami irtóztató nagy halak vannak. Darby kifogott közülök egy kicsikét. Jaj, beh szép volt. Darby bácsi kitünő halász. Igy mondják ezt a nagyszakállu matrózok.

Most Herberthez fordult s hizelegni kezdett:

— Kedves, édes jó Herbert ur, vezessen engem oda, mert a többiek nem engednek a viz fölé hajolnom, hogy tisztábban látnék.

Herbert jóhiszemüleg kérését teljesiteti igéré. Nora elővette lantját s annak hurjain kezdé ajzani. Herbert arra kérte őt, hogy a közelebb dalolt szivárványdalt ismételné. A leányka ugy válaszolt, hogy ezt bajosan tehetné, mert a mint az eszme megszületett benne, oly gyorsan el is feledé.

E pillanatban iszonyatos kiáltás hallatszott a hajó orráról.

— Egy ember a tengerbe esett! — Hangzott mindenfelől s mindenki borzadva tekintett a rohanó hajó körül s utána.

Herbert egy ugrással a födélzeten termett

— Visszafelé a kormányt, Tandy! Le a középvitorlával. Vágjátok le a mentőövet. Le a vészladikokkal! — Kiáltá gyors egymásutánnal.

Parancsait lázas sietséggel teljesiték a hangtalanná ijjedt matrózok.

A hölgyek iszonyu sejtelmüktől zaklatatva a födélzetre siettek s körülnéztek a tengeren.

Csendes, nyugodt volt a tenger és setét . . . .

A „Vészmadár“ sebesen történtett át a hullámokon.

A hajó végre megállt s a vészladikok a tengerre bocsáttattak. Herbert, alighogy a vezényszavakat elkiáltá, egy ugrással a tengerbe veté magát. Nora látta e kétségbeesett ugrást s hangos sikoltással aléltan dölt anyja kebelére.

Mrs. Darcie még tulajdonképen nem is tudta, hogy kit ért a szörnyü végzet, a tengerbe esni, de szive a legroszabb sejtelmektől feszült. Most, hogy leánya elalélt, figyelme oda vonatott s kétségbeesetten kiáltott segély után.

A kiáltásra mr. Danvers lépett a hölgyek kajütte-jébe.

— — — — —

Darby a hajó orrán állt, két egymást keresztező kifeszitett lánczon, hátát az előfekárbocz végének támasztva. Alatta, körülötte óriási csellék usztak a vizszinen s ez alatt, köztük egy-egy villámgyors fogas delphin vagy disznóhal.

Már hármat fogott ki az éles szigonnyal, melyet kitünően tudott hajitani. Társai s a matrózok mind körülötte álltak, s feszült figyelemmel vizsgálták minden mozdulatát.

Lábai már elfáradtak a kényelmetlen s ingó támponton. Izmai is zsibbadni kezdének már s ő ép fel akart hagyni a halászattal, midőn egy óriási delphin lett láthatóvá a hajó orra mellett. Darby a halász szenvedélyével

tekintett a szép vizi óriásra s reszkető kezekkel szorongatá a szigony nyelét.

A delphin nem volt oly közel, hogy azt a szigony elérhetendette. Darbynak alkalmas pillanatra kelle várni.

E perczben a delphin ép Darby alá uszott, de oly mélyen volt a vizszin alatt, hogy kétkedni lehete rajt, miszerint a szigony nem fog elérni odáig.

Darby most minden erejét szedte össze s a matrózok nógatására iszonyu erővel lehajitotta a szigonyt.

A kétélü vas behatolt a delphin hátába .... de Darby az erős hajitástól elvesztvén az egyensulyt, a hullámokba esett.

— — — — —

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

V. RÉSZ.

Láttuk Herbertet, a mint kétségbeesett ugrással, Darby után a tengerbe veté magát. A gondolat, hogy kedvese testvérét menti meg, lelkesité ez önfeláldozó lépésre.

Midőn ismét a vizszinre került, sötét volt mindenütt. A nap e perczben bukott alá a tengerbe s ugyanebben a pillanatban sötét volt a tenger, mint a sir.

Herbert izmos karjaival, minden erejéből szeldelte az elébe torlódó hullámokat. A mentés gondolata erőt adott neki, hogy tovább s tovább küzdjön.

Gyönge hang üté meg füleit; majd tisztábban vélé hallani egy helyt a viz locsogását, mintha valamely nagy hal csapkodna farkával. Herbert ugyanekkor erre vette irányát. Végre megpillantá Darbyt, a mint ez kétségbeesetten csapkodott a viz fölött, hogy a hullámok össze ne csapjanak feje fölött.

Herbert minden elővigyázatot feledve, egyenesen a küzködő fiura rohant s kimondhatlan öröm áradt el szivén, midőn azt megragadta.

Alighogy azonban a fuldokló más testet érzett maga mellett, görcsös ujjaival beléragadt abba s Herbert zsibbadni érzé erejét. Látta, hogy vigyázatlanul járt el s talán halál lesz

meggondolatlanságának ára. A fuldokló kezei mind görcsösebben fogták át a mentő karját s nyakát. . . . .

Herbert ugy érzé, hogy néhány percz mulva mindketten alászállnak a mélybe. Hasztalan erőködött, hogy karját szabaddá tegye. . . . Hasztalan volt; a fuldokló Darby izmos karjai, mint vaskapocs szoriták Herbert karját s nyakát.

Most ugy tetszett neki, mintha vizlocsogást hallana közvetlen közelében . . . szemei előtt lángtenger terült el; füleibe tódulni érezé a vizet. . . . Most ugy érzé, mintha valami tengeri szörny ragadná meg mindkettőjüket . . . és eszmélete elhagyta őt.

— — A leeresztett vészladikok evezői lázas sietséggel szeldelték a habokat.

— Csak előre! — kiáltá Chouchow — még tovább. Ah, ott látom . . . előre! Im, megvan!

— Csalódtam, — tevé hozzá szomoruan — csak a mentő öv, üresen!

Reménytelen eveztek tovább ismét. Mindenki el volt csüggedve.

Egyszerre vad kiáltás hangzott közelükben.

E hang nem hasonlitott közönséges emberi hanghoz s a kik a ladikban voltak, borzadva tekintettek a hang iránya felé. A matrózokat a babonahit egy neme szállta meg s szellemajknak tulajdoniták e hangot.

Most ismét örömkiáltás lett hallhatóvá s pedig ép a ladik mellett. Ama fogoly secalava hangja volt, ki a kalózokkali kalandban utoljára támadá meg Norát s kinek kegyelmet is ad-

tak. E fekete, a mint Darbyt a vizbeesni s Herbertet utána ugrani látta, a hajó végére rohant s itt keresztül a födélzetvéden, a hullámokba veté magát.

— Megvannak! — kiált örömteljesen. Ide, emberek, itt vagyok!

A ladik odaevezett s a secalavat lehete látni, ki izmos karjaival iparkodott a vizszin felett tartani Darby és Herbert fejét.

A hajón volt hölgyek még mindig Danverssel voltak együtt, ki tehetsége szerint iparkodott őket megnyugtatni.

Midőn az örömkiáltást hangoztatá a fekete, ki hálából élete megmentéséért, ugrott Herbert után, az a hajón is hallható volt s Danvers bizton állitá a nők előtt, hogy a szerencsétlenek megmenekültek.

Kevés idő mulva a ladik is a hajóra érkezett s a két test, — mintha most is valamely vaskapocscsal lett volna összefogva. Mindkét test önkivüli állapotban volt s inkább hullákhoz hasonlita, mint élő emberi testekhez.

A kapitány azonnal a hajó kórszobájába viteté őket. Danvers oda sietett s minden ügyességét felhasználta, a két szerencsétlen életbe hozására.

Nora s Darcie asszony ezalatt a kajütteben maradtak és sirtak. Már meg voltak győződve arról, hogy a két szeretett lény veszélyen kivül van, de nem volt szabad a kórszobába lépniök. Ez mind a betegekre, mind rájuk is rosz s talán végzetes befolyással lehetendett.

Az orvos szétválasztá a két testet s kü-

lön kajütte-kbe viteté. Az erős Darby már másnap kikelt ágyából s felkereste szeretett anyját s testvérét, kik kimondhatlan örömöt éreztek a viszontlátás fölött. Herbert másnap délután, mig az orvos a fedélzeten járt, ennek parancsa ellen kicsuszott a kajütte-ból s a hölgyekhez csempészte be magát.

A viszontlátás öröme leirhatlan volt.

Darby és barátja az első-hadnagy, gyorsan visszanyerték egészségöket. Nora mindkettőt ápolá, és mindkettő felgyógyult.

Egy este a szerencsétlen eset után az egész társaság, a hajótiszteket sem véve ki, a hátsó födélzeten ült, sátor alatt. Nora nagyon szórakozottnak látszott. Egyszerre a kapitány felé fordult:

— Kapitány ur, mi jutalomban részesitsük azon feketét, ki önfeláldozó elhatározottsága által két szeretett embert mentett ki a hullámokból.

— Oh, mi nem szoktunk ily tettet elfeledni, — felelé a kapitány — óvatosoknak kell azonban lennünk a jutalom kiadásánál, mert kitudja, hogy e fekete mi indokból cselekedett igy. Az ő hazájában más szokások dívnak.

— Ő magát Herbert rabszolgájának tartja, — vágott közbe Danvers — s ő ugy hiszi, hogy neki kötelessége volt ezt tenni. Egyébiránt hihető, hogy ő csak Herbertet akarta kimenteni. A jutalmat illetőleg legjobb lesz Manoelt kérdezni. Ő valahogy ismeri e fekete néptörzs szokásait s igy legilletékesebb lesz az ő tanácsa. Részemről azt hiszem, hogy Nora kisasszonynak kell köszönnünk a szerencsé

mentésért, mert ha ő maga nem menti a feketét, ugy most ez sem mentette volna meg két barátunkat.

Herbert hálateljesen emelé fel szemét Norára.

Nora hallgatott; szemeiben két fényes könycsepp csillogott. Majd elővette hangszerét s nehány mélabus dallamot játszott el rajta.

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

VI. RÉSZ.

A hullámok egyre nőttek. Lomhán hömpölyögtek a végtelenség felé. A „Vészmadár“ vitorláit erős szélrohamok dagaszták. Sötét volt az ég; nagy fekete felhők repültek nyugat felől keletnek. A vihar nőttön nőtt; a villámok sürün hulltak alá a bömbölő tengerárra.

A Darcie-család szük kajütte-ben volt s remegett szerettei életeért, kiknek hivatásuk hozta magával, a fedélzeten lenni, kitéve a vihar minden vészes esélyeinek.

De a szélvész szünni kezdett s a vihar elmult. Az ég kitisztult s a nap vérpiros arczczal bukkant elő a fekete fellegek közül.

Nora a fedélzetre lépett és leült az oldalvéd mögé. Herbert állt a kormány mellett. Neki nem volt onnan szabad 4 órán át megmozdulni. Őrállása 4 órát tartott.

Szemei hol az iránytüre, hol Norára voltak szegezve. A fiatal hölgy ábrándelt arczczal nézte az ifju hadnagy minden mozdulatát. . . . Oh, mért is kelle annak ugy történni, hogy Herbert tengerészszé lett! Igy gondolkodott magában s reménytelen ábrándja egyetlen sohajban oszlott szét.

Az őrállás véget ért s az alkony beállt. Nora még mindig ott ült a födélzetvéd mellett. Herbert mellé ült.

A leányka nagyon halvány és izgatott volt. Herbert szemei lázas tüzben égtek.

Ez volt az első alkalom, hogy egyedül voltak. A hold sem ragyogott az égen s kétes világa csak gyönge világot hintett alá a tengerre.

Herbertnek eszébe jutott, mily számtalanszor vágyott ő ily pillanat után. Eszébe jutott, hogy szivesen levágatta volna jobb karját néhány perczért, melyeket Norával egyedül tölthetendett. Neki egyedüli vágya volt, elmondani neki azt, mennyire szereti őt s mily boldog abban a tudatban, hogy őt most mindig láthatja.

Szótlanul ültek egymás mellett. Herbert öntudatlanul megragadta Nora picziny kezét s csókot nyomott arra. Nora mosolygva tekintett reá.

A férfiak rendesen ellentétben állanak önmagukkal. Igy tarták ezt a régiek. De ha szerelmesek, akkor meg valóságos sült bolondok.

— Féltem, — kezdé a beszédet Herbert — hogy ön meg fogja magát hüteni. A szél nagyon hideg volt . . . s ön igen gyöngén volt felöltözve.

E kezdet nem indult ugyan a czél felé, de az ut legalább meg volt törve.

— E figyelmeztetést én tehettem volna ön irányában. Mert ön ugyan tulságosan óvja barátait, no . . . meg a kiket egyátalán óvni akar; de önmagára nagyon kevés gondot fordit. Nekünk kellene önt erre figyelmeztetni.

— Ah, mit törődöm én magammal. Az én életem nem arra való, hogy féltsem. Mióta

Darbyt szeretem s annak családjával megismerkedém, azóta még nyugalmam is elveszett. Csendes, zajtalan életet él a tengerész. Véle nem törődik senki; övé csak a tenger és a vész. Mi örömöm van nekem? Semmi. Mikor vagyok én percznyire nyugodt? Csak akkor, ha pillanatokra láthatom önt. Én nem tudom hogy van. Ön most az Indiákra vágyik; el fogja hagyni a hajót s én nem is fogom önt többé látni — és nyugalmam, talán boldogságomnak vége. Én nem tudom, hogy ugy lesz-e, de érzem s ez érzet fáj . . .

— De én nem is vágyódom az Indiákra, — veté közbe Nora.

Herbert alig hitt füleinek. Csakugyan hallotta-e, hogy Nora nem vágyódik el a hajóról. Az öröm némává tette s Nora folytatá:

— Lehetségesnek tartja ön, hogy oly hajóval fogunk találkozni, mely az Indiákra megy?

Herbert megértette, hogy Nora inkább fél ez eshetőségtől, mintsem hogy azt kivánná.

— Hála az égnek, — felelé — hogy nem valószinü.

Nora mosolygott rajta, midőn látta, hogy Herbert öukénytelenül elárulta magát.

— S azt hiszi ön, mondá Nora — hogy mi nem tartjuk szerencsének, e hajón lehetni? Gondoljon ön arra, hogy életünket menté meg.

Mindketten elhallgattak. Herbert mindenre emlékezett. Nora a multak képein merengett.

A két ábrándozó Emma által zavartatott meg, ki a nagy kajütte-ból lépett elő.

Herbert látta őt, de már nem birt ellenállni érzelmeinek.

— Kisasszony, — szólt Norához — engedje nekem a boldogságot, önt Norának nevezhetni.

Nora hallgatással adta beleegyezését s Herbert ajkairól elhangzott az első bizalmas hang:

— Kedves Norám!

Épen legszorosabb idő volt erre, mert a következő pillanatban Emma már közvetlen közelükben volt. Igy Nora sem tiltakozott e megszólítás ellen.

E rövidke párbeszéd mindkettőjök életére kiható befolyással birt s az ifju pár legszebb emléke közé tartozott később.

Mindenki bámulatára Herbert másnap már szolgálatba lépett, a nélkül, hogy rajta a betegség legkisebb nyoma is észleltethetett volna. A ki őt ily hirtelen helyreállitotta, Nora volt, ki büverőt gyakorolt az ifju tengerész egész lényére. A szivek megértik és kölcsönösen melengetik egymást. Gondolta-e Nora, hogy Herbert gyógyitója ő. Ha gondolt is erre valamikor, bizonyos, hogy nem dicsekedett vele soha.

Darcie őrnagy ezalatt az Indiákon várt családjára. Nem tudta elképzelni, hogy mi lehet oka a késedelemnek, hogy családja nem siet utána. Mint emlitők, ő a legjobb férj és leggondosabb apák egyike volt, de azért ép ugy szeretett azon uralkodni, mint katonáin.

Darcie asszony az Indiákra való menetellel különféle terveket hozott kapcsolatba és nem egyszer emlité féltréfásan Nora előtt, hogy

mily szép kilátásai lehetnek neki, jó házasságot illetőleg.

Nora pedig nagyon keveset gondolt mindezzel. Ő a házasság eszméjét olyannak tekinté, mint a fiatal lányok átalában. Tudta, hogy egyszer néki is férjhez kell menni; s ő ebben megnyugodott. — Szerette a zenét és a tánczot. Néha megtörtént, hogy mulatságok alkalmával igen csinos s szellemdus fiatal emberekkel találkozott. Ő örült jelenlétöknek, de akarva sem tüntethetett volna ki egyet a másik fölött. Egyformán becsülte őket s ha nem látta őket többé, nem is gondolt reájuk többet.

A Cap-on több anglo-indussal volt alkalma megismerkedni. Ezek többnyire oly előkelő férfiak voltak, kik már rég tul voltak az élet derekán s inkább ápolónőre, mint fiatal feleségre szorultak. Egészségök helyreállitása végett időztek ezek a Cap-on s ha fölgyógyultak, többnyire megnősültek s visszatértek hazájukba. Gazdagságukról ismeretesek voltak. Az egész Cap-on ugy hivták őket „a nábobok". Norának sokszor mondák ismerői, hogy ő is ily nábobhoz fog férjhez menni. Nora elgondolkozott. Csak azt nem tudta felfogni, hogy miként jöhetnek ismerősei oly gondolatra, hogy két különböző koru sziv egymást szerelemmel szerethesse. Ő ugy gondolta, hogy ő nábobot sohsem fog szerethetni.

Mialatt azonban Nora igy gondolkozott a nábobok s az ifju férjek felől, a „Vészmadár" a Simon-öbölbe futott be, hogy itt kijavittassék egy ujabb kereszt vagy szemleutra.

Darby engedélyt kapott arra, hogy családjával rövid időn Capstadtban időzhessék.

Darby, mint minden tengerész, igen sokat gondolkozott s még többet beszélt hajójáról. Ily alkalmakkor rendesen első-hadnagyáról is megemlékezett s oly sok szépet tudott arról mondani, hogy a jelenlevők kénytelenek voltak őt félistennek gondolni.

Herbert a hajó első-hadnagya volt s igy akadályozva volt abban, hogy ő is a Capstadt-ra menjen. Neki a hajó kijavittatása felett kelle őrködni. Mihelyt azonban a hajó készen volt s Daunton kapitány, ki nem nagy örömét lelé a szárazföld mulatságaiban, a hajón ismét elfoglalá lakását. Herbert engedélyt kért és nyert arra, hogy rövid időre Capstadt-ba mehessen.

Herbert családját már régebb időkből ismerék a Vaughan-családnál. Herbertet pedig kis gyermekkorában már látták. Igy ő e családnál igen szives fogadtatásra talált. Lakását különben a tengernagynál tartá, hová legelőször szállt. Az őrnagy látogatást tett Herbertnél s igen kedves embernek találta, mit aztán nem is átallott a Darcie-családnál bevallani. A tengernagy tudta, hogy Herbert csak rövid ideig fog a Capon időzni s ép ezért e rövid látogatást minden áron kellemessé akarta tenni neki.

Azon napon, midőn megérkezett, a Vaughan-családnál Norával találkozott. A háznál ép mulatság volt. Hangzott a zene s az ifjak a lánykákkal vig tánczra keltek. A táncz annál nagyobb tüzzel folyt, mert rég nem mulattak már igy együtt.

Nora most óriási különbséget látott a nábobok és Herbert közt.

Nora és Herbert mindennap találkoztak egy vagy más alkalomból. Mindkettő boldog volt, ha együtt lehettek.

Elfeledhetlen szép idők voltak azok.

De a válás ideje megérkezett.

Egyik nap reggelén a tengernagy igy szólitá meg Herbertet:

— A sürgöny, mely önt a hajóra visszarendeli, megérkezett s önnek mihamarabb s ha lehet, már holnap reggel el kell innen utaznia. Képzelem, hogy önnek roszul esik innen eltávozni, ... hiába, a legtekintélyesebb házba s a telepitvény legszebb leányaihoz járatos.

Herbertet ugy találta e hir, mintha a legszebb álomból a legiszonyubb valóra ébredett volna. A tengernagy élcze azonban még inkább fájt neki. De elég ereje volt ezt előtte ki nem mutatni, hanem udvarias szavakkal megköszöné neki eddigi jószivüségét.

Azonnal megtette előkészületeit az utra; midőn mindene már rendben volt, elment a Darcie-családhoz s ott Norának elmondá, hogy holnap mind ő, mind Darby elhagyják Capstadtot.

Nora látszólag megdöbbent e hirre s szomoru lett rá nagyon.

Herbert s Darby elutaztak vissza a Simon-öbölben utazó hajóra.

S most a t. olvasó azt hiszi, hogy ezen, közben elmondott látogatás a Cap-on, a „Fra Diavolo“ elfoglalása után történt.

Csalódnak.

E látogatás történetünk folyama előtt tör-

tént s ez volt az első eset, hogy Nora és Herbert találkoztak.

Az olvasó megengedi, hogy e titkot csak most, a végén valljuk be.

. . . . . .

Daunton kapitány a födélzeten állt. A Darcie-család lenn volt a kajütte-ben. Herbert a kapitányi hid alatt s a távol menny kékjébe bámult.

— Végre is azt kell hinnem, — jegyzé meg a kapitány — hogy mi hiába tartjuk meg ez irányt. Azon évszak, melyben India-hajósok erre veszik utjokat, már rég elmult. Küldje ön ide Marliner mestert. Joanna felé akarok menni. Gyanum van, hogy a fökalózhajó északnak tartott s Joanna mellett kötött ki, vagy legalább érintkezésbe tette magát e szigettel.

— Az meglehet, Sir, s én nem is kételkedem rajta. A kalózok bizonyosan megtudták azóta, hogy a „Fra Diavolo"-t tönkre tettük s most észak felé menekültek.

Marliner mester előjött s a hajó azonnal Joanna felé tartott.

— Nos, hölgyeim, — szólt a kapitány, a kajütte-be lépve — holnap vagy holnapután Joanna szigetét meglátandják Bár sajnálom, hogy oly hajóval nem találkozhatánk, mely önöket az Indiákra vitte volna.

— Ah, beszéljen nekem valamit kapitány ur az Indiákról. Lám én még ott sohse voltam. Szép-e az a vidék? Van oly szép, mint a Cap?

E szavakat Emma intézé az öreg kapitányhoz, kinek a kis lány e csacska szavai igen megtetszettek.

— Ah, nem. — felelé ez — ott minden

egész máskint néz ki. Ott csak egy csomó gyümölcsöt fog találni, mely önnek igen jó izüen fog esni. Én egyébiránt még nem voltam ott, de hallottam mr. Herberttől, ki önnek is beszélni fog e földről, ha hozzá ez iránt kérdést tesz.

Emma tapsolt örömében, hogy oly országot fog meglátni, melyben igen jó és sok gyümölcs terem, mely egész máskint néz ki, mint a Cap. Azonnal futott Herbert után, hogy ettől többet tudhasson meg e szép földet illetőleg.

— Soká szándékozik ön Joanna szigetén maradni? — kérdé a kapitánytól Darcie asszony, midőn egyedül maradtak.

— Nem, csak addig, mig ujabb tudósításokat szerezhetek a kalózokat illetőleg s egy jó japán hajókalauzra szert tehetek. Lehet, hogy friss élelmiszereket is kapunk.

— A sziget lakói czivilizált nép? — kérdé ismét Nora.

— Semmiesetre, — felelé emez — a sziget kicsiny. Lakói félvad secalava-k, kik egymással folytonos versengésben állanak. Némely részök, mint hajókalauz jár a tengereken. Herbert majd beszél erről önnek.

Nora Herbertre gondolt s ábrándaiba merült.

VII. RÉSZ.

Egész éjen át hüvös szél lengett.

Másnap a hölgyek sietve a födélzetre mentek, hogy Joanna szigetét megláthassák. Ez kicsiny, háromszögü kis, bérczes földdarab volt. Távolról tekintve ugy nézett ki, mint a tengerből kimagaslott egyetlen pálmaerdő. Közbe-közbe narancs és czitromfák képeztek apróbb ligeteket. A szél megingatá a fák magas koronáit.

Midőn a hajó már majd a partnál volt, hogy horgonyt vethessen a mély vizben, tisztábban lehete látni a sziget közelebb eső tájait. Kicsiny, alacsony pálmalevél födte kunyhócsoportok disztelenkedtek szerte a parton. Távolabb félig kiszáradt fák sárgult lombja közt egy-egy kőből épült házat is lehetett észrevenni.

Mintegy fél mértföldnyíre a helytől balra, hol a hajó horgonyt vetett, a parton kis városka állt. Óriási bástyák vették körül minden oldalról, a szögleteken kisebb-magasabb tornyokkal. A várost pálmaerdő szegélyezé; hátul iszonyu sziklaóriások meredtek a légbe magasan, mintegy óvólag terjesztve ki karjaikat a város két oldala felé. A meleg éghajlat növényvirága a legszebben volt képviselve, merre

csak tekintett a szem s a hölgyek, kik ily látványnak még sohsem voltak tanui, alig győztek bámulni rajta.

Valami különös érzés fogja el az északon lakók szivét, ha hirtelen s egyszerre valamely éghajlati tájra érnek. Mintha uj világot látna maga előtt, melyet eddig csak álmaiban látott, vagy mintha az ember most ujra születnék. Uj gondolatok, uj vágyak támadnak a kebelben; a vér lázasabban cserg az erekben s az ember érzi, hogy gyorsabban — él, és hamarabb hervad . . . .

— Oh, e látvány gyönyörü! — Kiáltott fel Nora s szemeit kéjjel legelteté az andalitó partok pálmacsalitjain.

Herbert mellette állt s elragadtatással hallá Nora szavait.

— Ugyvan, — szólt Herbert — önnek igaza van, kisasszony. Én még emlékszem arra az időre, mikor ily meleg éghajlati tájat először láttam. Oh, az az érzés, mit az ember akkor érez, kimondhatatlan. Bámulom önt, hogy ön ép ugy el van ragadtatva ez érzet által, mint én egykoron. A természet szépsége s annak csodái az én lelkemet is megragadták sokszor.

— — — Az egész kikötő, vagy inkább öböl apró bárkákkal, canoe-kkal volt tele. Ezek a hajóhoz is közeledhettek.

Daunton kapitány nevetett, midőn első hadnagyát ily lelkesedésben látta a természet szépségei iránt. Ő tudta, hogy Herbert máskor csak azért nézi meg az ily tájakat, hogy kipuhatolhassa egész prózaiassággal, hogy vajon fát, vizet s élelmi szert kaphatni-e ott.

Herbert végre is figyelmessé lett egy barna ficzkóra, ki mindenáron a kapitánynyal akart beszélni. Ugy látszott, hogy nagy tekintélyben állott a többi fekete közt. A fiatal suhancz öles termetü volt s kék, rongyos hajótiszti egyenruhát hordott, bal vállán harmadrész apoulette; derekára szinehagyott hosszu kendő volt csavarva, melynek széles vége egész a földig ért. Ugy nézett ki, mint valami aszszony. Fején széles szalmakalap ragyogott; karimája ugyan nem volt már egész, de az mit sem tett.

Daunton kapitány meghökkenve látta e különös alakot közeledni. Első pillanatban azt hitte, hogy valami kóborló utczai táncz os. Herbert oda sietett, hogy tanuja legyen ama jelenetnek, mely ott kifejlődő félen volt s igen mulatságosnak lenni igérkezett.

Rosz-angolosan igy kezdett recsegni a fekete:

— Hogy van, Captn. — — hogy van? . . . Én Tatamady herczeg . . . atyám itt király . . . a milyen György király — — Ez ember itt . . . Lord Buckermady. Ő . . . ő fehérnemüt elviszen — — ha marad a hajó . . . sok ökör, sok tyuk. . . . Yam . . . Banaan — — minden lesz . . . György királyért. Én is angol.

Herbert harsogva nevetett a szerencsen ficzkó kérkedésén. A fekete dühösen tekintett rá.

Daunton kapitány aztán kikérdezte őt, hogy nem tud-e valamit a „Liffey“ vagy a fókalózhajó felől.

A kérdezősködés hasztalan volt. A her-

czeg nem czélzott egyebet, mint cserekereskedést, esetleg koldulást.

— Hajó jön . . . hajó megy . . . mindegy. Bombay Jack, ő jön — — ő mindent tud.

Daunton kapitány több embert küldött a partra, hogy néhány élő állatot s egyéb szükségeseket bevásároljanak. Az emberek azonna ladikba szálltak s a part felé eveztek.

Ebből megérté ő herczegsége, hogy az üzlet csak a parton fog megköttetni s egy ugrással a sajkában termett, mit két gyermekinas nagy ügyességgel röpitett a partra.

Kevéssel ezután fontos személyiség jelent meg a hajón. Ez Bombay Jack volt. A hajón már beszéltek felőle, és pedig ugy, mint nagy tiszteletben álló férfiról. Élete nagyobb részét hadihajókon töltötte, mint hajókalauz, mert e tengereket itt mindenütt ismerte. Kétszer tette volt már meg a hosszu utat Bombay-ba s igy, mint hősöknek szokás, neki is, e nagy tetteért a „Bombay"-i előnevet adták benszülött nemzettársai.

Daunton kapitány igen örült azon, hogy Bombay Jack-ot hajókalauznak megnyerhette. Ez ember az angol nyelvet is birta ugy a hogy s meg tudta magát értetni mindig. Ő mindenek előtt gondos és szorgalmas ember volt. Kitünő bizonyitványai voltak azon hajók tiszteitől, melyeken szolgált s egyátalán meglátszott rajta, hogy tapasztalt ember.

Bombay Jack beszélte, hogy a főkalózhajó megtudván a „Fra Diavolo" szomoru sorsát, Zanguebar felé vitorlázott. A „Liffey"-ről

annyit tudott mondani, hogy a kikötőbe egy sajkát küldött be s aztán elvitorlázott.

Az uj kalauz azonnal a partra küldetett, hogy élelmi szereket vásároljon be. Daunton kapitány pillanatig sem akart késni itt. Terve volt a fókalózhajót mindenáron üzőbe venni.

Következő nap a „Vészmadár“ a Comoro-szigetek előtt haladt tova. Kopár szigetek egytől egyig semmi gyönyörködtetőt nem nyujtnak a szemnek. Innen északnak tartott a hajó, hogy ellenségét végre feltalálja, melynek most már nyomában voltak s mely számitásuk szerint nem lehete igen távol előttük.

A szél e napon gyönge volt. Messze a láthatáron mitsem lehete látni.

Midőn este az egész társaság együtt ült a kajütteben:

— Nem akartam önt kérni, kapitány, — szólt Nora — hogy engedné meg nekem, rövid sétát tehetni a joannai narancs és pálmaligetek közt. Higyje el, valóságos tantalusi kin volt, e kérelmet magamba fojtani. Azt hiszem, igen jó gyermeknek kell lennem, hogy ezt megállhatám.

— Sajnálom, hogy igy történt, de e kérést még talán Herbert is megtagadta volna öntől. Sietnünk kelle.

Nora Herberthez fordult.

— Ugy van kisasszony, — felelé az első-hadnagy — én tudom, hogy ön nagyon csalatkozott volna reményében, ha kilép a szárazföldre. Távolról igen szép látványt nyujt ez, de mi élvezet várt volna önre a piszkos düledező-félben lévő viskók, vagy azok rongya, félbarbár lakói közt.

Érdekes jelenet következett.

Tandy mindenáron megakarta értetni Darbyvel, hogy hallgasson; szemmel intett feléje s többszöri köhécseléssel akarta ennek látszólagos szórakozását eloszlatni s figyelmét magára vonni. Darby ellenben komolynak látszott. Arcza hideg volt, bár a jelenlevők sejtheték, hogy alig birja magát a nevetéstől visszatartani.

— Nos, Darby, — szólt a türelmetlen kis Emma — mért nem kezdesz hát a beszédhez?

— Nos, ha már kénytelen vagyok vele, hát legyen.

Ezzel gyanus pillantást vetett Tandyra, ki ugy látszott, mintha parázson ült volna.

— A három apród, kezdé Darby — azon kitüntetésben részesült a kapitány által, hogy a partra kisérheték a herczeget. Mr. Danvers rendeltetett mellénk őrül, hogy vigyázzunk rá, vagy ő mi reánk. Azonkivül ott volt Chouchow is; de hát ugyan mit is lehetne enélkül kezdeni?! A mint az első pálmasort elhagyók, a második sorból egy csapat néger jött velünk szemközt, tamtam-jeikkel irtózatos zajt csapva; egyszóval kicsinye, nagyja ugy bőgött, üvöltött, mint veszett farkasok. A rongynép dühös ugrándozás közt mind közelebb jött felénk; közbül 4 férfi lépdelt, vállaikon valami ravatalforma állványt czipelve. Eleinte azt hivők, hogy e tisztes csapat a herczegért jött s őt ez állványon fogják czipelni, de csakhamar kitünt, hogy tévedénk. Tamtamady herczeg Danversnek fülébe sugott valamit. Tandy ekkor vállamon érintett s ezeket mondá: „Hm,

még különös volna ám, ha az öreg orvos urat most piaczi kikiáltónak neveznék ki.“ Alig mondá ki azonban e szavakat, midőn egy csuf szörnyeteg, arczán hosszu vágással, Tandy háta mögé ugrott s azt megragadta. Azt hivém, hogy e gaz ficzkó föl akarja falni barátocskámat s már tőrt ragadtam védelmére, midőn Danvers ur idétlen kaczagására lettem figyelmessé, ki a közeli pálmafák egyikének dőlve, könyszakadtáig kaczagott. Igy már nem féltettem Tandyt, kit a gazficzkó egy hajitással az állvány tetejébe röpitett s miután ott eviczkélt, karjánál fogva tartá. A tamtam-ok ekkor ujra megzendültek, az ugrándozás, üvöltés ismét megeredt. Az egész tömeg futásnak eredt, s már közel voltunk a város kapujához. Egyenesen a kapu felé rohant a fekete daemonsereg, én utánuk, az orvos leghátul. Attól féltem, hogy ha e rohanás tovább is tart, akkor szegény Tandy barátomnak okvetlen vége, mert a kapu nagyon alacsony volt s igy tartanom kelle attól, hogy a kapufélfa tetején szétmorzsolódik. Ő is protestált e szándék ellen, mert pipaszár lábacskáival ugyancsak rugdosott kifele magas trónusából. A tömeg közvetlen a kapu alatt megváltoztatá futása irányát és a bástya hosszában futott tovább, mignem egy szélesebb bejáráshoz értünk, hol szabadon járt ki s be a városba, ember s állat vegyesen. Tandy barátom ezalatt iszonyu dühös volt.

— Igen, dühös voltam, — vágott közbe ez — dühös voltam s ön segithetett volna rajtam.

— Hm, ne mondja! hogy segithettem volna én, ki alig birtam szaladni a nevetéstől.

Eszembe jutott, hogy ön esett abba a verembe, melyben már oly mulatságosan képzelé az orvos urat. Hahaha!

Darby most ismét oly nevetésben tört ki, hogy mindnyájan nevetni voltak kénytelenek. Tandy azt sem tudta, hogy él. Nagyon szégyenlős fiu volt.

Daunton és Herbert ép e perczben léptek a kajütte-be.

— Ah, Darby, — szólt Emma, ki azt hivé, hogy Tandy veszélyben forgott — te rosz voltál, hogy nem segitél szegény Tandyn. Ha te ily bajba kerültél volna, bizonyosan te is megijjedtél volna.

— Megijjedni? Hova gondolsz, kis libácskám!? Nem ijjedt ő meg még válságosb helyzetben sem. Ha láttad volna, mily dühös volt, nem képzelted volna, hogy meg volt ijjedve. Hohó, kis barátnécskám, mi tengeri fiuk nem szoktunk a magunk árnyékától, mint ti ruhátok uszályától megijedni.

Herbert most Tandyhez fordult s arra hivta föl, hogy a királyi palotáról beszéljen, melyet a városban látott.

— Oh, az a királyi palota nagyon furcsán néz ki, — jegyzé meg Tandy, örülve azon, hogy Darby szájából végre kiveheté a szót — A király elém jött egész a lépcső aljáig. Innen karöltve mentünk föl vagy 15—20 lépcsőn, miglen egy sötét folyosóba értünk. E folyosóból ismét 5 vagy 6 lépcső vezetett felebb egy más folyosóba. Ezen is végig haladtunk s midőn végére értünk, ismét lépcsőzet előtt álltunk. A bikficzherczeg, mely mindenütt sarkunkban volt, most vállon érintett s figyelmez-

tetett, hogy valami rendkivüli következik. „Nos, nézzen jól!“ Szólt s diadalittasan tekintett atyja felé. Miután e lépcsőn is felértünk, az államszobában voltunk. „Nézzen jól“, szólt ismét a herczeg, „minden ugy, mint György királynál!“ E szoba mindenben hasonló volt egy India-hajó kajütte-jéhez. Lehete 15 lábnyi széles s 20 lábnyi hosszu; kőből volt épitve. Valóban meg voltam lepetve. A mi kényelmetlenséget egy ily hajóterem nyujthat, az mind itt volt. A tetőzet alacsony; alja domboru, mint a fedélzet; a fal szintén görbén volt épitve, homoru stylban. A mi a király s herczege főbüszkeségét képezé, az ama tükör volt, mely a kajütte egyik feltünő helyén pompázott. Volt ezenkivül pár faszekrény a szobában; középen egy kormánykerék.

— Igen, ugy volt, — jegyzé meg Darby — de ön elhallgatá, mily nagyszerü hidegvérrel biztositá ön a barbárokat arról, hogy György királynak magának sincs ily sok szép holmija. Én s Danvers ur majd meg haltunk, ugy nevethettünk volna ön felett.

Tandy most azon igyekezett, hogy Darbynak visszaadja a tromfot s nevetségessé teszi.

— Figyelmünk most a herczeg által, a kajütte két átellenes oldalán levő lyukra lett irányozva, — folytatá Tandy — „ez“, mondá a herczeg, az egyik lyukra mutatva „semmi! Ez, másik . . . ez az!“

Oda tekintettünk.

— Ekkor a fiatal herczeg, kinek arcza az örömtől sugárzott, leguggolt a földre, karjait összefonta mellén s egy jól kiszámitott

ugrással leugrott a lyukba — s eltünt. Atyja ránk nézett, fejével igenlőleg bólintott s aztán követte fia példáját. Nekem hasonlólag kelle cselekednem. Leguggoltam én is, összefontam karjaimat mellemen s neki ugrottam a lyuknak. Bele is pottyantam, bár fejemet kissé összetörtem a lyuk két oldalán; de elvégre is sikerült keresztül jutnom a lyukon s midőn magam észrevettem, valami sötétes folyosófélében találtam magam. A helyzet mulatságos volt s csak arra voltam kiváncsi, hogy Darby barátom s különösen Danvers ur, hogy fogják magukat kihuzni a bajból.

— Valóban, vágott közbe az orvos — ennél valami nevetségesebb jelenetet képzelni sem lehet. Alighogy Tandy eltünt a lyukon, Darby azon gondolatban volt, hogy most rajtam a megtiszteltetés sora, mert, ugymond, idősebb is vagyok, meg előljárója is. Látván azonban, hogy én e tervet semmiesetre sem akarom elfogadni, kész volt az ugrásra. Vastagabb testalkatu levén, mint Tandy, nem sikerült a salto mortale. Midőn leugrott a lyukba, egyszerre csak fönakadt s mint dugó az üvegben, ugy eviczkélt a nyilásban.

A nevetés, mely ez előadást követé, szünni nem akart s Tandyt teljesen kárpótlá, átélt szenvedéseiért. Már másról akart beszélni a társaság, midőn a kis Emma ismét a dologra tért:

— Oh, beszéld el nekünk, jó Darby, — szólt — hogy buvtál keresztül a lyukon. Beszéld el, kérünk!

— Te tulságosan kiváncsi vagy, kis testvérkém, — válaszolá Darby — de ám jó, én

elbeszélem a történet végét is. Hanem aztán elégedj is meg azzal, ha a hegy egeret szül s várakozásodat ki nem elégiti. A mint engem tehát a lyukon keresztül huztak, sötét folyosón találtam magam, melyet csak gyéren világitott egy ronda mécs. A folyosó ott vette kezdetét, hol engem ő felségeik lehuztak a lyukon. Végig menve a folyosón, kis szobába léptünk, mely a király lakosztályát képezé.

— „Ha!“ kiáltott fel a herczeg, a mint észrevette, hogy csalódva nézünk széllyel, „ide rosz ember nem jön.“

Ezzel kezével végig huzott torkán s atyjára mutatott, megmagyarázván nekünk ez által, hogy e szoba atyja életbiztonsága czéljából lett épitve.

— Ha szivesek volnának elmondani, szeretném tudni, hogy mért érte a kitüntetés épen Tandyt, mindenütt elsőnek lehetni.

E szavakat Daunton kapitány intézte a három kalandhőshöz.

— Megvallom, sir, — mondá Danvers — hogy Tandy annyira nevetett volt mindjárt a komédia elején, az én bőrömre, hogy tanácsosnak láttam minden kitüntetést rátáblázni. Sikerült aztán elhitetnem a feketékkel, hogy ő a társaság legelőkelőbb tagja s igy aztán megmeghurczolták istenesen.

— Ah, be szerettem volna e tréfánál jelen lenni. Csak fiu lettem volna, azonnal tengerészapróddá leendettem, mint Darby.

Daunton kapitány hosszasan értekezett Bombay Jack-kal s azon határozatra jutott, hogy egyenesen Zanguebar felé fog vitorlázni. Zanguebar ez évszakban üzileginkább a keres-

kedelmet kifelé s igy valószinü volt, hogy a főkalózhajó itt tartja szemleutját.

— Herbert ur, — szólitá meg őt a kapitány — én azt hiszem, hogy ez a Bombay Jack intelligens ember s mi teljesen rábizhatjuk magunkat. Ő beszél arról, hogy utközben korallzátonyokra fogunk akadni, de ez oly valami, a mi a főkalózhajóra ép oly veszélyes, mint ránk s neki ép annyi bajt okozhat, mint nekünk. Lehet, hogy már fen is akadt valami korallszirten. Bombay Jack azt mondja, hogy itt a dagály s az apály sokkal nagyobb, mint másutt. Az elindulásnál jó lesz ezt figyelembe venni.

Akkor aztán megtétetett minden előkészület a továbbutazásra.

— Biztosak lehetünk benne — mondá Herbert — amint Norával s Emmával föl s alásétált a fedélzeten, — hogy a „Liffey" s a „Fradiavolo" szerencsésen kimenekültek a a főkalózhajó körmei közzül s lehet, hogy Timmins kapitány s a bátor Chartres ez idő szerint valahol a Cap körül örülnek az életnek.

— Mondja ön — szólt most Nora, — hogy miután semmi kilátásunk sem lehet arra, hogy Indiába menő hajóval találkozzunk, meddig járunk még a tengeren, amig ujra a Capra jutunk s önök tőlünk megszabadulnak.

— Félek, — viszonzá emez mosolyogva — hogy a válás percze még nagyon messze van, s hogy 2 hónál előbb aligha részesülök ez örömben, mit különben az ördögnek kivánok nevenapjára.

— Óh, — vágott közbe a kis Emma — ne higyje, hogy Nora nagyon vágyódnék e hajó-

ról. Ellenkezőleg, ő igen örült, midőn a sziget körül sehol sem találtunk Indiákra menő hajóra. Csak mama volt bus e fölött. Ami engem illet, én akár egész életemen át itt maradnék mint tengerészapród. Ah, a tengerész apród a világ első embere. Nincsen leány, ki a tengerészapródot ne szeretné! Olyan szép fiuk azok, szőkék mind. Én is szép fiu volnék akkor.

A kis Emma csacska szavait az árboczkosárban levő őrszem kiáltása szakasztá félbe:

— Idegen vitorlák előttünk!

A vészmadár legénysége egy és ugyan azon pillanatban talpon volt.

— Holláh! Föl a nagy és Marsvitorlákkal. Feszitsétek a középvitorlákat. Utána! — Vezényel a kapitány.

A hölgyek lementek a kajüttebe, a kapitány az árboczkosárba hágott a teleskoppal.

— Nagy brigantine! — jelenté — ugyanazon uton halad, mint mi, de kevesebb széllel.

Kétkedni sem lehete rajta, hogy ezen vitorlák a fókalózhajóról valók.

Bombay Jack is ezt állitá.

A küzdelem percze tehát megérkezett.

A „Vészmadár"-on egy percz alatt kifeszült minden vitorla s a kis hajó lázas sietséggel törtetett keresztül a hullámokon, a kalózhajó után.

Mindenki meg volt arról győződve, hogy naplemente előtt lehetetlen lesz elfogni, mert amaz is teljes vitorlázattal rohant, de fen maradt a remény, hogy a következő reggelen melléje, vagy legalább lőtávolába érhetnek.

— Mit gondol ön, fogunk-e utunkban ko-

rallzátonyra akadni? — kérdé a kapitány Bombay Jacktól.

— Körülöttünk mindenütt zátonyok s vizalatti szirtek vannak, — felelé ez — de nappal nincs ezektől mit tartani.

— De én ép az éjre gondolok.

— Éjjel az ember sohse lehet biztos, ha nem lát szárazföldet. Ha a kalózhajó valamely korallszirten fönakad, elfogjuk; ha mi feneklünk meg — elmenekülnek.

A kapitány és Herbert különös tekintetet váltottak, mintha Jack logikája nem volna rájok nézve oly megnyugtató, mint Jack-ra magára.

— Mit mond ön ehhez, Marliner mester? — Szólitá meg a kapitány a vitorlakezelőt.

— Nem tetszik az őszinteség, — válaszolá emez — minden más indiai hajókalauz azt mondta volna, hogy mi veszély sem fenyeget bennünket.

— Tökéletesen igaza van, — vágott közbe Herbert — itt azonban csak az a bökkenő, hogy e ficzkó csak az arabiai d a u-khoz van szokva. E hajók ha megfeneklenek valahol, behuzzák vitorláikat, levágják az árboczokat s kiugranak a zátonyra. Jack-nak fogalma sincs ily szerkezetü hajókról, mint a milyen a mienk. Ha mi zátonyra jutunk, hajónk hegyes alja oly erővel fog arra rárohanni, hogy a „Vészmadár“ darabokra szakad.

— Igaza van, — szólt most Daunton kapitány — de mi most ellenséget üzünk s nem szabad a veszélyektől megrettennünk. Tegyük

meg az elővigyázat-kivánta óvintézkedéseket s aztán — előre!

Naplementekor már jól ki lehete venni a kergetett hajónak barna, alacsony testét. Hol a kalózhajó járt, majdnem tökéletes szélcsend uralgott. Ezt onnan is lehete gyanitni, hogy a „Vészmadár“ mindközelebb jutott a kalózhajóhoz.

A szél mindig lazult s Daunton kapitány kiadta a rendeletet, hogy a ladikok leeresztessenek, hogy azon esetre, ha a kalózhajó közelében szélcsend érné őket, ladikon folytathassák az üldözést.

A hold e perczben jött fel. Nagy ködfelhők száguldtak el fölötte, mi azt bizonyitá, hogy felettök már erősen fu a szél.

Éjfél felé ismét szelet kaptak. A vitorlák erősen dagadoztak a mind erősebb szélrohamoktól, a mint egyszerre hallani lehete a hajóalj surlódását a zátonyon.

— Visszafelé a kormányt! Le a horgonnyal! Le a vitorlákkal! — Vezényelt hidegvérüen a kapitány.

A czél az volt, hogy a hajót mihamarabb meglehessen állitani, mert minden hüvelyknyi térrel, melylyel előbbre jutottak, nagyobb s nagyobb veszélybe rohantak. Félni lehete, hogy valamely magasabb kiálló korallszirtbe ütköznek s akkor menthetlenek lettek volna mindnyájan. Ha a kalózhajó észrevette volna a „Vészmadár“ szomoru állapotát, könnyen szerteszét lőhette volna azt s lefegyverezte volna, vagy akar meg is öli az egész legénységet. Szerencsére. a kalózhajónak most nem volt

egyéb gondja a menekülésnél, mert nagyon jól tudta már, mily ellenséggel van dolga.

Mrs. Darcie és leányai iszonyu meglepetésre ébredtek álmaikból. Hallák a hajóaj surlódását s a bordák fájdalmas nyöszörgését. Minden deszka, minden gerenda rengett, recsegett s nem volt ember a hajón, kin a halálfélelem hideg veritéket nem hajtott volna homlokára. A megrémült hölgyek fel sem birták fogni a veszély nagyságát, de lelkük érezte, hogy közel állanak a nemlét iszonyához.

Ha a hajó zátonyon halad, minden ér megrendül a tengerész testében. Szive hevesen dobog s arcza elhidegül, bár a vér mind fejébe tódul.

A megrémült hölgyeket Darby vigasztalta meg, ki a kajütte-be lépve, mindenről felvilágositá őket. Kifejezte előttük abbeli reményét, hogy a dagály nemsokára beáll s akkor majd leszabadulnak a zátonyról.

Nora hallá Herbert szavát a födélzeten, a mint hideg hangon osztá parancsait a legénység előtt s ő teltjesen nyugodt volt.

A hölgyek azonban fölkeltek ágyaikból, hogy veszély idején készek legyenek mindennel.

A sötétség volt az, mely őket a kalózhajó körmeiből kimenté; ha ez észrevette volna, hogy az üldöző hadi hajó megfeneklett, okvetlen megtámadta volna.

Marliner mester ezalatt a mérónt veté ki.

— Az apály mindnagyobb, — kiáltá.

— Az előárbocz vágassék el s támasztassék a zátonyra, hogy a hajó fel ne boruljon.

E szavakat a kapitány hallatá.

Parancsait gyorsan teljesiték a legények. A hajó egyenesen állott a zátonyon s minden intézkedés megtétetett azon esetre, ha a dagály beáll s a hajó ismét mély vizbe juthat.

Daunton kapitány egy perczre sem csüggedt el. Tudta, hogy megmenekülnek, ha elég gyors és kellő elővigyázat alkalmaztatik.

A hölgyek alig győzék bámulni roppant hidegvérét, melylyel parancsait osztá.

Az ivóviz egy része a tengerbe bocsáttatott, hogy a hajó megkönyebbüljön s az ágyuk mind a födélzet közepére huzattak.

A hajó orra most mélyebb vizbe ért s igy a hajófar sokkal magasabban állott ki a vizből, mint az előrész. A hölgyek most azt hivék, hogy már sülyedőben vannak s iszonyu félelem fogta el sziveiket.

Darby lesietett hozzájuk s felvilágositá őket arról, hogy a dolog miben áll. A hölgyek ismét nyugodtak voltak.

— Hála istennek, — mondá a kapitány — hogy hajónkat elég jókor megtámaszthatók. Ha csak egyetlen perczet késztünk volna, hajónk okvetlen fölborul s mi a zátonyon leltük volna sirunkat. Mit gondol ön, Herbert, ama felhők, mik felettünk száguldanak a légben, nem előjelei-e a viharnak. Ha ez igy áll, akkor végünk van. A legkisebb hullámzás összetöri hajónkat.

— Lehet, de ne adja az ég, — válaszolt emez — mindenesetre jó lesz, ha legényeinket foglalkoztatjuk valamivel. Ne legyen idejök a veszély felgondolására.

— Helyesen. Parancsolja elő őket és surroltassa meg velők a fedélzetet.

— Söprésre! — Hangzott a fedélzet felügyelő kiáltása s éles hangsipja átható füttyet hallatott.

Néhány pillanat mulva az összes legénység a fedélzet surolásával volt elfoglalva.

— Helyesen fiuk, — szólt hozzájuk Herbert — csak rajta! Csinositsuk magunkat, hogy a kalózok gyönyörködhessenek bennünk holnap.

Herbert vidám hangja uj lelket öntött a csüggedt legénység szivébe s oly hidegvérrel folytatták munkájukat, mintha nem is lett volna semmi veszély.

— Sir, — szólitá meg Herbert a kapitányt — mi sokkal nagyobb veszélynek voltunk kitéve, mint a milyennek azt gondoltuk. Ha hajónk még egy öllel tovább haladt volna, okvetlen beleütődik egy éles korallszirtbe, mely ott van s kilyukadt volna. Igy csak az ég mentett meg bennünket.

A dagály gyorsan nőtt, de Herbert alig vette észre. Egyszerre kiáltás hallott a hajó elejéről:

— A viz igen nagy kezd lenni. Nem dolgozhatunk tovább.

Ez volt ama kiáltás, melyet Herbert oly türelmetlenül várt.

— Hagyjatok félbe a munkával s feküdjetek le. Két órai pihenőt adok! — Kiáltá vissza.

Öt percz mulva mindnyájan álomba merülten feküdtek ágyaikban.

Herbert egymaga maradt a födélzeten, melyen fel és alá kezdett sétálni. F e l és a l á sétált a szó szoros értelmében, mert a hajófar sokkal

magasabban állt ki a vizből, mint az orr, mely már lecsuszott volt a zátonyról s mély vizben állt.

Nora lenn volt a kajütte-ben s onnan hallgatá Herbert erős, ruganyos lépteinek neszét, a mint fölötte sétálgatott.

De a valóság mindig megzavarja a költői gondolatok sorrendét és Herbert megszünt lelke eszményképéről gondolkozni. A dagály mind nagyobban nőtt s kevés idő multán a hajófar ép oly magasan állt ki a vizből, mint az orr. A támasz kidőlt a hajó mellől s csak a kivetett horgonyok tarták még egy helyen a hajót, hogy az ne mozoghasson se jobbra, se balra.

Negyedóra eltelte után a hajó ismét mély vizben állt. Herbert kivetette a nagy horgonyt s elhatárzá reggelig vesztegelni.

Midőn végre megvirradt, hangtalan tekintett szélylyel a tengeren.

A kalózhajó eltünt.

Bombay Jack vigyorogva szólitá meg a kapitányt:

— Nem megmondtam. Ha a kalózhajó zátonyra jut, elfoglaljuk. Ha mi feneklünk meg, elmenekül. Im . . . .

VIII. RÉSZ.

Az éjt forró nap követé.

A „Vészmadár“ még mindig egy és ugyanazon helyzetben vesztegelt, hogy a rendetlenségek, mik a veszély pillanatában történtek, helyre hozhatók legyenek.

A zátony jobbra maradt a hajótól.

Daunton kapitány felhivta a hölgyeket, hogy tennének egy sétát a zátonyon. Kevés idő mulva az egész társaság a zátonyon volt, mely itt-ott telve volt apró tavakkal. Az egész zátony lehete valami fél mértföldnyi széles és hosszu.

Nora, az orvos és a kapitány hosszan beszélgettek a korallszirtek képződéséről s Nora nem győzte eléggé bámulni a különös alakzatok csudás voltát.

Emma ezalatt a zátony szélén járt, hogy csigákat keressen, de egyet sem talált.

Herbert s egy fiatal apród most a társasághoz csatlakoztak.

— Jelentem, kapitány ur, — szólt Herbert mr. Dauntonhoz — hogy a matrózokat a a zátony déli részére küldtem, hogy ott a sziklák közt sátrat verjenek a hölgyek számára. A sátor már készen áll, s miután már dél van, visszaküldjem-e embereinket a hajóra, hogy ebédüket elkölthessék?

A kapitány igenlőleg bólintott fejével s

a Herberttel jött apród azonnal visszasietett a matrózokhoz, hogy azokat a hajóra küldje.

— Ah, én egyetlen csigát sem vagyok képes találni, — szólt Emma Herberthez — legyen oly jó s mutassa meg nekem a helyet, hol ilyeneket találhatnék.

— Csigákat itt nehezen foghat találni, kisasszony; de ha oda távolabb megy, hol a tenger a zátonyt mossa s állandó lápot képez, hiszem, hogy egykettőt találhatna.

Az egész társaság most a jelölt irány felé tartott. A lápban, melyet Herbert fedezett föl, több kisebb nagyobb kő feküdt.

— Emelje ön fel valamelyik követ, — mondá a kapitány a kis Emmának — s alatta bizonyára fog találni valami csigát.

Herbert, ki kezében halászó szigonyt tartott, melyet ily kirándulások alkalmával rendesen magánál hord, felforditotta az egyik követ s az alatt néhány gyönyörü csigát találtak.

— Nos, mrs. Darcie, melyik követ forditsuk most föl? — kérdé Danvers.

— Amott azt a nagy szikladarabot forditsuk föl, — véleményezé Herbert.

— Ah, ez tulságosan nagy. Nem birnák el, — jegyzé meg Nora.

Az orvos, a kapitány és Herbert azonban azonnal hozzáláttak a szikladarab felforditásához. Soká kelle erőködniök, mig a követ megmozdithaták, de ez végre is engedett s midőn felborult, nem csekély meglepetésökre iszonyu kigyót láttak a kő helyén, mely tekercsbe csavarodott azonnal s villogó szemeit haragosan szegzé háborgatóira. Talán véletlenségből, vagy mert feltünő öltönyt viselt, a kigyó egyenesen

Norát szemelte ki áldozatául. A kigyó karvastagságu lehete; hossza mintegy 8 láb.

A mint a szörnyállat fejét támadólag hátra kapta, Herbert, hogy a kigyó figyelmét Noráról magára vonja, szigonyával neki ugrott s nyaka felé döfött, de talán mert elhamarkodta a döfést, ez oly szerencsétlenül sikerült, hogy csak egyik ága sérté meg kissé a dühös állatot, mi miatt még inkább felingerült. A kigyó ugyanezen pillanatban villámgyorsan Herbertre ugrott, de ez észrevette az állat szándékát s még elég ideje volt hirtelen félreugrani. A kigyó látván támadása sikertelenségét, most a tenger felé ugrott. Herbert, ki ez állatok természetét ismerte, most utána rohant s egy jól irányzott döféssel az állatot a földhöz szegezé, mig erős karjaival a szigonyt a kigyóval együtt mind mélyebbre furta a zátony homokjába. Danvers most követ ragadott s ezzel az állat fejét összezuzta.

Az egész küzdelem alig tartott egy hoszu percznél tovább s a hölgyek, kik csak alig veheték észre a küzdelmet, ijjedten huzódtak vissza a zátony közepe felé, hogy mihamarabb a sátor alá jussanak.

A hőség kiállhatatlan kezdett lenni s nem sokára az egész társaság együtt volt a sátor alatt, hová Daunton kapitány jó előre frissitőket rendelt.

Herbert még egyszer körüljárta a zátony egy részét s nemsokára visszatért a társasághoz.

Kezében igen szép kagylót tartott.

— Ime, — szólt Norához — fogadja ön el tőlem ez emléket. Itt találtam a tengerpar-

ton. Nem nagyon értékes s csak emlékek hozzákötése által válhatik becsessé.

A kis leány elpirult s vonakodva fogadá el az emléket.

Danvers orvos figyelmessé lett a kagylóra, s arra kérte a leánykát, hogy cseréljen vele. Ő kagylógyüjteményében szabad válogatást enged neki.

Nora elhalványult. A szégyen, hogy a kagylót nem akarja átadni s igy elárulja szive titkát halványitá el.

Herbert gyönyörrel nézte őt s észrevevén zavarát, törekedett őt abból kisegiteni.

— Ah, orvos ur, csak nem képzelheti, hogy e kagylót azért adám Nora kisasszonynak, — ugymond — hogy azt végül is az ön kezeiben lássam. E kagyló, az igaz, szép, de nem oly ritka faj, hogy ezért oly értékes ajánlatot tegyen a kisasszonynak. Nora kisasszony, tudom, sajnálattal bár, de vissza fogja utasitani az ön ajánlatát, mire különben én is kérem őt.

Nora hálásan tekintett Herbertre, a miért oly ügyesen menté ki nagy zavarából s a kagylót kendője alá rejté.

— Délről szellő kezd lengedezni, — jelenté Herbert a kapitánynak — s im itt jönnek már értünk a ladikok.

Minden, mit a legénység a partra hozott volt le a hajóról, rövid perczek alatt a ladikokba rakatott s az egész társaság a hajóra indult. A hölgyek azonnal lesiettek kajütte-ikbe, hogy utban ne álljanak, mikor a legénység a tovább indulás előkészületeit teszi.

Daunton kapitány nagyon szerencsétlen

volt, mikor a hajóra lépett. Lábaival a födélzeten heverő rudak egyikére hágott, ez kifordult s a jó öreg kapitány végig terült a födélzeten, miközben lábbokája kifordult csuklójából. Danvers azonnal segélyére volt s a kapitány azonnal a födélzeti kajüttebe szállittatott, bizonytalan fogságra. A baj nem volt veszélyes, de annál több fájdalommal járt. A hölgyek, mihelyt a szerencsétlenség hirét hallák, azonnal a kapitányhoz siettek, s meleg szavakban fejezék ki részvétüket iránta.

A szél mind erősebb lett s a „Vészmadár“ dagadó vitorlaszárnyakon repült keresztül a tajtékzó hullámokon, mint üldözött prédája után a fehérszárnyu tengeri hojsza.

A hajó északnak tartott. Mintegy három óra lehetett délután, midőn kiáltás hangzott le az emeleti árboczkosárból:

— Észak-északnyugoton idegen vitorlák!

A kapitány is hallá szük kajütte-jében az örömkiáltást, mely ezuttal csatakiáltáskint hangzott füleiben.

— Oh, ez egyszer megcsipjük a gazembereket, — kiáltott fel örömteljesen — százat egy ellen, hogy ezek a kalózok. S nekem itt kell feküdnöm hátamon, tehetetlenül. A sors megboszulta magát rajtam.

— Fölmegyek az árboczkosárba, — szólt Herbert — s azonnal tudatni fogom önnel, hogy mily hajó ez.

A „Vészmadár“-on senki sem kétkedett zona, hogy a láthatárban levő hajó a kalózoké. E tengervidékeken csak nagyon kevés hajó jár ez évszakban s a jelzett hajó ép azon irányban haladt, melyen tegnap eltünni látták. Igy

kétség sem forroghatott fönn az iránt, hogy véleményükben nem csalódtak.

— Nagy hajó; nagy széllel fut! — Jelezé Herbert az árboczkosárból.

— Fölötte különös, — mormogott magában a beteg kapitány — hadi hajók nem szoktak itt megfordulni soha, pedig ez ugy látszik, ilyen. Talán szemlészhajó, mint a miénk. De ez hihetetlen!

Herbert reménytelen arczczal lépett most a kapitány ágya mellé.

— Sir, — ugymond — én azt hiszem, hogy e hajó valami fregatte; teljes vitorlával jön s egyenesen felénk tart. Vitorlái nagyon fehérek, de hiszem, hogy angol hadi hajó.

— Eleinte azt hivém, — felelé a kapitány — hogy már kezünkben vannak a gaz ficzkók. De ez mégis különös! Mily hajó lehet ez? Nem hiszem, hogy sorainkból való lenne, mert ennek sem czélját, sem szükségét nem látom. Vegye ön elő a magánbeszédzászlókat s siessen ez idegennel értekezni. Ne legyen olyan szomoru. Meglátja, hogy még elfogjuk a gazembereket.

Nora nagyon jól sejté, hogy Herbert azon busul, hogy ezuttal nem a kalózhajóval találkoztak. Ő tudta, érezte, hogy Herbert attól fél, hogy e hajó az indiákra megy s igy a válás percze közel van.

A kis lány szive is elszorult e gondolatra, hogy végre is itt kell hagyni a „Vészmadár"-t. Ő eddig még nem gondolt erre. Most villámcsapáskint érte szivét e kinos gondolat. Miért fáj szive, miért fél a válástól?

Mit tudta ő; lelke Herbert arczán merengett szüntelen s egyébre nem gondolt.

Darby busan állt szomoru testvére mellett. —

Herbert most lekiáltá az árboczkosárból:

— Mondják meg a kapitánynak, hogy e hajó angol hadi fregatte. Bizonyos vagyok benne!

Herbert lejött a födélzetre.

Darcie asszony s leányai a kapitány kajütte-jében voltak s arról beszéltek, hogy végre is itt az idő, midőn kedves atyjuk felől némit megtudhatnak.

— E hajó a „Brillant“; — jelenté Herbert — a szélcsend beállófélben van.

— Ah, ez igen jó, a kapitány Sir Edward Barham igen jó barátom. Ön asszonyom, — szólt Sir Daunton mrs. Darcie-hez fordulva — bizonyára ismerni fogja őt. Fogadni mernék, hogy Lady Barham is a hajón van.

A kapitány ma roppantul szeretett volna fogadni. Beteg, ágyhoz szegzett emberek tulajdonsága, hogy mindent jobban akarnak tudni másoknál.

— Ah, e család régi ismerősöm. Sokszor mulattam velök. Bizonyára örvendetes dolog volna, ha most csakugyan találkoznánk velök.

Darcie asszony igen megörült annak, hogy szeretett barátnéját megláthatja.

Mig a kajütte-ben ezek történtek és mondattak, Herbert bizonyára boldogtalanabbnak képzelte magát, mint mikor a zátonyon ültek. Fájdalom, ez nagyobb szerencsétlenség is volt rá nézve. Oly szerencsétlenség, milyet

jó lelkü ifju tengerész ezer halállal szivesen felcserélt volna. Az a gondolata támadt, hogy ily szerencsétlenség nem is történhetett volna mással, csak vele. Ő szokva volt már a legszokatlanabb csapásokhoz. Szomoru, de mégis vigasz volt ez számára.

— Mikor gondolja ön, Sir Herbert, hogy Sir Edward-dal beszélhetünk? — Kérdé Darcie asszony, ki égett a vágytól, barátnéját mihamarabb megláthatni.

— Szélcsendünk néhány percz mulva beáll, asszonyom, — felelé ez — s nem hiszem, hogy elegendő volna szelünk arra, hogy a „Brillant"-ot eléggé megközelitsük. Hanem egy ladik elküldése nem oly nagy dolog s ön mihamarább tudósitást kaphat.

— Lehetetlen lesz elhagynom fekhelyemet, — szólt a kapitány Herberthez — s önnek el kell arra készülve lennie, hogy engem kiment barátom, Sir Edward előtt.

Herbert nagyon jól tudta, hogy ennek igy kell történni. A kapitány — betegsége nem engedheté, hogy ágyából kikeljen. S őt mégis váratlanul érte e kitüntetés s azt ugy vette, mintha az halálos itélete volna.

— Még ez a csapás is, — mormogá magában — magamnak kell részemre elkésziteni a kint.

Herbert azt hivé, hogy a válás pillanatát Norával együtt háborithatlanul fogja eltölthetni. S e reményében látta magát most megcsalatva. Az idegen hajóra kelle mennie.

Herbert ott állt a kapitány ágya mellett s szomoruan várta a parancsot.

Mrs. Darcie mellette állott. Ő alig várta

már a pillanatot, hogy Herbert elhagyja a hajót s a „Brillant"-ról hirt hozzon férje felől. A hü nő azt hivé, hogy most végre bizonytalan czélu utjának vége lesz s a „Brillant" át fogja őt venni. Türelmetlen volt nagyon. Nora szomoru volt s mélabusan legelteté szemeit Herberten. Ugy tetszék neki, mintha e válásnak nem volna szabad megtörténni. Az ég sem akarhatja ezt. Néha a lehetőségre gondolt, hogy hátha csalódni fog reményében s e gondolat felháboritá egész lényét.

— Vigye ön magával az ifju Darcie-t, — mondá a kapitány Herberthez, midőn ennek utasitásait megadta — s küldje őt vissza azonnal, ha átvette az izenetet, vagy leveleket, mik a „Brillant"-on volnának mrs. Darcie számára.

A kapitánynak jól esett gondolni arra, hogy utasnőit biztonságba helyezheti. A „halálos" évszak, melyben a legnagyobb viharok szoktak dulni, közeledett s ő féltette utasnőit a bizonytalan veszedelemnek kitenni. Még jobban fájt neki, ha arra gondolt, hogy a kalózokkal meg kellend ütközniök, s a hölgyek az eshetőségek minden nemének ki lesznek téve.

Herbert, ki szivében s ez által élt most csak, keveset gondolt mind e veszélyekkel; ő semmiáron nem akart megválni Norától. Csak arra gondolt szüntelen.

Valami különös van abban, midőn kevésbé látogatott tengereken két hajó találkozik. Elhagyott, látogatatlan vizeken, váratlanul jó barátot találunk fel. Örülünk a viszontlátásnak s arra emlékezünk, hogy utoljára London, Malta, vagy Jamaikában találkozánk. Majd elmondjuk

egymásnak, hogy mely escadre-hoz tartozunk; halálesetekről stb-ről beszélünk, viszontlátással biztatjuk egymást, aztán jobbra az egyik, balra a másik, hogy évek után ismét a földgömb tulsó oldalán, vagy a mi még valószinübb — soha ne találkozzanak többé.

Herbert s Darby elhagyák a hajót. A többi a kapitány kajütte-jében maradt. Mindenikök külön irányban bocsátá gondolatait szabadon. A hangtalan csendet mrs. Darcie töré meg:

— Azt hiszem, — ugymond — hogy evezőcsapásokat hallok.

Ugy volt.

Alig telt el néhány percz s Darby a kajütte-ben termett. Kezében kis iratot tartott, melyet lady Barham adott át neki anyja számára.

— Sir Edward kapitány nagyon sajnálta az ön szerencsétlen esetét, — szólt most Darby a kapitányhoz fordulva — s részvétnyilatkozatát küldi önnek. Izeni, hogy legközelebb, ha lehet holnap reggel át jön hajónkra, addig kedves anyám s nővéreim számára rendeztet be egy kajütte-öt, miben mr. Herbert áll segélyére.

A levelet, melyet mrs. Barham küldött Darcie asszony számára, következőleg hangzott:

„Szeretett mrs. Darcie!

„Rég ideje már annak, hogy mi a ked-
„ves Danbury-parkban találkozánk s el vagyok
„ragadtatva a fölött, hogy önt s kedves leá-
„nyait ma viszontláthatom. Nekünk sok beszélni

„valónk leend együtt, mert én Bombay-ban „voltam akkor, midőn férje, az ezredes, oda „megérkezett. Sokszor láttam őt s gyakran be„szélgeték vele hoszszasabban. Midőn hat hét„tel ezelőtt Bombay-t a „Brillant"-tal elha„gyók, férje brigade-parancsnoksági kinevezését „várta. Mintegy 10 nappal ezelőtt egy hajóval „találkozánk, mely sokkal későbben hagyá el „Bombay-t, mint mi. Egy hirlapot kölcsönöz„tünk tőle, olvasás végett. A hirlapban elolva„sók Darcie ezredesnek kinevezését tábor„nagygyá. Lehet, hogy őt utközben fogjuk ta„lálni. Barham, ki holnap önök hajóján látoga„tást teend, többet fog önnek mondani. Ad„dig is, mig ölelhetném

„önnek

„Barham Ellen.

U. i.

„Mondja meg ön barátunknak, Daunton „kapitánynak, hogy ne nehezteljen ránk, ha „bájos vendégeitől megfosztjuk s azokat a „Cap-ra viszszük. — Az önök barátja, Her„bert, eleintén igen szomoru volt; miért, „nem tudom. Barham aztán arra kérte, hogy „az önök számára berendezendő kajütte kicsi„nositásában segélyére legyen, mit ő el is fo„gadott. Sok izlést tanusit. Sejtem, hogy neki „e dolog nincs inyére; szomoru arcza el„árulta őt.

„Küldjön ön nekem Barham által néhány „sort. — Nora bizonyára már nagy leány lett, „tant pis ma chère, az ön s az én szá„momra.

B. E."

— Hála istennek, — sóhajtott fel Nora,

midőn a sorokon végig futott — igy hát nem megyünk az Indiákra. Az oda való menetel sohse tetszett nekem. Jobb lesz nekünk a Cap-on.

— Oh, én is örülnék rajta, — szólt mrs. Darcie — ha tudnám azt, hogy atyád is egy véleményen van velünk. Ő sok éven át gondolt arra, hogy az Indiákon előléptettessék. Tartok tőle, hogy ő e kitüntetést csapásnak fogja tekinteni.

— Csolnak jön a „Brillant"-ról, — jelenté most az őrtálló tiszt.

Kevés idő mulva Sir Edward Barham lépett a kajütte-be. Közép termetü, becsületes, nyilt arczu férfi volt; vonásai finom metszetüek voltak s inkább szépnek lehete mondani. Az élet delét járta már, de ez nem látszott meg rajta.

Mellette Herbert állott.

Midőn a kölcsönös üdvözletek megtörténtek, Sir Edward mrs. Darcie-hez fordult:

— Ön bizonyára vette már nőm levelét. Ebből vehette ön a tudósitást, hogy mi igen szivesen fogjuk önt látni hajónkon. Daunton barátomtól igen szép, hogy eddig oly szépen viselé gondját nagysádéknak, de hiába! a sors akarta, hogy őt megfoszszam az élvezettől, önöket továbbra is gondoskodása alatt hagyni.

— Mit tud ön, Sir, azon kinevezési okmány felől, mely a hirlapokban is közölve volt s mely férjem előlépteteséről szól. Vajjon nem lesz-e kényszerülve arra, hogy szeretett ezredétől végleg megváljon?

A kinevezési okmány alatt egy félhivatalos közlemény volt, — felelé mr. Edward —

mely közlemény azt hangsulyozá, hogy két ezredes, melyek ezredeikkel az Indiákon szolgáltak eddigelé, kineveztetésök által csak sujtatnak, mert körülményeik ugy hozzák ezt magukkal. Nem kételkedhetem a fölött, hogy a két nevezett ezredes egyike mr. Darcie volt. —

Herbert, ki mindent el szeretett volna követni arra, hogy Norával együtt legyen, most azt az ajánlatot tevé a hölgyeknek, hogy miután a két kapitánynak fontos közleni valója lehet, hagyják őket magukban. A hölgyek azonnal elfogadák az inditványt s azonnal elhagyák a kajüttet.

Kevés ideig időztek a födélzeten, midőn mrs. Darcie a kajütte-be kénytelenittetett menni. Az elutazás gondjai mind igénybe vevék erejét.

Nora nem kisérte le édes anyját a kajütte-be. Ez egyszer nem érzett semmi hajlamot arra, hogy anyjának segélyére legyen. Herbert mellette sétált és azon gondolkozott, hogy mért is látta meg Norát.

— Ha már elhagy is bennünket, — szólt most Norához fordulva — mégis biztat ama tudat, hogy nem az Indiákra megy. De lássa, bocsásson meg nekem, én igen önző vagyok. A válás pillanata kiforgatá agyamat a kerékvágásból.

— Mikor fog ön visszatérni a Capra? — kérdé Nora kis szünet után.

— Egy hó, talán hat hét mulva. Örökkévalóságnak tetszik nekem ez idő. Lehet, hogy én önt akkor már nem fogom ott találni, mert talán Angolországban lesz.

— Nora kisasszony, — folytatá mély hangon Herbert — mindenre, a mi szent, kérem önt, ne menjen nőül senkihez addig, mig én oly helyzetbe jutok, hogy önt megkérhessem. Mit beszéljek önnek szerelemről. Sejtheté, hogy örök lánggal ég szivem iránta s a gondolat, hogy a szent tüz elhamvadhat a közöny, a viszont nem szerettetetés hidegénél, majd őrültté tesz. Születésemről sem akarok önnel beszélni; jó háztól származom s örökségem is van. E körülmények az ön édes atyja előtt elég szószólóim lesznek. Anyja tudja már, mennyire szeretem önt s én azt hiszem, hogy ő is részemen lesz. Igérje meg ön is, drága Norám, hogy szeretni fog, — folytatá lelkesülten — s én akkor megküzdök önért a pokollal, ha kell. —

Elhallgatott. Szemeit Norára függeszté.

Gyönyörü éj volt. Az ég tele apró csillagokkal, mik bágyadt fényöket szeliden hinték le a végtelen tenger sima tükrére.

Az ifju pár a födélzetvédhez támaszkodva állt egymás mellett. Kis távolságban tőlük az őrjárat tisztje sétálgatott föl s alá komoran.

Nora hallgatag maradt. Ép ugy érzett Herbert iránt, mint ez viszont. Nem volt szükség arra, hogy szavakkal fejezze ki szerelmét iránta.

A „Brillant“ most egész közel jött a hajóhoz.

— Ime, ez a hajó az, mely önt elrabolja tőlem. Hol és mikor fogom viszontlátni, azt az ég tudja. Oh, ne hagyjon ez iszonyu kétségben. Csak egy szót mondjon ön. Mondja, hogy szeret.

Herbert megragadta Nora kezét s csókokkal halmozá el azt.

Nora lelke mélyeig meg volt indulva. Fejecskéjét lecsüggeszté s kéjittasan tekintett föl Herbertre. Majd könyezni kezdett, de ajkain egyetlen szó sem lebbent el.

Léptek zaja hallatszott.

Andrews volt, a szolga, kit Noráért küldött volt mrs. Darcie. A leánynak alig volt annyi ideje, hogy egyetlen szót szóljon Herbertnek, ki ott állt mellette s várta azt a szót, mely üdvöt vagy végtelen keservet fog teremteni számára.

— Bizzunk a jövőben s egymás hü szivében, Herbert!

Ennyi volt, mit Nora mondott.

Herbert egyedül maradt a födélzeten.

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

IX. RÉSZ.

Mrs. Darcie a legnagyobb örömmel fogadta el az ajánlatot, hogy a „Brillant“-tal visszatérjen a Capra. Ugy vette föl a dolgot, hogy szenvedéseinek igy hamarább vége lesz. Ezen pedig csak örülhetett. Ha tudta is, mennyire szereték egymást Herbert és Nora, nem engedheté, hogy továbbra is a „Vészmadár“-on maradjanak.

Darcie asszony az asztalon ült s pár sornyi levelet irt Barham asszonyhoz.

Ebben megköszöné neki tett s teendő szivességöket, s reményét fejezé ki a fölött, hogy mihamarább együtt lesznek a hajón.

Sir Edward biztositá őt arról, hogy Darcie tábornagy urat Capon fogják találni. Ugy hallá legalább, hogy családját akará meglátogatni s talán már a Cap-on is van. Valószinü volt, hogy a „Fra Diavolo“ is megérkezett már oda s igy a tábornagy ur bizonyára értesült már arról, mi családjával a „Thames“-en történt.

— Az önök megérkezése nagy meglepetésben fogja részesiteni a tábornagy urat, — mondá Herbert mrs. Darcie-hez fordulva — s reményem van ahoz, hogy ön is jól fogja magát találni férje körében. Örülök, hogy sze-

rencsés lehetek önt s kedves lányait hajómra venni.

Időközben mindkét hajón megtörténtek az előkészületek a hölgyek átköltözésére.

Daunton kapitány is felkelt ágyából s a födélzetre lépett.

Mrs. Darcie melegen üdvözölte a kapitányt a födélzeten.

— Örülök, — ugymond — hogy egészsége ismét helyre állt. Szeretném azonban, ha jobban kiméln magát s nem fárasztaná beteg tagjait, adja az ég, hogy ne soká tartson a távollét s hogy önt mihamarább viszontlássuk a Cap-on.

A kapitány nem volt barátja az ilyes ömlengéseknek; hallgatva fogadá a jó asszony szives kivánatait. Örömmel sietett ugy, a hogy lehetett a kajütte-be, hol Herbert s Nora vártak rá s mrs. Darciera.

Más vendéget nem hivtak össze. Mindnyájan érezték, hogy ez az utósó találkozás s hogy ezután el kellend válniok. Nora és Herbert hallgatva ültek egymás mellett. Óly sok mondani valójuk volt s még sem jött ki szó ajkaikon. Boldogtalannak érezte magát mindegyik — és ugy is néztek ki.

Az a boldogtalanság pedig különös természetü volt. Ugy tetszett nekik, mintha ezt nem cserélnék föl más ember boldogságával. Nagyon meg voltak elégedve e fájdalommal s ha szemeik véletlen találkoztak, örömmosoly vonult el ajkukon.

Egyszerre gyönyörü dallam ütét meg füleiket. Angol népdalok egyikét játszá a „Brillant“ zenekara.

A meglepetés, a milyen szép volt s kedvesen hatott rájuk, ép oly váratlanul jött, mert nem volt rá elkészülve senki s nem is képzelék, hogy a „Brillant“ zenekart hozott magával.

— Herbert, vezesse ön a hölgyeket a födélzetre, ott jobban hallik a zene. Nekem itt kell maradnom. Lábam nagyon fáj ismét. Menjenek fel hölgyeim!

E szavakat Daunton kapitány intézé az elsőhadnagyhoz.

Képzelhető, hogy Herbert mily szivesen engedelmeskedett.

— Én e váratlan jött örömet nem is álmodhatám, — szólt Herbert Norához fordulva — hogy én még együtt lehessek önnel egy kevés időre.

A tengeren, a lágyan ringó habok fölött igen kedvesen hangzik a zene. A két szerelmes karöltve járt kelt a födélzeten, ábrándtelt képeket festve egymásnak, suttogó szavakkal.

Oh, de a boldogság perczei nagyon hamar szoktak elrepülni. A zene, mely eddig mélabus anda dalt játszott, hirtelen átcsapott az angol hymnusba s aztán elhallgatott.

Nora s Herbert visszatértek a kajütte-be.

— Köszönöm önnek, Daunton ur, hogy oly jó volt irántam s anyám, testvéremet oly nagy kegyeiben részesité. El fogom mondani atyámnak, mily jó második atyám volt ön nekem.

A kapitány mosolyogva hallgatá Nora szavait.

— Kedves gyermekem, — felelé — higyje meg, én nagy örömet leltem abban, hogy önt

napról napra láthatám. Annyi azonban most bizonyos, hogy elválunk s többé nem fogunk találkozni ez életben. E tudat nekem igen fáj, annyivalinkább, mert meg vagyok róla győződve, hogy jól sejtek. Hanem önöket nem fogom elfeledni soha.

Herbert borzadva tekintett kapitányára. Nem hitte, hogy ő, kit mint hidegvérü s teljesen keményszivü embernek képzelt, ily szavak kimondására eléggé érzelgő lehessen. Nem hivé, hogy kapitánya tud valamit a sejtelmekről. Ő ezt örökké nevetséges dolognak állitá. Hátha? Igy gondolá magában Herbert, — a kapitány, lehet, jól sejt, s e gondolatra összeborzadott.

A kapitány látta szavainak hatását s azon volt, hogy a beszédet más irányba terelje. Arra figyelmezteté mrs. Darciet, hogy kora reggel, a szokottnál ko ábban kellend fölkelnie.

Mrs. Darcie egy ideig sokkal inkább el volt saját gondolataival foglalva, semhogy valami máshoz — nagy érdekeltséget tanusithatott volna. A Nora és Herbert közti növekvő ragaszkodás, mit hátráltatni nem vala képes, ócsárolni pedig nem mert, számára kinos aggodalmak forrása volt, mialatt azt napontai meghitt érintkezések befolyása alatt állandóan növekedni látta. Érzé, hogy a fiatal pár arra látszék teljesen teremtve lenni, hogy egymás szerencséjét kölcsönösen biztositsa s kénytelen volt mindarra, mit Herbertnek köszönhetett emlékezni, mig sokoldalu kitünő tulajdonait méltányolni s becsülni teljesen tudta; de látta, hogy nagy, talán legyőzhetlen akadá-

lyokat kell megsemmisiteniök, mialatt ily összeköttetés az atya beleegyezését megnyerhetné s reszketett nagylelkü forró érzésü leánya szerencséjeért, kinek szeretetteljes jelleme szivét oly teljesen megnyerte.

Már emlitők, hogy a tábornagynak leányát illetőleg hiu tervei voltak, miket még növelt ama csodáltatás, melyben a még majdnem gyermekleány részesült. Nem tudta eltürni, ha nézeteit maguk a hozzá legközelebb állók és legkedvesebbek is nem oszták. Csak csekély vagyont adhatott leányainak s Herbert sorsosainak barátja nem vala, de mindamellett nagylelkü, nyiltszivü becsületes atya volt, ki gyermekeit nagyon szerette.

Mindezeket s még sok mást, mely e szerencsétlen szerelmet akadályozá, a gyöngéd anya aggodalmasan érzé. Tudta, hogy az által sok kellemetlenségbe bonyolittatik, de midazáltal kárhoztatni képes nem vala.

Teljesen meg vala győződve, hogy Nora atyja akaratával daczolni soha sem fog, de épen oly bizonyos volt abban is, hogy érzésteljes természete az atyai hatalomnak ily tárgyban nem illő alkalmazása alatt le fog roskadni. Csak egyetlen gyenge reménye volt.

A tábornagynak ama sokféle összeköttetéseket, melyekkel Herbertet gyanusitá, tökéletesen ismerni kelle s ama rettenhetlen bátorságnak, melynek annyit köszönhettek, örülnie, és bár Nora atyja és kedvesének jellemei oly sok tekintetben elütők voltak, mindazáltal mindkettőnek egyenlő regényes bátorsága, egyenlő nemes szivü, tekintetnélküli kötelességérzete, mások szolgálatai iránt ugyan-

azon éles szeme volt, mi bebizonyitá, hogy jellemük alapja sokkal hasonlóbb volt egymáshoz, mint felszine, mit oly sok körülmény változtatott el.

Ha a szerencse segit, azzal Darcie tábornagy Herbertnek nagy tekintélyt szerezne, mely nagyon alkalmas őt oly sok összeköttetéssel kibékiteni, mely nem könnyelmü okokból fejlett, mert a tábornagy szerette leányát, büszke volt reá s nem csekély elismeréssel volt izlése és észbeli tehetsége iránt.

Nora részéről sem növekedése, sem fogyatkozása nem vala észlelhető anyja iránti szokásos bizalmának, kit majdnem istenite, s hogy e tárgy soha sem hozatott elő, csak onnan jött, hogy az ártatlan leány sem saját helyzetét nem fogta fel, sem annak tudatára nem ébredett, hogy a körülmények által hova sodortatott oly hirtelen.

Most azonban, midőn a koczka már eldobva volt, és szavát adta, midőn anyjának közvetlen beleegyezésére oly rögtön és váratlanul ki volt téve kedvesének beható kérése által, a vallomásnak a válás előtti estén a födélzeten; midőn Herbert mellette állt s komolyan merengve hajtá fejét vállára. Ez mind eszébe jutott s meglepetve vette észre, hogy körülötte megváltozott minden.

Mert az ő szive is nagy változáson ment keresztül.

X. RÉSZ.

A válás nagyon szomoru volt.

A „Vészmadár“-on nem volt senki, ki azt ne érezte volna, hogy őrangyalaiktól kell válniok. Áldást kivántak a bucsuzókra, midőn a zászlókkal bevont székekben a hölgyeket egyenkint lebocsáták a ladikokba, mely őket a „Brillant“-ra volt szállitandó.

Ha már a hajón levők szomoruak voltak, mit érezhetett szegény Herbert? Mi vigasztalá őt?

Alkalma volt Norának bevallania szerelmét; tudta, hogy ez viszont szereti. Bátorsága volt szivét mrs. Darcie előtt is föltárni s ettől megtudá, mily sok nehézségekkel kellend megküzdenie szive választottjaért.

— Még egy hosszu hó, — sugta a halvány Nora fülébe, midőn ez a hajóról a ladikba ereszkedett — egy hosszu hó fog eltelni addig, mig viszontlátjuk egymást.

Alighogy a hölgyek a „Brillant“-ra értek, szellő támadt s a fregatte teljes vitorlázattal délfelé a Cap irányában repült, mig a „Vészmadár“ ellenkező irányban Zaugnebar felé tartott.

— Szomoru dolog biz az, ily kedves teremtésektől megválni, nemde Herbert, — szólitá meg őt a kapitány, midőn a „Brillant“ a

láthatár végén volt már — de vigasztalódjunk, hogy elfogjuk a gaz kalózokat. Hajójuk erősen van fölfegyverkezve s mi a hölgyeknek nem nagy menedéket biztosithattunk volna elszánt küzdelem alatt.

Herbert vigasztalódni kezdett s örült Daunton nyilatkozatának.

— Sir, — felelé Herbert — én azt sejtem, hogy ön, mihelyt a kalózhajót elfogjuk, azonnal a Capra tér vissza.

— Nagyon természetes; mi keresni valónk volna még aztán e rideg tájakon. A ködös idők nem sokára beállanak s nekünk itt igen meggyülne a bajunk, hajónk vezetésével. Hál' istennek, a hölgyek nem lesznek kitéve többé a kalamitásoknak.

Herbert előtt nagyon fontosoknak tetszettek a kapitány ez érvelései, mert ezek a Capra vezetendik őt. Szerencsével biztatá magát a jövőben s most, hogy feledje a feledendőket, egész tüzzel adta magát kötelességei teljesitésének, mik egy tengerészhadnagyi állomással párosulvák.

Manoel a „Brillant"-ra költözött át. A szegény secalava elveszté benne egyedüli bizalmas emberét. Kivüle nem érté meg őt senki. Bombay Jack és Manoel kölcsönösen gyülölék egymást. Joanna szigetét gyakran pusztitották a secalava-k s Jack határtalanul gyülölé őket. Manoel e miatt hagyta el a „Vészmadár"-t. A szegény secalava egyedül maradt.

— Szeretném, ha ön gyakrabban beszélne e szegény feketével, — szólitá meg egy napon Herbert a joannai hajókalauzt.

— Ő secalava ember — ő rosz ember,

— felelé a joannai — ő igen rosz ember, kegyetlen.

A kölcsönös gyülőlet, mely e két feketét egymás ellen hevité, abban nyilatkozott, hogy a födélzeten jártukban, ha találkoztak, dühösen rohantak egymásra. A szegény Jack ilyenkor mindig nagyon meg volt ijjedve.

— Nagyon különösnek tünik fel előttem, — jegyzé meg Darby Herberthez fordulva — hogy Chouchow és e secalava ugy megértik egymást. Ezt többször vettem észre.

— Ennek csak örvendhetek, — felelé Herbert — én mindent el szeretnék követni e szegény feketeért, hogy visszahálálhassam neki azt, hogy mindkettőnk életét megmenté.

Időközben az apródi kajütte-ben is helyre állt a régi rend, mely utóbbi időkben az öreg Grogson tulhajlott iszákossága folytán teljesen felbomlott. Az öreg ur napról napra lejebb sülyedt s mindig többet ivott. Sokszor egy jó kancsó rum sem volt már elég neki. A grogot pedig pláne nem is itta már. Mindig erősebb szeszes italokhoz szokott. Igy hanyatlott el egészsége is fokozatosan. Helyét Yarker pótolá. Rendes ember volt nagyon s az ifju tengerészapródokkal igen barátságos lábon állott. Egyátalán sohsem törekedett arra, hogy fölöttük valami fönhatóságot gyakoroljon.

A kajütte berendezése is változott. Mrs. Darcie különféle házi szereket adott Darbynak s több értékes tárgyat kapott a „Thames“ kapitányától. Tandy szabad zsákmányozást foganatositott a „Fra Diavolo“-n; Yarker pedig minden holmiját elhozá. Élelmük is magjavult. Igy az élet is türhetőbb volt s a fiuk vigan

mentek a fökalózhajó elleni küzdelemre. Grogson többnyire horkolással türé sorsát. A fiuk belátták, hogy ő nem lehet többé a kajütte-főnök s elhatárzák őt hivatalából kitenni s helyébe Yarkert emelni. Az öreg ur mellett csak Sommers fogott, ki öreg barátja olyan meggyaláztatását nem tudá könnyü szivvel eltürni.

— Nos, Darby, — jegyzé meg egy napon a szellemdus Tandy — mióta a hölgyek elhagytak bennünket, nemde egész más az élet. Én sem vagyok már a régi, bár roppant sajnálom, hogy a kis Emma annyira szereté azt a majom Jack Oakumot.

— Ah, dehogy, Emma csak incselkedni akart teveled. Én hiszem, hogy daczára buta kinézésének, ön még is tetszett neki.

Tandy olyankor, ha sértőleg élczelte valaki, rendesen nem felelt s ujabb sértésre várt. Ez nem következett be s épen válaszolni akart, midőn eszébe jutott, hogy Sommers a födélzeten őrt áll s általa felváltatására vár.

Tandy szótlanul a fedélzetre ugrott ki.

— Jöjjön ön, Chouchow, — szólitá meg Darby a hü fiut — beszéljen nekem valamit a secalava felől. Önök ugy látszik, értik egymást.

— Nem olyan nagyon jól, — felelé Chouchow — jó természetü ember különben.

— Nekem okom van ezt hinni, mert életemet menté meg.

— Ezért ön nem tartozik hálával a négernek. Ő mr. Herbertet akará megmenteni. Önért ujját sem mozditotta volna meg, A seca-

lava Herbert után ugrott a tengerbe; önt kimentenie eszébe sem volt.

— Honnét tudod ezt, Chouchow? — kérdé Darby.

— Ah, ön nem ismeri még élettörténetemet. Én egy izben fogoly voltam a madagasoknál. Az igaz, nem azon törzsnél, melyhez ez ember tartozik. Igy nyelvét is képes vagyok megérteni. De azért el ne áruljon ön engem.

— Bizhatsz bennem, Chouchow, de mondd, lehet-e fekete barátodban bizni?

— Abban a tekintetben, a mi kötelessége, de egy hajszállal sem többet. Mr. Herbert megkegyelmezett neki s ő mindannyiszor koczkára teendi életét érte, valahányszor Herbert ur veszélyben fog forogni, hogy iránta való kötelességét lerójva.

— De neked ki kell találnod, Chouchow, hogy mivel jutalmazzuk meg nemes tettét irántunk

— Neki elhatározott szándéka volt mr. Herbertet a hullámokból kimenteni. Ha ön nem oly erősen lett volna hozzákapcsolva, bizonyára nem menekült volna meg.

— De mégis megmentett s én hálás akarok lenni.

— Ugy van, uram, — felelé Chouchow — minden embernek van egy oly tulajdonsága, vagy szokása, mely által különbözik a többi embertől. Igy pl. mr. Sommers. Neki tulajdonsága az, hogy mr. Grogsont utánozza s meglátja ön idők multán, hogy Sommers mr. Grogson tökéletes hasonmásává fogja magát kinőni. De im, már 7 óra. Mennem kell.

És Chouchow a fedélzetre ment, ott hagyva a gondolataiba merült Darbyt.

— Ideje már, hogy szegény Sommersért valamit tegyünk, — szólitá meg Darbyt most a kajütte-be lépő Yarker — ha erélyesebb intézkedéseket nem teszünk, Sommers megmentésére, vége van. Grogsont az ember sohsém látja részegnek. ép azért, mert sohse józan, de Sommers kijátsza éberségünket s száz meg száz módot talál arra, hogy mikor senki sem látja, leigya magát. Őszintén mondom, Sommers maholnap a kajütte szégyenére fog válni, s mi a legkevésbé sem leszünk rá büszkék.

Yarker és Darby azután elhatározák, hogy az egész dolgot előadják Herbertnek, mert belátták, hogy a két korhely megjavitása nem puszta szavak által lesz eszközölhető.

Az nap este Grogson a szokottnál erősebben volt berugva. Féltékeny volt Yarkerre s ezt ő legkevésbé sem titkolá; lenn az ágyuk üregében volt s társai előtt tőle kitelhetőleg szidta Yarkert. Herbert ép az ágyuk fölött tartott szemlét. A mint Grogsont meglátta s hallá, a mint ez Yarkerről kiabál, azonnal elfogatta őt s lekisérteté a hajóbörtönbe.

Grogson hatalmasan meg volt ijjedve. Mikor Herbertet megpillantotta, ijjedtében majdnem kijózanodott.

Ott ült ő a börtönben s gondolkozott arról, milyen ize van a rumnak.

Másnap történt, hogy Herbert bejelenté a dolgot a kapitánynak. Mindketten belátták, hogy itt a dolgon változtatni kell. Grogson hajdanában igen ügyes s mi fő, dolgos ember volt, de egyszerre csak a grogivásra adta magát s

lett belőle korhely, világra szóló. Igy aztán a „Vészmadár"-on nem is maradhatott. Daunton sajnálta őt, de máskint nem cselekedhete.

Mintegy 11 óra lehetett délelőtt. Grogson irtózatos főfájást érzett; nem azért ugyan, mert előtte való nap be volt rugva, hanem mert ez egyszer le kelle mondania rendes szokásáról s a reggelire nem ihatott rumot. Ha eszébe jutottak a mult nap eseményei, a lehető legroszabbul érezte magát. Herbert arcza nem sok jót igért.

Egyszerre csak megnyilt a hajóbörtön ajtaja s azon át mr. Sommers lépett be az öreg Grogson urhoz.

— Hm, mondja már meg, Sommers ur, mi történt. Kezdé a beszédet a fogoly. Azt kell hinnem, hogy az a gaz ficzkó, Yarker, engem a kapitány előtt azzal vádolt, hogy részeg voltam. Pedig az nem áll; ön jobban tudja.

— Meg vagyok róla győződve, hogy ha mindenki elpártol is tőlem, ön oldalam mellett fog maradni s hü lesz hozzám, hogy méltók lehessünk egymás barátságára.

— Mr. Grogson, — önt a kapitány hivatja. Legyen szives a kapitányhoz menni.

Sommers e szavai villámcsapáskint hatottak Grogsonra. Arcza elvörösödött annyira, hogy piros orrával a legcsekélyebb ellentétet sem képezé! A gondolat, hogy neki a kapitány elé kell lépni, borzasztó volt. Ő már régóta kerülé a kapitánynyal való találkozást, mert volt rá oka elég.

Grogson elhatározta, hogy most sem megy a kapitány elé.

E perczben megszólalt a kapitány csengője; a hang megüté Grogson ur füleit s ő végre belátta, hogy itt menekülés nincs s bár mennyire szereti is a kapitányt, kénytelen lesz — elébe állani.

— A kapitány várja önt, — szólitá őt most meg az őrtálló tiszt.

Minden reménynek vége volt s Grogson ur azon töprenkedett, mivel vágja ki magát a bajból. Elhatározta, hogy utósó védeszközéhez fog fordulni.

Az ég őt hatalmas élczelő tehetséggel ruházta föl, melynek igen sokat köszönhete. Védeszközül ugy használta fel rendesen e tehetségét, hogy ellenfelét elkezdé viczczelni s aztán valami nevetséges ostobasággal bocsánatot kért az illetőtől. Igy szokta ő ellenfelét meggyőzni. Arczkifejezése már magában is oly nevetséges grotesk volt s most, hogy a tegnapi mámor is meglátszott rajta s a rendes vonások dultak valának, csak egy kis arczfintoritásába került, hogy bolond kifejezést adjon arczának, hogy az a legnevetségesebbnek tessék.

Elhatározottan lépett Daunton ur rettegett birodalmába. Kinyitotta a kajütte ajtaját, belépett s megált az ajtó előtt.

A kapitány haragosan lépett elébe.

— Sir, — szólitá meg a grogivás nagy mesterét — hallám, hogy ön tegnap részeg volt, mint egy yorkshirei disznó s a mellett kiabált és veszekedett . . . .

— Ön tulságosan kegyes, kapitány ur, vágott közbe Grogson.

— Elhatároztam önt példásan megbüntettetni.

— Kegyeskedett? . . .

— Ugy van Sir, ön példásan fog lakolni.

— Nem, Sir, én nem voltam részeg; — felelé a bevádlott, a fedélzetre sütvén szemeit — lehet, nem tagadom, hogy ittam egy keveset, de az édes kevés lehetett; a hajóaljban pedig a hőség irtóztató. El voltam fáradva és tikkadva, az áll, de hogy részeg lettem volna, azt nem ismerem el soha.

— Nem volt részeg? — kiált föl a kapitány mérgesen — s én ujra azt mondom, hogy részeg volt, mint valami csap.

— Nem, Sir, én ujra állitom, hogy tévedni méltóztatik. A mit részegnek neveznek, az nem volt rajtam észlelhető. Tessék megkérdeni mr, Sommerst.

— Hát kérdenem kell-e azt, hogy valaki részeg, ha látom saját szemeimmel.

A kapitány mind mérgesebb lett. Grogson előtte állt s azon gondolkozott, megereszsze-e már a batteriákat. Mikor látta, hogy a kapitány haragja tetőponton van, idétlen arczának bánatos kifejezést adott s roppant együgyüséget szinlelve, nagy alázatosan ezeket mondá:

— Nos, Sir, én az oly embert nevezem részegnek, a ki dülöngőzik, felbukik s aztán belekapaszkodik a földbe, hogy valahogy ismét lábaira ne állhasson.

Az a komoly naivság, melylyel Grogson ur e szavakat elmondá, nem maradhatott hatás

nélkül s Daunton kapitányt teljesen elhagyta hidegvérüsége. Kaczagni volt kénytelen.

— Menjen ön, Sir, távozzék, hagyja el kajütte-met. Ez volt minden, mit a kapitány mondhatott.

Grogson ur sem hagyá azt magának kétszer mondatni. Kirohant a kajütte-ajtón, felbuktatta az ott álló őrt, kétszer hasra esett a lépcsőn, lerepült az apródok kajütte-jébe s itt elmondá véleményét, mit szörnyü kaczagás követett.

Hanem azért Grogson ur korántsem szabadult ki börtönéből. Sommersnek szigoru büntetés mellett megtiltatott Grogsonnal társalogni. Erélyes rendszabály vétetett foganatba, hogy egyikük sem férhetett szeszes italokhoz.

Danvers orvos ur azonban kénytelen volt pár nap mulva változtatni a reczepten s néhány üveg rumot rendelni Grogson ur részére, mert ezt a szeszes italok teljes nélkülözése majdnem megölé már.

Hosszu, unalmas utazás után, végre egy nap elérték Zanguebar-t. A kikötő ott jó és eléggé biztos is, de benne annyi a mindenféle kisebb-nagyobb sziklaszirt, hogyha a viz nem volna oly tiszta és átlátszó, kevésbé ismerős tengerészek alig jutnának abba baj nélkül.

Bombay Jack nem ismerte e kikötőt, de Daunton kapitány erősen azon volt, hogy bemenjenek. Ő a főkalózhajó felől akart végre biztos tudomást szerezni. Hogy pedig azt itt eszközölheti, onnan gyanitá, mert a kikötő nagyon látogatott s kisebb-nagyobb hajók folyton közlekednek vele. Dauntont még más ok is

kényszerité, hogy a kikötőbe menjen s ez az volt, hogy édes viz misem volt már a hajón. Kiszivattyuzták, mikor a zátonyra szaladtak.

Különféle apróbb-nagyobb kalamitások leküzdése után a „Vészmadár“ horgonyt vetett a kikötőben, Zanguebar előtt s Herbert azonnal ladikba ült, hogy a partra menjen a kikötői parancsnokságnak jelentést tenni hajójukról, czéljukról stb.

— Nos, Herbert, mit végzett a parton, — kérdé tőle a kapitány, midőn ez ismét visszaérkezett a hajóra.

— Szép szavak mindenfelé, — felelé emez — a kormányzó tiszteletét küldi s mindent, mi a szigeten van, rendelkezésünkre bocsát; de azt mondja, szarvasmarhát aligha adhat.

— Ah, itt jön Marliner is. Nos, hát ön mit végzett Bombayval a parton?

— Forrást kerestünk s igen szép patakra találtunk, mely elég vizzel látand el bennünket. Később jöttek a benszülöttek is, hozván mindenféle aprómarhát s igértek, hogy holnap szarvasmarhát is hajtanak a parthoz számunkra, de — egyszerre csak eltüntek.

— Hogyhogy? — kérdé a kapitány.

— Az emberek jók, — felelé Bombay Jack társa helyett, — de a kormányzó rosz ember; elküldte őket tőlünk. A tolmácsról beszélik, hogy gonosz ember, hogy minden roszra képes.

— Ah, ez az a gaz kalózhajó, melyről önnek jelentést tettem. Engedje meg, Sir, hogy mindent

elkövethessek. hogy elébb nyilatkozatra birjam őt, — szólt Herbert a kapitányhoz.

A kapitány engedett Herbert kérésének s néhány percz mulva már a parton vissza vonatott a parancs, mely a benszülötteknek megtiltá a „Vészmadár"-ral kereskedést üzni.

— Herbert ur jól teszi, — szólt elsőhadnagyához a kapitány — ha mihamarabb végez e kutyákkal. Használjuk föl az időt. Kora reggel inditsuk a part felé sajkáinkat s töltsük meg a hordókat vizzel gyorsan, mert ujra kiadhatják ellenünk a parancsot.

Herbert a kapitány szavai szerint cselekedett. Kora reggel lebocsáttatá a sajkákat s egyenesen a part felé tartott. A matrózok lázas sietséggel dolgoztak s a viz nem sokára kellő mennyiségben a ladikokba volt gyüjtve. Ép vissza akartak evezni a hajóra, mikor egy tiszt jelent meg a parton. A sziget kormányzója küldé s a vizgyüjtést akará betiltani. Herbert mosolyogva nézett a tisztre, leugrott sajkájába s hangos nevetés közt a hajóra indult minden sajkájával s a vizzel egyetemben.

Délután két óra lehetett, midőn Bombay Jack azt hozá hirül, hogy egy nagy hajó innen mintegy 10 mértföldnyire északon valami kis szigetke mellett kikötött.

— Ily kormányzóról fogalmam sem volt, — jegyzé meg a kapitány, midőn Herbert elmondá neki a parton tapasztaltakat — menjen ön e vén gazemberhez s mondja meg neki, miszerint iránt unk magaviseletét illetékes helyen a maskati főparancsnoknál be fogom jelenteni. Az igért hajókalauzt azonban megvárom tőle, mert mindenáron azonnal tovább

akarok hajózni, hogy másutt vásárolhassak be élelmiszereket s mert meg kell tudnom, miféle hajó ez, melyről most Bombay Jack jelentést tett nekem. Hihető, hogy ez a gaz kormányzó a kalózokkal egy huron pendül.

. . . . A tiszt a parton állt s bámulva nézett a távozó Herbert után. Néhány percz mulva pár rongyos ficzkó jött érte a partra s elkisérte őt onnan. Kis távolságban e helytől állt a kormányzói palota. Két szárnyból álló épület, mely valami kapu félével volt összekötve. E kapu tetején lengett a maskati Immam zászlója. A rongyosok ide kisérték vezéröket, a tisztet.

Oman aga, a kormányzó a kapu bejáratát képező nyilásban ült egy díványon. Mellette 3 tiszt ült, valamivel lentebb, mint parancsnokuk. Tisztes, ősz szakállu, vén emberek egytől egyig; egyszerüen öltözöttek, de kardjaik, tőrük s pisztolyaik pazar fénynyel voltak diszitve. Oman aga turbánja nagyobb volt, mint kiséreteé, de hogy ez izlés dolga volt-e nála vagy kitüntetés a többi tisztek közül, azt Herbert nem tudta.

Herbert is ide sietett, mikor a kapitány őt a partra, a kormányzóhoz küldé. Omar aga neki s az őt kisérő két tisztnek székeket rendelt, magával szemközt. Samè, a tolmács, a kormányzó háta mögött állt; hason minőségben állt Bombay Jack Herbert oldalánál.

A beszédet, miután a kölcsönös hajlongások megtörténtek, Herbert kezdé s Samè elpalástolatlan gyülölettel hallgatá a keserü kifakadásokat a sziget kormányzója iránt, miket Bombay Jack élénken tolmácsolt. Oman agán

is észre lehete venni a felindulás jelét, de ennek magaviselete mégis sokkal nyugodtabb volt.

Az arabok tulajdonsága, hogy a legcsekélyebb fontosságu dolgokban is roppant kéz s lábmozdulatokkal kisérik beszédöket, mi talán oly hiedelembe hozhatja az idegent, hogy mindjárt tettlegességre kerül a dolog. Igy történt most is, s Herbert alig birta haragját fékezni, midőn Samè-t dühöngni látta. Mikor már nem türheté tovább, igy szólt Bombayhoz:

— Ne szólj többé egy szót sem e szemtelen ficzkóhoz (Samè-ra mutatva), hanem ismételd urának, a kormányzónak, szóról szóra, a mit mondok:

— Elmellőzve az élelmiszerek megtagadását s egyéb jogsérelmeket a britt lobogó iránt, mely ellen az Imam előtt fogok orvoslatot szerezni, most ama hajókalauzt kérem, melyet nekünk a kormányzó aga nyilvánosan igért.

Minden szem most Bombayra fordult s ez szóról szóra leforditá a mondottakat.

Erre Samè az aga nevében határozottan tagadólag felelt.

Herbert ekkor azt kérdezteté, hogy eme nyilatkozatot a kormányzó aga feltételének tekintse-e? s midőn erre az aga igenlőleg felelt volna, Herbert a következőket mondá:

— Mondd, Bombay, hogy sokszor volt már dolgom nagy rangu s tekintélyü arabokkal, de ez az első eset, hogy szószegést tapasztaltam volna köztük.

Hogy Herbert e szavai hüen fordittattak le, azon kétkedni sem lehete, mert midőn

Bombay Jack az utósó szót kimondá, a kormányzó, daczára öregségének, mint bőszült fenevad ugrott föl helyéről, kardját félig kihuzta hüvelyéből s villámló tekintetével néhányszor végig mérte Herbertet. A vén tanácsnokok főnökük minden mozdulatát hevesen utánozák s a rongyos kiséret, jobbra-balra, fegyveréhez kapott.

Csak Samè, az aga tolmácsa rezzent összsze, midőn Herbert megvető mosolylyal kardjára ütött s kicsiny, de bátor csapatát, mely égett a vágytól, e gazokkal összecsapni, — visszatartá a támadástól.

Az öreg kormányzó egy percz alatt észrevette, hogy őt az angolok a legkevésbbé sem félik s hogy dühe inkább mulattatja, mint megfélemlité őket. Volt annyi esze, hogy kardját visszadugta hüvelyébe. Aztán ismét leült. Most már szerette volna ismét tovább folytatni a társalgást, de Herbert összehivta embereit, intett nekik — s ott hagyta az arabokat.

. . . . . Mérón segélyével utat kutattak ki az angolok a zanguebari kikötö előtt levő szirtek között. A szerencse is kezükre dolgozott; nemsokára kedvező szelet kaptak s ők a zátony-tömkelegből ki, a nyilt tengerre jutottak.

Ha eddig gondolták is, most már bizonyosak lehetének a felől, hogy a zanguebari kormányzó a kalózokkal összeköttetésben van. Igy a vágy, a kalózhajót minamarábbb kézrekeriteni és semmivé tenni, csak növekedett a sokat szenvedett tengerészek szivében. Minden más érzelem, kivánság háttérbe szorult. Gondolataikban örökké csak a kalózokkal fog-

lalkoztak, — — órák, napok mind hoszabbaknak tüntek föl előttük.

Sőt az apródok kajütte-jében is elnémult a szokott zaj, az élczek elhangzottak. Tandy azon gondolkozott, hogy néz ki Emma .... hátha a főkalózhajóról is kiment valami olyan kedves teremtést. Darby és Yarker tőreiket fenték üres óráikban. Sommers pedig lopdosta rakás számra a rumot, Grogson ur és saját használatára.

Daunton kapitány is egészen megváltozott. A szokás embere volt különben, s most, ugy látszott, mintha rendes foglalkozásában nem sok örömöt találna. Szótalan járt kelt a kajütte s a födélzet közt, el-kinézett a tengerre jobbra-balra, mintha valami elvesztett kedves tárgyat keresne. Emberei nagy szemeket meresztettek rá s bámulták a változandóság csodáját. „Legkevésbbé sem hasonlit a régi Dauntonhoz“ suttogák; és igazuk is volt.

A „Vészmadár“ haladt, hanem hát czéljának is kelle lennie. Tudniok kelle, hogy merre vegyék irányukat s hol találják meg a főkalózhajót.

— Nekünk a szárazföldön kell tudakozódnunk utána, — szólt Daunton kapitány elsőhadnagyához — küldje ön ide Bombayt.

— Én hiszem, — jegyzé meg Bombay, midőn a kapitány elé érkezett, hogy a kalózok Quiloa kikötőjébe menekültek. Ugy kell lenni, mert ők szokott ravaszságuknál fogva, most hátunk mögé kerülnek, azt hivén, hogy mi folytatjuk utunkat. Quiloa jól ben fekszik

a szárazföldön; a tenger nagy öblöt képez ott.

— Hallott ön valamit talán Zanguebarban, mi önt abban a hitben megerősítné, hogy a kalózok csakugyan Quiloa-ba vitorláztak?

— Igen, hallottam valamit, de nagyon keveset; az emberek félnek Samè-tól s nem mertek előttem határozottan nyilatkozni. De azért mégis egykét szót elejtettek — — mondom, hiszem, hogy a kalózhajó Quiloa-ba indult. —

— Quiloa felé a kormányt, Marliner mester! — kiáltá azonnal a kapitány.

Midőn két napra e beszélgetés után, Quiloa közelében megpillantották a szárazföldet, Herbert ezt jegyzé meg:

— No, itt bizonyára ismét szigetcsoportokra akadunk. Én ilyet vélek látni.

— Oh, nem, Sir, a mit ön ott látni vél, az maga Quiloa, — felelé a hajókalauz.

Midőn közelebb jöttek a szárazföldhöz, világosabban lehete látni, hogy a part mélyedések s kiugrásokból áll. Távolabbról szigetcsoportnak lehete vélni. A part itt csakugyan óriási öblöt képezett.

— Vitorlák, közvetlen a part mellett! — Hangzott most egy kiáltás az árboczkosárból.

A következő pillanatban azonban az idegen vitorlák eltüntek a „Vészmadár“ szemei elől. Három éltes, tapasztalt tengerész azonban erősen állitá, hogy ők is látták a vitorlákat.

— Észrevettek benünket, Sir, — szólt most Herbert a kapitányhoz — s bevonták vitorláikat. Miután a hajó a part mellett áll, le-

hetetlennek hiszik, hogy kopasz árboczfáikat észrevegyük.

— Valószinü, nagyon valószinü, — felelé ez — no de meggyőződünk, mihelyt valamivel közelebb megyünk.

Kevés idő mulva ismét előtünt a hajó. Tisztán meg lehete látni. Briggantine*) volt.

És senki sem kételkedett többé, hogy ez a rég üzött főkalózhajó. . . .

— Megtalálná-e ön az utat, Quiloa felé? — kérdé most Herbert a hajókalauztól.

— Igen, Sir. Az ut ama sziklafal mellett vezet a kikötőbe.

— De hát mért nem menekült a kalózhajó be a kikötőbe.

— Azért Sir, mert a kikötőben nagy az apály s igy nem tehete egyebet, mint az ut szélén horgonyt vetni.

A „Vészmadár"-on mindenki boldognak érzé magát. Szinről szinre látták az ellenséges hajót, melyet oly régen üldöztek. Csatavágytól dagadott keblük. . . . Szegény tengerészek, kiket csak a veszély gondolata tölt be örömmel!

Közel a part mellett állt horgonyon a kalózhajó. Setét, fekete testü volt a világitó torony, mely után indultak. Az éj már beállott, de azért lehetetlennek látszott, hogy a kalózok ismét kiszabaduljanak a tőrből. Az égen teljes fényben ragyogott a hold; a csillagok kékes tüzben égtek a felhőtlen mennyboltozaton.

---

*) Kétárboczos hajó. A főárboczon keresztvitorlával; a hátulsón csak egy nagy lengő vitorla (randa), melyet a szél csak oldalt ér és feszit. A gyorsvitorlázók egy neme. A fordító.

— Mily közel vihet bennünket a kalózhajóhoz? — kérdé a kapitány a hajókalauztól.

— Nekünk a zátonyon, közvetlen a kikötő bejárata előtt kell horgonyt vetnünk, oly közel az ellenséghez, hogy nem mehet el mellettünk a nélkül, hogy észre ne vennők.

Az éj mind setétebb lett, elannyira, hogy a kalózhajót sem lehete többé észrevenni. A ladikokat leereszték, a hajón mindent csatarendbe hoztak s a zátonyon horgonyt vetettek. Mikor az őrszem ki volt állitva az árboczkosárba, nem maradt egyéb hátra, mint bevárni a hajnalpirulatot.

Daunton kapitány sohse volt barátja annak, hogy ladikon támadjon meg ellenséges hajót mindaddig, mig kilátás volt arra, hogy hajóját az ellenséges hajó mellé kormányozhatja s ágyuharczot küzdhete. Most sem szivesen nézte az előkészületeket.

Herbert éjfél felé jelenté, hogy minden rendben van. A kapitány a regg bevártát parancsolá.

— Nem hiszem, lehetetlen, hogy a kalózok ez egyszer kisikoljanak körmeink közül, hanem tudja, e gazok kötelet éreznek nyakukon, ha verekednek. Kétségbeesett csata lesz ez!

Herbert vállat vont. Kilépett a födélzetre. A legénység rég nyugalomra hajtá fejét s a födélzeten csak nehány őrt álló tiszt sétálgatott föl s alá.

Herbert a födélzet elhagyatottabb részén járta magános sétáját. Gondolatai most élénkebbek voltak, mint rendesen. Tudta, hogy az

ellenséges hajó nem menekülhet el előlük, s ha nem menekülhet, okvetlen kezeikbe kerül. Ez esetben két okvetlenségnek kelle bekövetkezni s ez az, hogy az elfoglalt hajóval azonnal a Capra térnek s ő előléptetésben fog részesülni. Erre igen nagy érdemei voltak. Ő tudta ezt.

Végre rajta is erőt vett az álom. Köpenyét összébb huzta vállain, feje alá egy összegöngyölt lobogót tett s lefeküdt a födélzetre. Kis idő mulva elaludt.

A hajón, közel s távol a tengeren, a siket némaság honolt. Sehol egy hang, — minden csendes volt.

Herbert nagyon bámult azon, hogy mikint alhatott oly soká, mikor őt azzal a hirrel ébreszték fel szürkületkor, hogy a nap nemsokára feljön.

Hajnalban mindenki talpon volt már. A távolság a parttól nem volt már oly nagy, mint mikor a zátonyon horgonyt vetettek. A horgonyt a dagály mind közelebb vitte a part felé s a „Vészmadár"-nak is engednie kelle.

— Látja ön már a hajót? — kérdé Daunton, mikor felöltözködve a födélzetre lépett.

— Még nem, Sir, — felelé az első-hadnagy.

A nap kevés idő mulva feljött, de a kalózhajó eltünt a láthatárból. Minden irányban elkinéztek a tengerre, de hajónak hire sem volt sehol.

A partot látták, meredő szikláival, kanyarulatával, egyebet semmit.

Herbert és Daunton kapitány meglepetve tekintének egymásra. Bizonyosak csak a felől

voltak, hogy a kalózhajó nem mellettük haladt el, mert egész éjen át a legkisebb szellő sem lengett.

— A gazemberek az ördöggel szövetkeztek! — kiáltott fel Jack Oakum az árboczkosárban — sehol semmi nyomuk.

A hajólegénység most a babonával, a kalózokról beszélt alvilági mesékkel, szellem és rémtörténetekkel hozta kapcsolatba a kalózhajó csodás eltüntét. Az öregebb tengerészek fejüket csóválták, a fiatalabbak pedig — féltek.

A lángoló afrikai nap fenn az égen ragyogott.

Csakugyan ugy volt, hogy a kalózok eltüntek.

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

XI. RÉSZ.

A „Fra Diavolo“ ezalatt befutott a mozambique-i kikötőbe s itt a kormányzót, valamint mr. Brucet mindenről értesité Timmins kapitány, a mi vele, hajójával s a „Vészmadár“-ral történt. Manoel itt kiszállt a partra s a „Fra Diavolo“ folytatta utját a Cap felé, melyet azonban csak hosszas, keserves ut után ért el.

Az elfoglalt kalózhajó megérkezte a Cap-on, a „Thames“ legénységével s utasaival, roppant feltünést okozott az egész városban s rövid idö alatt több mint ötven különféle történetben járta be e hir a nagyok és kicsinyek házait.

Darcie tábornok, mint a „Brillant“ kapitánya is mondá, csakugyan a Capon levő csapatok főparancsnokává léptettetett elő. Mint ilyen, azonnal, a „Brillant“ elutazta után, elindult Capstadt-ba, hogy nejét s gyermekeit, mielőtt azok még utána Indiába hajóztak volna, feltalálja. A Capra érve azonban, megtudta, hogy későn jött s családja nemrég a „Thames“-sel elindult az Indiákra.

Alighogy a „Fra Diavolo“ megérkezett, Darcie tábornok azonnal megtudta a „Thames“ elfoglaltatását azon Schooner által, mely a ki-

kötőbe érkezett. Mielőtt a kikötőbe sietett volna, bement mrs. Vaughan-hez, mert tudta, hogy ha Darcie asszony levelet küldött a Capra, az bizonyára mrs. Vaughan-nek volt czimezve.

— Isten hozta önt, kedves tábornok, — üdvözlé a belépőt mrs. Vaughan — ne tartson ön semmitől, mindnyájan megvannak, kiket szeret. Nem sokára itt is lesznek. De olvassa már ön a levelet, én nem látok.

Átnyujtá a levelet a tábornoknak s átengedé magát érzelmeinek.

A tábornok mohó kiváncsisággal futotta át a levelet. Midőn azt elolvasá, izgatottan ugrott föl székéről s hevesen járt kelt fel s alá a szobában.

A férj s apa egyszerre érzett most . . .

Teljes egy óra kellett hozzá, mig Darcie, a különben erős természetü férfiu, erőt tudott venni érzelmein.

— Timmins kapitánynyal kell beszélnem s addig nem leszek nyugodt, mig föl nem kerestem Chartrest.

A tábornok e szavakkal el akará hagyni a szobát, de ép e pillanatban lépett be mr. Vaughan s hallván a tábornok utósó szavait, ezeket mondá:

— Én épen Chartrestől jövök. Ön mr. Witt-nél fogja őt találni a partutczában.

Darcie tábornok lerohant a lépcsőn, átszaladt a partutczába, benyitott mr. Chartres-hez, ki hidegen ásitozva állt a szoba közepén, különféle skatulyák, ládák közt, — átkarolta, megölelte őt, mintha most került volna ki az őrültek házából.

Chartes óriási szemekkel bámult reá. . . .

— Nőm s gyermekeimről beszéljen ön nekem uram. Óh, én igen sokkal tartozom önnek!

A szegény tábornok majdnem megőrült, midőn Chartes azt mondá neki válaszul, hogy mindnyájukat épen hagyá el, semmi bajuk sincs, és nemsokára meg fognak érkezni a Capra.

— Nagyon kevés az, amivel ön nekem tartozik, tábornok ur, — mondá Chartes, — én tudom, hogy hason körülmények közt ön is azt tette volna értem, amit én önért, illetve kedves családjáért tettem.

Chartres hidegvérü ember volt. Belátta, hogy a beszédet másra kell vinni; a tárgy, melyről beszélt, bő anyagot szolgáltatott arra, hogy a tábornok figyelmét más felé terelje. Néhány jelenetet beszélt el neki, mik Emma és Tandy közt történtek. Mulatságos történetek, miken maga a tábornok is igen jóizüt nevetett. Majd Darby bátorságát emelte ki Elbeszélte az ifju apród küzdelmét a kalózokkal s a rettenhetlen bátorságot, vakmerőséget, melylyel a „Thames" födélzet kajütt-jébe vetette magát, s ott Cacafogó-t megölé.

Darcie tábornok szemei büszke lánggal ragyogtak föl, midőn fiát így dicsértetni hallá. A levélben, melyet neje mrs. Vaughan-hez intézett, egyetlen betü sem volt erről s igy, ez annál inkább meglepé a gyermekére büszke apát, a tábornokot.

Különös, hogy az egész beszélgetés alatt, Herbertről, ki pedig oly nagy részt vett az egész kalandban, említés nem tétetett. Chartres elhallgatá nevét. A tábornok nem kérdezősködött felőle.

Darcie tábornok még azt kérte Chartrestől, menne el hozzá, házához lakni; ha máskint nem, rövid időre. Chartres fölsohajtott. Nagyon nehezen esett neki kimondani azt, hogy a kérésnek s e szives meghivásnak helyt nem engedhet s nem mehet a tábornok házához.

Chartres szolgája lépett be s a postáról leveleket s egyéb küldeményeket hozott.

Midőn a tábornok elakará hagyni Chartrest s e szándékkal az ajtón kilépett, Singleton őrnagygyal találkozott, ki szintén Chartres üdvözlésére jött.

— Isten hozta uram! — szólitá meg Chartrest — Timmins kapitány elmondá terjedelmesen a kormányzó előtt, mily kalandokon ment ön keresztül s mily bátran állta meg helyét a veszélyek között. Fogadja a kormányzó nevében is nagyrabecsülésemet.

Mindketten elhagyák Chartrest, ki a leveleket, mik számára Angolországból érkeztek, bontogatta föl.

— Ez a Chartres kitünő fiu.

— Mit gondol, Singleton ur. Azt hiszem, egyikünk sem sejtette, hogy ez ember oly nagylelkü, bátor s mi legfőbb, harczias szellemü tud lenni, ha azt az udvariasság kivánja. Adja az ég, hogy ama fekete pecsétes levelek, mik most érkeztek számára, semmi rosz hirt ne hozzanak számára.

— Legyen nyugodt, tábornok ur, — felelé Singleton — Chartresnek nagyon sok oka van arra, hogy bus ne legyen. Chartres bátyja, mint a hozzánk érkezett jelentésből tudom, közelebb halt meg, egy szerencsétlen esés követ-

keztében, lovaglás között. E haláleset Chartresnek bárságot. 7000 font sterlinget földekben s több családi birtokot biztositott. Ah, tábornok ur, Chartres nagyon boldognak érezheti most magát.

— Bárság és 7000 font sterling valóban nem kis dolog, — gondolkozék magában a tábornok, ki nagyon jól tudta, hogy leánya kellemei voltak az indokok, melyek a beteges Chartresből valóságos regényhőst csináltak.

Singlentontól elvált és mrs. Vaughan-hez lépett be ujra. Vaughan ur már a hirlapokból olvasá Chartres szerencséjét.

— Mily kár, hogy ez a Chartres olyan beteges ember, — szólitá meg a belépő tábornokot, — annyi birtok urává lenni s amellett betegnek maradni továbbra is. Valóban sajnálatraméltó ember.

A társaság természetesen most kizárólag csak a „Fra Diavolo“ megvételéről beszélt. Bámulták Darby és Herbert bátorságát. Darcie tábornok fiára büszke volt; Herbert nevét közönynyel hallá emlitetni. E közönyre oka volt. Bárság és 7000 font sterling állt szemben e névvel.

— Nem győzök eléggé bámulni rajta, — kezdé ismét elölről Vaughan asszony — hogy Herbert, kit én mint kis fiucskát láttam tengerre szállani, oly derék emberré nötte ki magát. Mintha most is anyja ölén látnám játszani. Ah, a kis Herbert akkor is bátor gyerek volt.

Vaughan asszony beszélt. Darcie tábornok hidegen hallgatá végig.

Lelkében ugy érezte, hogy ez az ember még szerepelni fog az ő élettörténetében.

Darcie táborno'k pedig méltóságra büszke ember volt és — a szegény Herbertre gondolni egyátalán nem szeretett.

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

VÉSZMADÁR.

REGÉNY

A TENGERÉSZÉLETBŐL.

HÁROM KÖTETBEN.

IRTA

CURRER BELL.

FORDITOTTA

KOMPOLTHY TIVADAR.

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

III. KÖTET.

DEBRECZEN.

KIADJA IFJ. CSÁTHY KÁROLY,

gazd. acad. könyvárus.

1874.

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

ORSZ. SZÉCHÉNYI-KÖNYVTÁR
B Növedéknapló
1958 évi 3903 sz.

Debreczen, 1874. Nyomatott a részvénytársulatnál.

I. RÉSZ.

A váratlan meglepetés, mely Chartrest az által érte, hogy családi birtokainak tulajdonába lépett, igen jó hatással volt beteg kedélyére. Boldogsága fellegvárait most kezdé épiteni.

Chartres bátyja, Sir Milles Chartres érdemtelen bitorlója volt az apai örökségnek. Vad, kőszivü ember volt, önző mások irányában, maga irányában örökké engedékeny. Ily lelkületü ember és a mi Chartres barátunk közt, nagyon természetes, hogy minél kevesebb közösség létezett. Halála azonban mégis megrázta őt. Később midőn érzelmei helyébe az ész állt s számitani kezdett, ugy találta, hogy most már kénye kedve szerint élhet; és Chartres arra a tudatra igen boldog volt. Rokonai, ismerői azonnal irtak neki mindenünnét s azt kivánták, hogy azonnal Angolországba siessen. Chartres maga is igy határozta el magában. Rendet akart végre látni a családi birtokon, pedig azt eszközölni nagyon nehéz volt. Kegyetlen szivü bátyja a bérlőkkel valóságos hóhér módra bánt el; föltétlen ur volt a birtokon. A szegény bérlők már alig birták kitartani, mikor Sir Edmund meghalt. Rusthon minden áron azon volt, hogy mihamarabb Angol-

országba küldje Chartrest, és Chartres hajlandó is volt e baráti kívánatnak hódolni.

— Rusthon ur, egyre kérem önt, — szólitá meg barátját Chartres — ön tudja, hogy most igen gazdag ember vagyok, Angolországba még nem igen akarnék menni; hisz miért is sietnék. Legjobb lesz, ha ön ama házat, melyben tavaly s az előtt önnel laktam, mihamarább kibérli s pedig kettőnk részére. Ne csináljunk belőle hosszu históriát. Az egész dolog nem érdemes rá.

Az inditvány elfogadtatott. Rusthon és Chartres szolgái azonnal hozzáláttak egy kellemes ház berendezéséhez. Timmins kapitány is meghivást kapott, hogy addig s arra az időre, mig Capstadtban fog időzni, Chartresnél lakjék. A kapitány örömmel fogadá el ez ajánlatot. Chartres nagyon értett hozzá, hogy kell családias életet élni. Soha sem járt vendéglőbe; otthon főzetett, süttetett naphosszant, este pedig thea mellett olvasgatott. Két társa is hamar szokott e rendhez.

—Az egészben csak az az egy a nagy kár, hogy Timmins kapitány 8—10 nap alatt elhagy bennünket, — szólt egy napon a kis társasághoz Rusthon — a kikötőbe most érkezett egy idegen hajó, melynek kapitánya halálosan beteg. Biztos, hogy Timmins ur fogja őt felváltani Elég szomoru, de hát igaz. A mi a legbámulatosabb, ez az, uraim, hogy Chartres ur legkevesebb hajlamot sem mutat arra, hogy a Capot itt hagyja. Ugy látszik, nagyon megszerette ezt a tájt. Váljék is egészségére.

Czélzás volt ez; Chartres is érezte a ba-

rát tréfás csacskaságának nyilát. Mosolygott, de távolról sem jutott volna eszébe, a táj szépségeiről értekezést tartani. Feltételezte mindhárom ismerősétől, hogy a mit ő érez, azt ők is tudják.

Darcie tábornok nagyon otthon érezte magát, midőn látta, hogy Chartres épen nem akarja elhagyni a Capot. Számításait azonban tulfeszité. Tudnia kelle, hogy tulajdonképen, hogyan áll ő Norával. Ezt előzőleg kitudhatta abból, ha elolvassa ujra a levelet, melyet neje mrs. Vaughan-nek küldött. Itt aztán akadt neki gondolkozni valója. Herbertet látta dicsőittetni neje által. Ez előtte nagyon gyanus szinben tünt fel. Miért emeli ki ő különösen ez ifju tengerésztisztet? Emlékezett ugyan arra, hogy Darby régóta barátja Herbertnek s hogy maga a tengerészhadnagy is szeretett házához eljárni, Mi indok ez azonban arra, hogy oly tulságosan dicsértessék. Bizonyára nagyon önfeláldozó volt. Ebben aztán féligmeddig bele nyugodott.

— Hanem az a kis bohó leány, ez a Nora, még bohóbb anyjával s azzal a rajongó bolond fiuval, Darbyval, mit keresnek ezek szüntelen Herberttel, — mormogott magában a tábornok — mernék fogadni, hogy ez a hadnagyocska utójára is a regényhős szerelmest fogja játszani.

Mindez igen furcsán tünt fel a tábornok előtt. Helyzete annyival fatálisabb volt, a mennyiben semmi kivetőt sem talált benne annál, hogy nincs bárósága s 7000 font sterling értékü birtoka.

— S aztán meg ez az Anna! — mono-

logizált magában Darcie ur — akár mily jó feleség és anya különben, azért csak asszony ő, mint a többi. Előitéletes a korkülönbözet dolgában; mintha bizony nem ép ugy kellene annak lenni, hogy a férj 20 évvel idősebb legyen a feleségnél. Nora pedig annyira bohó, hogy anyja minden ilyes előitéletét egészben elsajátitja. Az asszonyokkal pedig nincs mit kezdeni, ha azok egyszer nyelveiket fogaik közé kapják. És a bolond Chartres, ő paszszióját találja abban, hogy még vénebbnek nézzen ki, mint a mennyi idős valójában.

A tábornokot merengéseiből s töprengéséből O'Gorman kapitány zavarta föl:

— Hadi hajó érkezett a kikötőbe, — kiált be a tábornokhoz az ablakon.

O'Gorman a tábornok szárnysegéde volt.

Minden előkészület a család fogadására rég meg volt téve s most senki sem csudálkozott a hadihajó érkeztén. Biztosra vették, hogy a megérkezett hajó a „Vészmadár." S ez valóságos isten adománya volt a Capstadt-i henye lakosságra, mely a „Fra Diavolo" történetével végre jól lakva, most uj beszédtárgy feltalálásán kapva kapott.

Darcie tábornok azonban nemsokára megtudta, hogy a kikötőbe futott hajó nem a „Vészmadár", hanem egy angol fregatte. Ugyan e perczben érkezett meg a kikötőbe küldött szárnysegéd, O'Gorman kapitány s ez hirül hozá, hogy a megérkezett hajó a „Brillant", mely az Indiákról jött.

— Ah, hisz ez fölséges, ez az én jó barátom, Sir Barham hajója s bizonyára kedves kis neje is vele van. Szeretném, ha Anna is

itthon volna, hogy illően fogadhatnók őket. Menjen — folytatá a tábornok szárnysegédéhez fordulva — a kikötőbe, vigye magával a kocsit s hozza egyenest ide Barham barátomat s kedves nejét. El ne feledje nekik megmondani, hogy igen szivesen látott vendégeim lesznek s hogy alig várhatjuk kedves családomat.

E perczben lépett a szobába mr. Vaughan, nejével.

— Mi siettünk ide, mihelyt meghallók, hogy a „Vészmadár" megérkezett, de mint látjuk, tévedénk.

— Fájdalom, ugy van, — felelé a tábornok — de a „Brillant" kapitánya s ennek kedves neje régi barátai nőmnek. Én mindkettejöket meghivtam házamhoz vendégül s remélem, hogy önök is szerencséltetni fognak engem ez alkalomból. Végre is vigasztalódnom kell valahogy bus szalmaözvegységemben, melyet már szivből megutáltam.

Mrs. Vaughan szokott jószivüségével azonnal a szobákat járta be, mert teljesen meg volt elégedve azon gondolattal, hogy a legközelebb megérkezendő hajó a „Vészmadár" lesz s a tábornok családja jó fogadtatásban fog részesülni.

— Vaughan ur, — szólitá meg a tábornok barátját — nézze csak derék szárnysegédemet, mint repül ott a kőparton, mintha szántszándékkal összeakarná törni lova lábait, vagy nyakát szegni.

— Hurráh! — kiabált O'Gorman kapitány, a mint lihegve visszaérkezett a kikötőből a tábornokhoz — ők itt vannak, mindnyájan itt vannak s ép, egészségesek!

— Veszett ember, — viszonzá a tábornok komolyan — mit jelentsen ez, mit akar ezzel mondani?

— Azt akarom mondani, — felelé O'Gorman ur, hogy az ön neje s leányai itt vannak, hogy a „Brillant"-tal megérkeztek. Sir Edward még darabig el lesz foglalva a kormányzónál, de mihelyt dolgait rendbe hozza, eljövend. A hölgyek, természetesen, még mitsem tudnak arról, hogy önt, tábornok ur, itt fogják találni. . . . . A „Brillant" horgonyt vetett; Sir Edward még mindig a parton volt; a hölgyek lenn a kajütte-ben várták vissza a kapitányt, hogy mihelyt ez megérkezik, azonnal partra szállhassanak.

Egyszerre ugy tetszett a „Brillant" legénységének, mintha a város felől kormánysajka közelednék hajójukhoz. Az elsőhadnagy teleskopján át vizsgálá a ladikban ülőket. Kis idő mulva felkiáltott:

— Az őrség teljes diszben sorakozzék a födélzetre. Tábornok van a sajkában!

Midőn a sajka közelebb jött, Emma, ki a födélzeten volt, megismerte atyját s elkiáltá magát:

— Mama, mama, Nora! Jöjjetek! Itt van apa!

E szavakkal a kis lány fedetlen fővel, a hogy volt, odaszaladt a hajó azon részére, hol atyja ép akkor a sajkáról, hágcsón a hajóra lépett. Midőn a tábornok elszaladt az őrség előtt s levette kalapját, Emma odaszaladt hozzá s félretéve minden etiquette-szabályt, atyja nyakába borult s örömtől sirva csókolgatá.

II. RÉSZ.

Ki irhatná le a találkozás örömét? Mrs. Darcie, ki utóbbi napokban sokat gyöngélkedett, uj erőt érzett magában. Alig bucsuzott el mr. Barhamtól, rövid időt vett az átköltözésre és sajkába szállt férjével, Norával s Emmával.

Darcie háza kissé távolabb esett a várostól. A rendetlen stylban épült házat nagy terebélyes fák vették körül, jobbra-balra szép szőlőföldek terültek el, sétányok is voltak itt-ott, de oly rosz állapotban, mint egyéb minden itt, hogy maga az épület is oly ridegnek tünt fel az idegen előtt, mint maga a táj, melyen állott. Emma vidáman járta be a ház előtti téreket; olykor eszébe jutottak neki Daunton papa, Tandy s a fürge Jack. Emma a két utóbbiról igen sokat gondolkozott. Vonásaikra emlékezett szüntelen s egymáshoz hasonlitgatá őket — épen, mint mikor őket még napról napra láthatá s egyikkel boszantá a másikat.

Nora is szeretett járni a rég nem látott kedves hajlék körül, de már nem annyira, mint huga. Ő nagyon megváltozott lélekben, kedélyben. Lányok kedélye, ha állandóra változik, rendesen busongókká lesznek. A kedves Nora is igy változott. Huga észrevette benne a lelki

bajt; de nem szólt semmit. Kezdett talán vele hason baj miatt rokonszenvezni?

A család a nappali szobában ült, midőn Sir Edward Chartres jelentetett be. A tábornok nem tudott eléggé bámulni rajta, hogy családja oly kitünő fogadtatásban részesiti e férfit. Nora halvány ajkaira, Chartres beléptekor élénk pir szállott s örömteive ugrott fel a pamlagról, hogy lovagias védőjét üdvözölje. A tábornok nagyon megörült ennek, ez természetes volt. Nem igy a szegény Singleton őrnagy, kinek Nora iránti szerelméről már emlitést tevénk történetünk elején s ki most lépett a szobába. Látta Norát, a mint ez nagy illetődéssel nyujtott kezet Chartresnek s — összeborzadt. Féltékeny szive Chartresben uj vetélytársat fedezett föl. Boldogtalannak érezte magát, mint hajdan, mikor Herberttel látta karöltve sétálgatni Norát a tengerparton, vagy a kert hüs csalitjai között.

Vaughan asszony, ki a társaságtól kissé hátrább vonult, osztá a jelenvoltak örömét Chartres viszontlátása fölött, de az ő szemei többet láttak, mint a többieké.

Nora szive szeretetteljes emlékektől s hálás tisztelettől dagadott, midőn Chartresnek kezét nyujtá. De az ő jelenléte Herbert távollétére figyelmezteté őt.

A tábornok kitünő kedvben volt. Norának találkozása Chartressel óhajtott dolog volt előtte mindig. Most látta, mennyi bensőséggel viseltetnek egymás iránt s már czéljánál lenni gondolta magát. Nora ártatlan gondolatai azonban más irányban tévedeztek. . . . .

Singleton őrnagy nagy bámulattal tekinté

a dolgokat. Hogy Chartres, a régi öreg Chartres, oly nagy kegyben álljon egykor a szép Nora előtt s hogy atyja, a tábornok, a helyett, hogy ellenezze leánya érzelmét, még örüljön annak, azt már nem hitte volna soha.

— S én, óh én bolond, — szólt magában Singleton — elég ostoba voltam, e leány iránti hajdani jó indulatát szerényen félremagyarázni.

Szemei önkénytelen is a bájos Norára tévedtek. Ő ugy képzeli, hogy sohsem látta még oly szépnek ez angyali lényt, kinek most minden hálaérzete arcza pirjában, setét szemei ragyogó tüzében égett.

— Óh én, bolond, ezerszer bolond, — gondolá magában ismét a jó őrnagy — én attól való fèlelmemben, hogy nevetségessé teszem magamat e leányka előtt, tartózkodtam minden nyilatkozattól s most azt kell megérnem, hogy a vén, beteg, sáppadt Chartres vagyonát s czimét odatálalja szemem előtt a bájos teremtés lábaihoz s hogy ez a tábornoknak tessék.

Az őrnagy komoly hallgatagsággal ült székén. Lelke azon képeken merengett, melyeket gondolatai festettek hevült képzelete elé. Végre ő is megszólalt:

— Ő excellenciája, — szólt mrs. Darciehoz, önnek s kedves Nora leányának üdvözletét küldi. Ő is tiszteletét akará tenni, de attól tartott, hogy nagysádék fáradtak s nem akart alkalmatlan lenni.

Chartres, ki nagyon finom érzésü ember volt, azonnal fölemelkedett ülő helyéből.

— Ah, a kormányzó jó példát mutat ne-

künk, nagysád, — szólt mrs. Darciehoz — ön azt hiszem, meg fog bocsátani, hogy udvariatlan voltam s nem vártam meg a többi vendéget, ha nem csalódom, a Barham-család látogatását.

Nora látván, hogy Chartres távozni akar, fölkelt s odament hogy ne menne még el, de Chartres határozottan a mellett maradt, hogy eltávozik. Megfordult még egyszer az ajtónál, visszatekintett, látta Nora gyönyörü szemeit s midőn megfordult, zavarában az ajtófélhez ütötte fejét.

— Ah, Chartres ur, — szólt Nora résztvevő hangon — remélni akarom, hogy nem ütötte meg magát nagyon, de lássa, nálunk ez már régi szokás, hogy oly sötéten tartjuk szobáinkat.

Chartres megjegyzése s eltávozta után lehetetlen volt, hogy valaki még itt maradt volna.

— Jöjjön ön, Singleton ur, — szólt a tábornok — nézzünk nőm számára pár lovat. Kedves Annám nagyon fél a tüzes lovaktól, azonfölül idegei is meg vannak most gyengülve. Ő legkevésbbé sem bizik O'Gorman választásában, hacsak a saját részére nem választ lovat.

Norának legkedvesebb foglalatossága az volt, hogy emlékeit, érdekesb holmijait folyton rendben tartsa s azokat egyik helyről a másikra költöztesse. Most egy gyönyörü kagyló elhelyezésével foglalkozott rendesen. Ugy látszik, nagy kedvét lelé abban, hogy ezt minél biztosabb helyre vigye.

Mrs. Vaughan, mihelyt barátnőivel ismét egyedül volt, bátran s tartózkodás nélkül adott hangot gondolatainak.

— Olyan különösnek tetszik nekem ez a Chartres, — úgymond — azt veszem észre benne, hogy szokott betegsége, a lustaság vérkeringésére is nagy befolyással kezd lenni s különben jó tulajdonságának több mint fele részét teljesen neutralizálja. Észre lehet benne venni a szivhajlamot Nora iránt s ennek ártatlan hálaérzete, szivélyessége lelkére nyomást gyakorol. A reménytelenség kezd benne erőt foglalni, mert ép ezen ártatlan nyájasság, az a leplezetlen bizalom sugja neki azt, hogy szive hiába ver. Mert Chartres okos ember, és hidegen tud gondolkozni s birálatot tenni mind a saját, mind a más lelki állapota fölött.

— Kétlem, — felelé mrs. Darcie — hogy Sir Chartres komoly szándékkal volna Nora iránt s egyátalán ennek keze után vágyakoznék. Azt gondolom észrevenni, hogy ő nagy bámulója leányom kellemeinek, de nem hiszem, mint mondom, hogy sorsát leányoméval akarná összekötni. Egytől tartok s ez az, hogy a tábornok, férjem, más szinben látja a dolgokat s Norát önkéntelen kellemetlen helyzetbe hozza, de adja az ég, hogy ne ugy legyen s hogy e sejtelemben csalódjam.

Mrs. Darcie szolgálója lépett be. A jó Zsuzsánna régi cseléd volt a háznál s mindnyájan szerették. Ez jelenté, hogy mr. Barham szolgái megérkeztek s hirül hozák, hogy Barham ur és neje, kik útközben a tengernagyhoz

tértek be rövid látogatásra, nemsokára meg fognak érkezni.

— Remélem, — szólt mrs. Darcie Singleton őrnagyhoz — hogy ön e postával semmi rosz hirt nem fog kapni Angolországból. Ezért hát ne legyen oly szomoru s mutassa meg nekünk azt, hogy vig is tud lenni.

Az őrnagy erre biztositá Darcie asszonyt, hogy ő egyátalán nem hiszi, hogy Angolországban valami baj történt volna s hogy nem is szomoru. Nincs rá oka.

Mondotta ezeket csak az őrnagy, de viselete meghazudtolá. Nem tudott vig arczot mutatni, bár mennyire is igyekezett azon, hogy vignak látszassék.

— Boszantóan kellemetlen, — folytatá Darcie — hogy mindenféle embernek lekötelezettjei leszünk. Sokat tartok. Chartres, — tevé hozzá, mialatt egyikőjök lovának patkóját vette szemügyre — de gondolja ön, az egész sereget a „Vészmadár"-on! Az öreg Daunton egészen jó gyerek, bár nem a mi nemünkből, de az a fiatal ember, Herbert, ön emlékszik rája Singleton? — s ezzel a ló patkóját leesni engedé s barátjára tekintett föl.

— Igen, nem — igen . . . ó igen — bizonyosan, — felelt az őrnagy elvörösödve, azon tudatban, hogy barátjának csodálkozását fölhivja, Herbert neve e pillanatban ép oly váratlan, mint kellemetlen volt rája nézve.

— Ah, — folytatá a tábornok — látom, mint áll az ügy. Mertem volna ezer fontot tenni reá.

— Mire? — kérdé az őrnagy növekedő zavarral.

A másik patkó azonban most tüzetesen vizsgáltatott s modora figyelmet nem ébreszte.

— Ej, — vélte a tábornok — már első alkalommal, midőn láttam, ellenszenveztem e fiatal tengerészhadnagygyal s hiszem, ön ép igy volt vele. Saját nemében egészen derék ember lehet s bátornak is mutatta magát, de bizony nem közülünk való — Singleton.

— Megvallom, — felelt barátja — véleményem, e fiatal embert illetőleg, teljesen egyezik az önével s egyezett kezdettől fogva. Én magam nem lennék neki oly komolyan lekötelezettje, de mégis mrs. Vaughan, ki őt fiatal korától ismeri, mindig a legnagyobb dicsérettel szól róla s bizonyára jó család gyermeke.

— Asszonyok ily nemü dolgokban itélni nem illetékesek, Singleton, egy bátor, csinos fiatal ficzkó, ki világbani járatlansága következtén nagy asszonygyülölőnek tartatott, mindig megnyeri kegyüket s ugy hisszük, hogy a tábornokné legjobban szereté őt.

— Nos, tábornok ur, — szólt most a szobába lépve O'Gorman kapitány — hogy tetszenek önnek a lovak. Részemről igen megvagyok elégedve velük. Egyetlen hibájuk abból áll, hogy nem néznek ki pompásaknak s nem egyformák. Hanem én csak ugy cselekszem, a mint ön, tábornok ur, parancsolandja.

— Jó és egészséges lovak, — felelé a tábornok — s ha teljesen rajtam állana, azonnal megvenném, de ön és nőm sohsem fogják megengedni azt. Meg kell nyugodnom abban, hogy csak hátas lovaimat választom magam ....

. — Ah, ott kocsit látok közeledni, — vágott közbe Singleton őrnagy — valószinüleg mr. Barham jő nejével. Üdvözlésükre sietek.

Az őrnagy már rég keresett ürügyöt, hogy eltávozhassék, most megragadta az alkalmat s kirohant. O'Gorman hosszan nézett utána s hatalmasan kaczagott.

— Mit nevet ön? — kérdé tőle a tábornok. Nekem ma igen különösnek tetszett ez a Singleton; egészen megváltozott. Én azt hiszem, ön többet tudna e dologban mondani. Én a vendégek fogadására sietek; ön és nőm pedig tekintsék meg a kocsiba fogott lovakat s ha nőmnek tetszenek s ön megerősiti határozatát, akkor kezdje is meg az alkudozást.

O'Gorman, ki különben rokonságban volt a tábornokkal, könnyedén vállat vont, mikor a tábornokot, elöljáróját visszatérni látta.

— Végre is, — ugymond — roppant világot élünk s különösen mi, fiatal emberek, kiknek egyéb dolgunk sincs annál, mint hogy a nőkkel kokettirozunk. Mi persze, hüségesen meg is felelünk ebbeli nemes hivatásunknak. Nora rokonom, oly zavart idéz elő köztünk, mint valami majomcsapat. A vén beteges Chartres imádja őt, s ha nem csalódom, ugy a törzstisztek példányképe, a hiu Singleton őrnagy is hasonló bajban szenved. Csakhogy baja veszedelmesebb, mert amellett dühös is, s veszettül féltékeny a kidolgozott bőrü Chartresre s különösen dühös önmagára, hogy mért lehetett olyan bolonddá.

— Épen ez a körülmény bizonyitja, hogy még nincs teljesen megbolondulva, — viszonzá a tábornok — s én mernék fogadni, hogy a

kis Nora kineveti mind a kettőt. Ugy veszem észre, hogy ő excellenciája, a kormányzó is érzékenykedni kezd. Mily irtózatosan bámulna a féltékeny őrnagy, ha előljárójában vetélytársát ismerné föl. Ah, ez nagyszerü volna!

E perczben a kis Emma közeledett a két beszélgetőhöz. Hallá atyja utósó szavait s felkiáltott:

— Ah, tehát mégis mulatni fogunk; mily jó lesz! Igazán, mióta a „Vészmadár"-ról eljöttünk, azóta semmi mulatságom sem volt.

— Nos, Emma, — szólt hozzá most a tábornok — ha részt akarsz venni a mulatságban, melyről az imént beszéltem, akkor neked őszintén ki kell mondanod, hogy ki tetszett neked a legjobban, azon a hajón?

— Én mindnyájukat szerettem, — felelé a kis lány — szerettem a kapitányt, mr. Herbertet, az orvost, Tandyt és a Jackot.

— Hát a mama kit tüntetett ki leginkább?

— A kapitányt s nagyon természetes, hogy mr. Herbertet is.

— Hát mr. Herbertet ki szerette még, talán Nora?

E kérdést O'Gorman intézé a kis Emmához.

Emma azonban feleletül elkezdett nevetni s elszaladt.

Mrs. Darcie azon törekedett, hogy vignak látszassék s vendégeinek minden kényelmet megszerezzen, de a folytonos fáradozás fölemészté erejét.

Lady Barham ezt észrevette s arra kérte a tábornok nejét, hogy ne vendégeskedjenek,

ne hivjanak meg senkit, mert neki is szüksége van nyugalomra, a hosszas tengeri ut után.

Nora nagyon jól tudta, hogy mi bu rágódik jó anyja szivén s ő hálaérzettel viseltetett iránta. Ő is halvány lett s ki nem ment többé a szobából.

Mrs. Vaughan nagyon jól tudta, hogy mi oka Darcie asszony szenvedésének. Hallgatag nézte sápadt arczát, és szánta őt. Tudta, hogy a vigasz csak vigasztalhatlanná tenné őt. Kimélte fájdalmát s nem adott hangot gondolatainak.

Darcie asszonyt néhány nap óta a tolvajláz gyötré. E mellett az a gondolat, hogy férje tudta nélkül Herbertnek viszonyát leányához helyeslé, abba beleegyezett, s most ugy találja, hogy férje teljesen ellenirányu tervekkel foglalkozik leánya jövőjét illetőleg. Az a gondolat nagyon elszomoritotta őt s nagy lelkifurdalásokat okozott neki.

Az orvos remélé, hogy a jó asszony néhány nap mulva felgyógyul, de a baj csak nőtt s nem sokára be kelle látnia, hogy nagyon csalódott reményében.

Az ön betegje roszabbul lett, s Nora, ki teljes lélekkel az övé volt, ugyanazon betegségnek jeleit mutatá. A tábornok gondolkodóba esett; szerencsére a „Brillant“ hamarabb kapott parancsot az elutazásra, mint előbb gondolták s ez nagy könnyités volt a vendégekre, nem kevésbé a vendéglátókat illetőleg, mert a beteg mit sem akart arról hallani, hogy az admiral házába menjenek, a mire ismételten erőszakolva volt.

Nora, miután eme kedves barátai elha-

gyák, teljesen anyjának szentelhette magát, de legbizalmasb érülközéseikben is bizonyos bizalmatlanság uralgott köztük, mert bizonyos tárgyra vonatkozólag a legcsekélyebb czélzást is a legfigyelmesebben kerülték. Mrs. Vaughan volt most az egyedüli bizalmas személy. Nora sápadt arcza s beteges lénye majdnem ép annyira érdeklé, mint mr. Darciet s mindnyájuk nagy vigaszára, a jó barátnő teljes bizalomban részesült mindenkor.

Ez alatt Darcie nemcsak neje végett, ki iránt őszinte ragaszkodást érzett volt, aggódó, hanem Nora miatt is, ki oly beteg s levertnek látszék. Chartres, kivel meghitt viszonyban volt, folyton a házban tartózkodék, hanem Nora, bár legnagyobb szivességgel bánt mindenkor vele, majdnem teljesen elmaradt látogatásaikor s midőn jött, oly hallgatag, oly elmerült, az előtti énjével annyira ellenkező volt, hogy Chartres a legnyugtalanabb, a tábornok pedig elégedetlen lett. Mialatt azonban Sir Edvin gyakori végnélküli látogatásaival még most is, midőn majdnem senki sem fogadtatott el, mit sem gondolt, addig mások, kikre sokkal kevésbé tartozott, nagy érdekeltséggel viseltettek a dolog iránt, mely már a nagynéne nyelvére került. Timmins kapitány, ennek tudtán kivül, mindenesetre akadályaul szolgált, a mennyiben állhatatosan azon véleménye mellett maradt, hogy barátja, Sir Edvin, ama „Serey“ nevü nagy hajón, melynek parancsnokságát a kapitány halála után átvette, vele Angolországba vissza fog térni.

A báróval, kit sokszor fölkeresett, gyakran közölte e tekintetbeni kivánságát, hanem

Sir Edvin nem volt arról hires, hogy nagyon határozott feleleteket adott volna, ha nem volt rá tökéletesen szüksége.

S a kapitány annyira is ment, hogy Chartres jelenlétében erről, mint elhatározott dologról tett említést, de érdemes barátunknak lelke nem mindig azon a helyen volt, hol teste, s e tárgyat sohse méltatta egy komoly gondolatára sem.

Ideje volt szilárd határozatra jutni, és Timmins, ki nem kételkedék, hogy Sir Edvin kajütte-jének még üres felét elfoglalja, meglátogatta őt, a dolgot véglegesen rendbe hozni.

— Kedves Sir, — mondá — jövök az ön hajómoni hazautazásáról értekezni, A „Serey“ e héten elindulhat, miután azonban ez, ön számára igen rövid határidő lenne, megkértem a hajóügynököt, hogy számomra három napi kegyelmi veszteglést engedélyezzen s reménylem, hogy önnek teljesen elég lesz. Akkor épen a legjobb időben érkezünk Angolhonba, hogy a telet megcsalhassuk.

Sir Edvin nagyon örült, hogy Timmins kapitányt láthatta s nagy tiszteletet érzett iránta, hanem rögtönös tervektől ép annyira idegenkedett, mint rögtönös mozdulatoktól. Kiválólag meg volt lepetve, s időt vett a felelésre. Érezte, hogy elég természetes, az ő honvágyát jól ismerő kapitánynak azon meggyőződése, hogy ily alkalmat felhasználand, s hogy nehezen fog esni neki magának — nem is említve Timmins kapitányt — kielégitő okát átadni a capon tovább maradásának.

— Mrs. Turnbull, — szólt Timmins kapitány — ön s az orvos velem fognak jönni.

— Én is önnel tartanék, kapitány ur, — szólt Chartres — de az én készülődésemre 10 sőt 12 nap sem volna elegendő. Azonkivül roszul is érzem magam. Legjobb lesz, ha nem megyek.

Tagadhatatlan, hogy Chartres e szavai roppant lesujtólag hatottak a kapitányra. Azonkivül, hogy pénzbeli vesztesége volt, még attól is kelle tartania, hogy kinevettetik. Helyzete nagyon furcsa volt.

Timmins kapitány haladéktalanul a hajóügynökhöz sietett, hogy közölje vele abbeli elhatározását, hogy lemond az elutazás idejének 3—4 nappal való elhalasztásáról s az eredetileg meghatározott időben óhajt elutazni.

Innen nagy szomoruan lakásába sietett; mielőtt haza ért volna, közvetlen lakása előtt fogadósát találta. A fogadósné beszélgetett egy szomszédnőjével, ki ép oly kedély hangulatban volt, mint ő.

— Mrs. Darcie tehát nagyon beteg s azt mondják, hogy arcza egészen beesett s halvány, mint a fal. — Szólt Blackvell asszony mrs. Secondhop barátnőjéhez.

— Nos, nem találja ön ezt egészen természetesnek, — felelé emez — a tábornok már régóta nagy figyelemben részesiti a vén Sir Edvin Chartrest s ennek pénzét, s ez, daczára a megkülönböző tiszteletnyilvánitásoknak, még most is tartózkodó s nem akar egyátalán nyilatkozni. Nem természetes tehát, hogy a hölgyek betegek? Várjon csak, kérem, ha netán Chartres ur nyilatkozni talál, azonnal ép egészséges lesz, mind maga mrs. Darcie, mind pedig leánya.

— Részemről a családra nézve megszégyenitőnek tartom, hogy Chartres nem akar nyilatkozni. Hiszen ő gazdag s báró is. Timmins kapitány, ki mellesleg legyen mondva, nagyon bizalmas lábon áll Chartres-szel, azt mondá, hogy előtte Chartres ugy nyilatkozott, hogy rövid idő mulva elhagyja a Capot. Már pedig ezt nem mondandotta, ha minden bevégzett tény lett volna a házasságot illetőleg, mert egy báró nem közönséges jelenség ily elhagyott telepen, mint milyen a mi Capunk.

— Igaza van, de csak azt csudálom, hogy a tábornok nem haragszik Chartres e viseleteért. Neki kényszeriteni kellene Chartrest a nyilatkozatra, értí?

— Csendesen, kedvesem, — sugá most társnéjának a fecsegő szomszédnő — ott látom közeledni a kapitányt férjemmel. Oh, Timmins kapitány a legjobb bérlő, kivel valaha dolgom volt. Egész napon át sohsincs otthon, s daczára ennek, egyre-másra veszi számomra az ajándékokat. Igazán galánt és kedves ember. Ah, én meg vagyok ijjedve, — folytatá egy lélekzetből a most belépő kapitányhoz fordulva — hogy önnek ártani fog e déli naphév, de önök, tengerészek, mitől sem félnek. Ön, kapitány ur, el sem képzelheti, mennyire fájni fog nekünk az ön elmenetele; de hát oly okvetlen szükséges önnek elutazni?

A kapitány ez utóbbi napokban bőven élvezheté a fogadósnő ez izetlen marasztalási kisérleteit. Most sem vette azokat figyelembe s csak fél fejbólintással jutalmazá.

A szobában hüs bambuspamlag volt; a kapitány nagy megelégedéssel veté erre ma-

gát, lábait fölhuzta s feje mellől széles strucztoll legyezőt véve elő, legyezni kezdé magát. A fogadós ezalatt egy pohár sorbetet barnitott a kapitány számára ugy, mint az itt divatban van s átnyujtá a kapitánynak, ki látható kéjvágygyal szürcsölé le a kedves izü hüs folyadékot.

— Akarnám, hogy az emberek tudják a dolgokat ugy, a hogy azok állanak, — szólt a fogadóshoz, mikor a sorbetet megitta.

A nők hegyezni kezdék füleiket.

— Akarom hinni, hogy semmi baja nem történt önnek, — rebegé a fogadósné oly hangon, mely sejtetni engedé, hogy részvét s nem puszta kiváncsiságból mondattak.

A kapitány is ugy vette azokat.

— Nos, — szólt a társasághoz — miután látom, hogy jó ismerősök közt vagyok, nyilt akarok lenni.

Még habozott kissé. A nők majd elájultak a kiváncsiságtól.

— Én, — kezdé a kapitány — nyilatkoztam önöknek, hogy aligha pár nappal tovább nem maradok itt, mint azt előre elhatározám. Ez elhatározásom onnan eredt, mert Sir Chartres kért erre, mert ő velem akart elutazni. Nagy bajjal kieszközlém hajóügynökömnél a maradhatást s midőn ma megvinném e hirt Chartresnek, azt mondja ő, hogy nem is akar velem jönni többé. Nos, hát nem boszszantó ez?

— Ugy van, — felelé a beszédes fogadósné — s ön ezt türni nem tartozik, ha Chartres ur nem utazik el, fizessen bánatpénzt.

Furcsa, valakit szószegéssel rászedni. Bünhödjék!

— Az ördögbe is, de ezt nem tehetem, mert Chartres ur tulajdonkép nem is igérte határozottan az eljövetelt. Bizonyosan becsületügy tartóztatja itt s akkor kiméletesnek kell lennem.

A kapitány végig nyujtózott a sophán, arczára selyem kendőt teritett, hogy a legyek, mik a Cap valóságos csapásai, ne bántsák — s elaludt.

A nők elhagyták a szobát, hogy e fontos dolgot, mit az imint hallottak, jól meg hányják-vessék. Oly buzgók voltak ebbeli nemes hivatások teljesitésében, hogy még az éj beállta előtt az egész város arról beszélt, hogy Darcie Nora ma-holnap mrs. Chartresné lesz. A kik legkésőbb tudták meg e nevezetes ujságot, azok már arról is megvoltak győződve, hogy az esküvő napja már ki is tüzetett. Természetes, hogy a fogadósné s társnői e hirt, mint készpénzt vették s tovább terjeszték.

A legjobb az egész dologban az volt, hogy senki sem kételkedett, hogy az teljesen igaz.

III. RÉSZ.

Midőn a „Vészmadár“-t legutóbb elhagytuk, láttuk, hogy az egész legénység a legkritikusabb helyzetben volt. Meg voltak döbbenve, hova lett a kalózhajó? Meg voltak győződve arról, hogy mellettük el nem vitorlázhata s Bombay Jack minden szentére esküdött, hogy ha a kalózhajó be is futhatott a quiloai kikötőbe, lehetetlennek tartja, hogy ez többé ott nem volna, mert az apály azóta beállott s igy a kikötőből kijönnie lehetetlennek tetszett. Midőn a nap teljesen feljött, ugy találták, hogy horgonyzási helyük az apály által régibb helyüktől, (hol t. i. este horgonyt vetettek) 20 lábbal továbbittatott a tengerbe. A mélység, hol most álltak, minden perczben változott, hol mélyebb, hol sekélyebb volt a viz s e körülmény csak nehezitheté előre való törekvésüket.

Mikor a dagály első hullámai kezdék csapdosni a hajó tenger felőli oldalát, a „Vészmadár“ fölszedé horgonyait; ladikait, mik egész éjen át kéznél s lebocsátva tartattak, előre utnak inditá a quiloai kikötő felé, hogy vagy megtámadják hátulról a kalózhajót, vagy roszabb esetben megakadályozandják ennek a kikötőből kimenekülését.

A fölkerekedett szél is segélyükre volt most s a „Vészmadár“ mind belebb ért a kikötő bejáratához. Mikor a kikötő elején voltak, az árboczkosárból mi egyebet sem lehete látni annál, hogy az kevésbé sziklás és mindenütt telve sürü iszappal. Hajónak azonban sehol semmi nyoma. Daunton kapitány gyanakodva tekintett Bombayra.

— Meglátjuk, Sir, meglátjuk, — felelé a hajókalauz — a kalózok nem viheték át a hajót a szárazföldön. A kikötőt pedig ismerem én.

A szél most mind erősebb lett s a „Vészmadár“ a széles kikötő jobb oldalán repült belebb, belebb. A viz itt nagyon mély volt, de telve szirtekkel. Valóban nagy veszedelmet álltak ki. De hajónak még sem volt nyoma sehol.

A „Vészmadár“ most egy partkanyarulatot került meg — — s e perczben iszonyu orditozás reszketteté meg a léget.

A briggantine ott feküdt a kanyarulat mögött, félig a partra támasztva, félig az iszapban. Árboczai le voltak szedve s igy észrevehetlen volt, mig a „Vészmadár“ a kikötő közepeig ért.

A „Vészmadár“ most felrepitette árbocza hegyére az angol lobogót, mire a briggantine a maskáti Imam lobogóját tüzte ki, melyet valószinüleg Omer ágától kaphatott.

— Nagyon különösnek tetszik előttem, — jegyzé meg a kapitány — hogy az ellenség legkevésbé sem kisérti meg bennünket zavarba hozni az által, hogy ágyutüzet kezdene ellenünk. Mert hisz nevetség volna azt

gondolnia, hogy mi azt csak legkevésbbé is viszonozhatnók. Hanem ez az ő dolguk. Ugy látszik, hogy nem akarnak menekülni.

— Ugy van, Sir, és a mi dolgunk e szerint nem egyéb, — felelé Herbert — hogy minél közelebb jussunk az ellenséges hajóhoz. Ágyuink csak ekkor fognak jól müködni.

A két hajó most fél ágyulövésnyire állt egymástól. A szél nem érheti egyik hajót sem, a mi a keletkezendő harczban mindkét félre kedvező volt. Közöttük hatalmas iszapzátony terült el, melyet a kikötőbe tóduló dagály azonban csakhamar elboritott mérgeszöld hullámokkal.

— Kis szellő kezd lengedezni, — szólt Herbert a kapitányhoz — s e szellő ép elég erős lesz arra, hogy bennünket a kalózhajó mellé vigyen. Ha már egyszer mellette vagyunk, játszva szórhatjuk rá nehéz golyóinkat.

Kétséges, hogy a kalózok azt gondolták-e, hogy az Imam lobogója lesz megmentőjük, vagy más egyéb ok: elég az hozzá, hogy a „Vészmadár"-t nyugodtan hagyták közeledni s midőn ez már majdnem mellettük állt s második horgonyát is kiveté, a kalózhajó árboczáról hirtelen eltünt az Imam lobogója s helyébe a kalózok vérvörös lobogója, a tengeréészek ez ostora repült föl. Ugyan e pillanatban iszonyu ágyutüzet kezdtek a kalózok.

A tengeri rablók e támadása rájok nézve végzetteljes volt. A „Vészmadár" 32 fontosai sortüzet okádtak vissza a biggantine-ra s alig telt el 20 percz s az ellenség ágyui elhallgattak. A „Vészmadár" alig szenvedett valamit a

kalózok golyói által. Hanem a vérvörös zászló még mindig ott lengett a briggantine árboczormán s a fedélzet telve fegyveres rablóval. Időnkint egy-egy ágyut sütöttek el a „Vészmadárra, mintha csak daczolni akarnának.

A „Vészmadár“ emberei ekkor a ladikokba ugráltak s épen már elevezendők valának Herbert, Anstey, Yarker, Darby és Tandy parancsnoksága alatt, midőn a szegény öreg Grogson is közéjük ugrott s kért, vezetnék őt is a kalózok ellen. Csatanap volt s a korhely tengerész ismét kegyelembe fogadtatott. Kérelme teljesittetett.

Mialatt a ladikok a „Vészmadár“ azon oldalán, mely az ellenség golyóinak kitéve nem volt, készülődtek, Daunton kapitány heves ágyutüzet dobott az ellenségre s azt mindaddig folytattatá, mig a ladikok lőtávolba nem értek s igy nekik is árthattak volna a golyók.

— A kalózhajóról egy ladik a part felé menekül, — jelenté Marliner mester, ki Herbert csolnakában volt.

— Ne legyen önnek semmi gondja a szárazföldre, — felelé Herbert — s ha már a partra kell vinnünk ladikunkat, ne engedje magát mr. Marliner, messze elcsalni a parttól. Emlékezzék meg arról, hogy itt a kalózhajó tönkretétele a főczél.

Midőn a ladikok már közel voltak az ellenséges hajóhoz, a rablók erős puskatüzzel fogadák őket, melyet az angol tengerészek derekasan viszonoztak.

— Ugy tetszik nekem, — szólt Daunton kapitány egy mellette, a fedélzeten álló tiszthez — mintha a parton, ott ama dombon,

mozgást vettem volna észre. Lehetetlen, hogy szemkáprázat lett volna ez. S a mi legkülönösebb, az, hogy embert sehol sem láthatni a dombon.

— Ha emberek vannak ott a dombon, — felelé a tiszt — ugy azok annyira el vannak födve a bokrok által, hogy lehetetlen csak egyet is észrevenni közülök.

Hatalmas „hurráh"-kiáltás hangzott most a vészmadarak ladikaiból, mely a támadást jelezé. A „Vészmadár"-ról az angolok minden mozdulatát meg lehete különböztetni. A kalózok kétségbeesett kisérletet tettek, hogy a támadókat visszaverjék, de ez nem sikerült, mert karabély s angol szablya, meg a bayonette kitünően müködtek s rövid idő alatt a kalózok nagyobb része leöletett, a kisebb rész keresztül ugrott a födélzeten s a tengerbe veté magát, hogy uszás által a parton mentse meg életét.

Herbert üldözőbe vette a futókat s Daunton kapitány világosan láthatá, a mint a rablók a part egyik fabenőtt keskeny ösvényén menekültek az angol tengerészek elől; de Herbert felgondolta, hogy az üldözés csak kevés jót s sok roszat helyez kilátásba, visszafordult s a kalózhajóra sietett vissza.

— Mr. Herbert visszatért a ladikokhoz s embereit gyüjté össze, — jelenté a tiszt Daunton kapitánynak.

— Látom őket, — felelé a kapitány — a gazok, ugy látszik, igen nagy számmal menekültek a partra s miután tudják, hogy egy könnyen nem foglalhatják vissza hajójukat, hiszem, hogy még az éjjel uj támadást intézend-

nek ellenünk. Lehet, hogy a parti lakosok is segélyükre fognak jönni. Mindenesetre komolyan kell gondolkoznunk a teendők felől.

— Sir, — jelenté mr. Marliner, ki e perczben érkezett vissza a hajóra egyedül — a kalózok ott ama domb ormára menekültek s egy óriási nagyságu ágyut vontattak fel.

A kapitány a jelzett helyre irányzá távcsövét.

— Ugy van, — felelé — de a partról még is észrevehetők lesznek. Herbert ép most ülteti embereit a ladikokba. Menjen ön, Sommers ur, a partra s figyelmeztesse Herbertet a kalózok tervére.

E pillanatban erős ágyudörrenés rázkódtatá meg a léget s egy nehéz löveg a „Vészmadár“ árboczai közt a tengerbe repült, a nélkül, hogy a hajónak csak legkevésbé is ártott volna.

— Ez nehéz löveg, — mondá a kapitány — a'mi ágyuink nem fogják elérni, lövessen ön a hatfontosokkal.

— Nyomorult rövid fegyverek, — mormogá Daunton — de azért a gazembereket mégis zavarba hozhatják. Herbert látja most, mit kell tenniök. E lövés szemeit nyitá fel.

A kapitány nem csalódott. Herbert ép a kalózhajóra akart visszatérni, hogy azt vagy megsemmisitse, vagy használhatóvá tegye, midőn a kalózok ágyujának bömbölését hallá. Azonnal belátta a veszélyt, mely a „Vészmadár“-t fenyegeti; belátta, hogy az ellenséges ágyut el kell némitania, mert lehetlen volt a „Vészmadár“-t a szélcsend mellett a lőtávolból kivinni.

Herbert azonnal szemle alá vette a dombot. Ugy találta, hogy az nagyon meredek s a fölmenet bajjal fog járni; de legénysége kitünő lövészekből állt s igy jó elővédje volt. Az ellenség puskatüzének csak akkor lehettek kitéve, mikor a kalózok időközönkint a domb tetejére jöttek, hogy az ágyut megtöltsék s elsüssék. Herbert azonnal elhatárzá magában, először hogy az ágyut, bármibe kerüljön is, el kell foglalnia; másodszor, hogy embereit a lehetőségig kimélni fogja.

Anstey, Tandy s Mills őrvezető egy csapat fegyveres matrózzal kiküldetett, hogy a dombot megmászszák s mennyire lehet, fedezetet szerezzenek maguknak.

— A kalózok roszul lőnek, — biztatá őket Herbert — de azért csak vigyázva kell a dologhoz látni. Egyetlen egyet sem kell megkimélni, ha eléjük kerül. Én minden irányban támogatni fogom önöket.

— A secalava jól ismeri e vidéket, — szólt most Chouchow az elsőhadnagyhoz — s azt hiszi, hogy ön nagy veszélyben van, mert a kalózoknak az a szokásuk van, hogy kizárólag a tisztekre s főleg a parancsnoklókra céloznak. Ha ön bizalmat akar belé helyezni, ugy rejtett ösvényen a domb háta mögé vezetendi embereit s igy a rablókat két tüz közé szorithatnók.

— De bizhatunk-e benne? Vajon nem csel akar-e ez lenni számunkra, mely bennünket az ellenség kezére juttat?

— Nem hinném, Sir, — felelé Chouchow.

E pillanatban uj ágyulövés következett s

Herbert emberei világosan hallák, a mint a kartács a hajóba csapott, mert teljes szélcsend uralgott.

— Grogson ur, — szólt most Herbert az ujonnan kegybe fogadotthoz — menjen ön mr. Ansteyhez s mondja meg neki, hogy 20 emberrel az ellenséget hátulról akarom megtámadni. Néhány embert a parton hagyok a ladikok őrizetére; a többit az ő parancsnoksága alá helyezem s azt izenem, hogy azokkal vigyázva a dombtető felé tartson. Ha „hurráh"-kiáltásunkat fogja hallani, akkor egész erejével rohanja meg az ágyut. Menjen ön, mr. Grogson, most alkalma lesz önnek hibáit helyre hozni.

Herbert s emberei, a secalava és Chouchow vezetése alatt most a dombtető felé vették utjokat. Anstey emberei alkalmas sziklákra találtak, melyek jó oldalvédül szolgáltak nekik, az ellenség golyói ellen. Igy két oldalról indultak a bátor angolok az ellenség ellen.

Anstey már közel volt az ágyuhoz, midőn egy nagy szikla mögött kelle elmenniök. Itt 4 embert állitott föl a másodhadnagy, kikre ama két rabló lelövése bizatott, kik időnkint az ágyut megtölték s elsütötték. Ezek ilyenkor, természetesen, teljesen födetlenek voltak, mert az ágyu nyilt helyen állt. Hogy a két ember lelövése annál bizonyosabban sikerüljön, Anstey, Tandy s még 2 ember is lesbe állt, hogy azon esetre, ha netán a két ember az első négy lövésre el nem esnék, ők tüzeljenek rájuk. Ha e két ember elesik, az ágyulövés legalább darab időre el fog hallgatni.

Daunton kapitány és Marliner mester ez

alatt a „Vészmadár“ födélzetéről vizsgálák a történendőket.

— Egy kis csapatot látok, — szólt a vitorlakezelő — azt hiszem, Anstey vezeti őket. Védett helyen állanak.

— Ugy van, — felelé a kapitány — Herbert pedig embereit több csapatra osztja. Most ő is a domb felé tart, bár oldalirányt vett föl. Lehet, hogy oldalról vagy épen hátban akarja megtámadni a kalózokat. Kétségbeesett terv ez, mert lehetetlen, hogy a kalózok, kik bizonyára jól ismerik a tájt, védetlen hagyták volna a dombot oldalról és hátul.

— Herbertnek nincs benszülött vezetője? — kérdé mr. Marliner.

— De igen; egy secalava. De mégis nagy lelki nyugodtság kell hozzá, hogy az ember higyjen e félvadnak, ki a kalózokkal társ és talán rokon. Máskülönben, ha t. i. a secalava hü marad, roppant sok emberéletet kiméljünk meg. Herbert okos ember; ő mindig kiméli embereit.

— Ugy van, Sir, ő jobban kiméli embereit, mint magát. A secalava már egyszer megmenté Herbert életét. A csapat, mint látom, jól védve halad előre. Nem sokára lőtávolba kapják a rablókat.

— Hagyjatok fel a tüzeléssel, — szólt Daunton kapitány a födélzeten maradt embereihez — s bujjatok el ugy, hogy az ellenséges golyók ne érhessenek benneteket. Ha hivni foglak, jöjjetek elő. Az ácsok tartsák készen a golyók által okozott rések betömésére a tömetet. Mi jelen helyzetünkben nem mozdulhatunk, mr. Marliner, de ha a hajót valamely golyó

vizszinen találja, akkor mindent el kell követnünk, hogy a „Vészmadár“-t az iszapzátonyra vigyük. Ott aztán kitarthatunk akármily ágyutüzet.

— Helyesen, Sir, de azt hiszem, hogy Herbert elébe fog vágni e tervnek s bográcsba apritja ott fen a kompániát. Beszélik, hogy a rablók közt fehérek is vannak, a mi annál valószinübb, mert kitünő ügyességgel vitték ki menekülési tervüket. Ah, de ott a dombon ismét villámlik. Óvnunk kell magunkat, Sir.

E lövés kitünően sikerült; az ellenséges golyó a födélzeten álló hatfontos ágyuk egyikét találta s azt szétzuzta; a szétrepült ágyudarabok egyike a kapitányt találta, ugy, hogy az eszméletlenül a födélzetre bukott. Emberei levitték a kajütte-be.

Anstey kirendelt emberei észrevették a két kalózt, kik az ágyut sütötték el. Czélba vették őket; a négy fegyver egyszerre durrant. . . . . Az egyik rabló hangtalan a földre bukott, a másik magasan ugrott föl s aztán élettelenül keresztülesett a sziklapárkányon, a mélybe.

Anstey emberei felbátorittatván a siker által s egyszersmind felbőszülvén azon, hogy látták, miszerint a kalózok golyója hajójukat találta, felugrottak rejtekükből s Grogson vezetése alatt neki rohantak a védetlen dombormunak. Anstey gyorsan visszaparancsolta őket . . . . hasztalan! — a kalózok erős sortüzet bocsátottak a vakmerő tengerészekre s s az öreg Grogson halva terült el a földön. Kivüle még egy ember esett el, de csak mint sebesült. A többi megmentheté magát.

Anstey most oly kedvező állásba jutott, honnan az ellenség minden mozdulatát könnyen kiveheté. A kalózok ágyuja a letüzeltetés után visszaugrott helyéből s igy a kalózoknak azt, ha ismét lőni akarandottak, ujra vissza kelle vontatniok előbbeni helyére. Embereit biztonságba helyezé s türelmetlenül várta tulról a jelszót, melyben az ellenségre kell vala ütnie.

Ez az időpont gyorsan közeledett, mert Herbert ezalatt pillanatot sem veszitve, haladt mind belebb s mind fölebb a dombon.

— Nézzetek jól körül, emberek, — szólt Herbert — mert nem szabad időt engednünk a rablóknak, egy másik lövésre. Anstey emberei, mint lövéseikből hallhatók, tulnan már várnak bennünket; siessünk s nem sokára hátba kapjuk a jó madarakat.

E szavak után az egész csapat sebes futásnak eredt fölfelé. Csak attól tartottak, hogy Anstey kénytelen ott tulfelől állomását elhagyni, mig ők megérkeznek.

Utközben feltünt nekik, hogy az ut, melyen haladtak, mindig csak egyenközüen viszi őket a rablókkal s egyátalán nem közeledhetnek a tető felé. Szivökben gyanu támadt a secalava vezető iránt, dè mit tudtak tenni? látták, hogy Herbert föltétlen bizik a kalauzban s ezért nem is szóltak semmit gyanujokról.

Herbert maga is bámulattal vette észre, hogy ez irányban sohse jutnak czéljuk felé. Az ő lelkében is feltámadt a gyanu s el volt tökélve, az első gyanus jelnél, mely a secalava árulását igazolhatná, ezt megölni.

A secalava most hirtelen megállott. A nélkül, hogy csak más irányt vettek volna föl, vagy már-már végén lettek volna, azt látták, hogy mellettük jobbról balról még meredekebbek a sziklák, mint eddig.

A secalava intett Herbertnek, az ösvény egyik oldalán több száraz növényt vont félre s egy üreget láttak maguk előtt. A secalava e perczben eltünt az üregben, mely egy ember befogadására szüken elég volt.

Ez volt sorsuk forduló pontja. Herbert, ki tudta, hogy a habozás a legbénitóbb hatással szokott lenni az alárendeltekre, meg sem gondolta magát s az üregbe ugrott. Emberei nyomban követték őt.

Midőn ismét a napvilágra jöttek, kis patak száradt medrében találták magukat s a domb kellő háta mögött. Herbert s Darby a legénység azon részének állott élére, mely az ellenséget közvetlenül megtámadandó volt. Mögöttük volt Yarker, ki a védcsapatot képezé több emberrel s ki segitséget volt nyujtandó, hahogy a kalózok egy csoportban támadtak volna ellenük.

Ezalatt Anstey teljes tétlenségben vesztegelt helyén, miután biztos lehete arról, hogy mindenkit, ki elég bátor volna a visszapattant ágyut helyére tériteni, lelőhet. Ő teleskopját vette elő s jól megfigyelte a dombtetőt. Egyszerre ugy tetszék neki, hogy az ágyu torka mind kiebb kiebb kezd mozdulni. Jeladásul fölemelte ujját s emberei vigyázni kezdtek.

Végre két ember mutatkozott, de Anstey nagyon jól tudta, hogy még kiebb kell jönniök, ha az ágyut jól akarják fölállitani s

hidegvérrel várt. A két kalóz most habozni látszott, mire egy harmadik alak lépett eléjök. Anstey ugy találta, hogy ez európai származásu. Ez parancsnokuknak látszott. A három ember most gyorsan visszahuzta az ágyut a dombtetőre. De Anstey ugyan e pillanatban jelt adott; a 4 fegyver ismét durrant; a 2 kalóz elesett, a harmadik balkarját szájához vitte. Meg volt sebesitve.

A kalózok közt hangos morgás keletkezett. Herbert hallotta ezt és arra határozta el magát, hogy a távolságot az ellenség s közte megkurtitsa. Érezte, hogy hivatásának betöltése a közel pillanatok dolga s kiráńtá kardját hüvelyéből.

— Most kövessen engem kis távolságban, — sugta Yarkernek — s ha majd mi „hurráh"-t kiáltunk, ismételje ön ezt hangosan hátunk mögött. Én egyenest az ágyunak tartok s azt beszegezem. Miután ön s emberei engem s legénységemet hátul s oldalról födnek, az én dolgom nem egyéb, minthogy előre nyomuljak s közéje vágjak az ellennek.

Herbert csapata mind előbbre nyomult s már csak kevés lépésnyire voltak az ellentől, de ez még sem vette őket észre. Ugy látszott, hogy veszekednek egymással. Anstey legutósó tüzelése nagy zavart idézett elő köztük s most senki sem akart vállalkozni arra, hogy az ágyut, mely immár jó irányban volt állitva, letüzelje.

Herbert e pillanatban gyors futamra inditá csapatát, mely irtózatos „hurráh"-kiáltást hallatott. Alig hogy e kiáltás elhangzott, közvetlen. hátul, mellett ismétlődött a csatakiál-

tás s Yarker emberei félkörben rohantak Herbert csapata után az ellenség felé. Ugyan e pillanatban a domb tulsó oldalán is viszhangra kelt a dühös csatakiáltás s az angol „hurráh“ egetverő orditásban hangzott mindenfelé. Anstey emberei, daczára az alkalmatlan szikláknak, töviseknek, akadálytalan rohantak fölfelé a dombtetőnek.

A megrémült kalózok borzadva látták, hogy jobbról, balról s mindünnét angolok rohantak feléjük. Védték is magukat, a mint lehetett. Herbert elé egy óriási mulatt ugrott, arcza el volt torzitva irtózatosan, a forradásoktól alig lehete megkülönböztetni vonásait. Nem megvetendő ellensége volt ez a bátor elsőhadnagynak; de mig ezek hasztalan küzdöttek, addig egy erős, harczias tekintetü európai közeledett Herbert háta mögé. Bal karja zsebkendővel volt bekötve, mig jobbja hegyes vitőrt szoritott. Már felemelte a halálos szurásra fegyverét, midőn a vérdüllödt szemü Darby a csatahév daczára észrevette őt Herbert háta mögött s kirántva övéből pisztolyát, fejbe lőtte. Ugyan e pillanatban rogyott össze a mulatt is Herbert villámló kardja alatt.

IV. RÉSZ.

A kalózok, igy meglepetve, mégis jó ellenállást fejtettek ki, de az angol tengerészek vérdühe elől nem volt menekvés. Vezéreiknek nagyobb része vagy leöletett, vagy már meg volt sebesitve. Látták, a mint egyetlen ágyujok az ellenséges angolok kezére került s midőn hátuk mögött Yarker legényeit látták, elől Herbert csapatát s Anstey dühös matrózait, kik a jó öreg Grogson halálát boszulták meg, elhányták fegyvereiket s veszett futásban kerestek menedéket.

A futó kalózok üldöztetése nem foglaltatott ben Herbert tervében s ezért hagyta futni őket. Minden ellenállás megszünt s ő a nap eredményével tökéletesen meg volt elégedve. A „Vészmadár“ különféle csapatokra osztott legénysége most az elfoglalt ágyu köré csoportosult s háromszoros „hurráh“ által tudtul adák a hajón maradt társaknak a teljes győzedelmet.

Az elfoglalt ágyu, egy öreg 32 fontos, leszereltetett s erősités küldetett a ladikok mellett őrségül hagyott kisebb csapathoz. Csak 4 sebesültjük volt. A szegény öreg Grogson volt az egyedüli halott. Az egyik ladikba elhelyeztetett a 4 sebesült s azonnal a hajóhoz szállittattak.

— Yarker, — mondá az elsőhadnagy — vegyen magához egy erős osztályt s lökje le a harminczkétfontost a sziklatetőről a mélybe; előbb azonban ki kell huzni alóla a kocsit. Oda lenn gazbenőtte hasadék van, a vén ágyu ott százezred éveken át megpihenhet. Az itt szétszórt lőkészletet gyüjtse össze s rakja be amott abba a sziklaüregbe. Félek, hogy e vigyázatlan fiuk még légbe robbantják magukat; állitson majd az üreg elé őrséget. De hah, mi zaj ez ott tul felől?

— Megölték őt a nyomorultak! — kiált e perczben fuldokolva az elősietö Chouchow, — megölték őt — a gazok!

— Hol, kit? — kérdé Herbert elsápadva mert Darby, ki mindig oldala mellett szokott volt lenni, nem volt látható sehol.

— Nem, Sir, nem Darby urat ölték meg, — szólt most ismét Chouchow, ki Herbert arczáról leolvashatá a fájdalmas megrettenés okát, nem Darby ur az áldozat, hanem a szegény secalava.

Herbert szivéről nagy teher esett le, bár tagadhatlan, hogy a szerencsétlen feketét is igen sajnálta.

— Szegény fiu, — mondá magában — ő hü volt hozzám s én örömmel hálháltam volna meg neki e hüséget.

Az elsőhadnagy erre Chouchow vezetése alatt fölkereste a helyet, hol a szerencsétlen secalava meggyilkoltatott. Mintegy 20 lépésnyire a bozótban feküdt a meggyilkolt hullája s nemcsak hogy halott volt, de a kalózok kései által annyira összevissza marczangolva, hogy alig lehete ráismerni. Darby a hulla mellett

állt, sirt és boszut esküdött a secalava gyilkosaira.

— Ki tud valamit a történtekről? — kérdé Herbert.

— Sir, — felelé Chouchow — nehányan közülünk a futó rablókat üldözőbe vettük; velünk volt Darcie Darby is. A mint a kalózokat kergetők, egyszerre segélykiáltásokat hallánk; mi azonnal a jelzett hely felé tartottunk s a secalavat pillantók meg, körülvéve hat ördögi alaktól. Egyik vágott, a másik szurt s az áldozat a földre rogyott. Kettő annyira belemélyedt a vérengzés munkájába, hogy észre sem vették közeledtünket. Ezeket én és Darby megöltük, a többi megfutott.

— Oh, mr. Herbert, — szólt Darby — csak 6 embert adjon mellém s biztositom, hogy még utól érjük a gazokat. Emlékezzék arra, hogy a szegény fekete mind az ön, mind pedig az én életemet menté meg.

— Emlékezem — s mondhatom, mindent megteendettem megmentésére, de most fontosabb kötelességeink vannak. Menjen ön mr. Ansteyhez s vegye át ennek csapatát. E sebesülteket vitesse a ladikokba, vigyázzon reájuk s adja át azokat Danvers urnak. Chouchow is elkisérendi önt.

Anstey, ki eddig az elfoglalt ágyu körül volt elfoglalva, megtudván Darbytól Herbert hollétét, odament hozzá.

— Menjen ön az elfoglalt hajóra, — szólt hozzá az elsőhadnagy — hordassa le róla a használható tárgyakat; különösen a raktárt. Maga a briggantine annyira szét van lődözve, hogy lehetetlennek tartom, miszerint hajózás-

képessé tegyék. Ha csak annyira vihetnők be a tengerbe a vén hajót, hogy mély vizen lenne, elsülyesztenők. A kapitány különben kénytelen lesz felgyujtani.

— Amott jön a kis gig-ladik a hajótól, — jelezé Anstey, a mint közelebb jöttek a parthoz.

A ladikból az ifju Sommers lépett ki s egy kártyát nyujtott át Herbertnek. Ez végig olvasá a rajta volt irást; arcza egyszerre elkezdé szinét változtatni, mialatt szemei könyekkel teltek meg.

Sommers megsugá fiatal társainak a szomoru hirt s nemsokára mindenki előtt tudva volt, hogy Daunton kapitány az ellenség utósó ágyulövése következtében sulyosan, sőt halálosan sebesült meg.

A győzelmi ujjongást egyszerre néma csend váltá fel. A tengerészek hüsége közmondásos: ők megbecsülik vezéreiket, kiket tisztelni tanultak éveken át a vészben, viharban. Mindnyájukra lesujtólag hatott e szomoru hir.

Herbert ott hagyta a parton Ansteyt, hogy a mi még végzendő volna itt, általa teljesittessék. Aztán ladikba ugrott s gyorsan a hajóra evezett. Ő még mindig azt hitte, hogy Danvers izenete tulhajtott; hiszen a kapitány oly erős testalkatu ember, hogy nem is lehete föltenni róla, miszerint kisebb sérülést ki ne álljon.

Midőn az orvos megvizsgálta a beteget ugy találta, hogy annak balkarja kettétörött, négy bordája összezuzva, azonfelül belső sérüléseket is vett észre.

— Én attól félek, Marliner mester, szólt a vizsgálat befejezte után, hogy minden fáradozásunk, gondozásunk hasztalan lesz s mi kipótolhatlant vesztünk el kapitányunkban.

Az orvos eret vágott a betegen s ez eszmélni kezdett.

— Igen, — szólt lassu hangon — én mindenre emlékezem. Félek tőle, hogy végem van.

— Nem akarom hinni, — felelé az orvos részvétteljes hangon.

— Ugy van, orvos ur, — kezdé ismét a beteg — én érzem s ön tudja.

— Danvers ur, — folytatá tovább — ha operacziók segitnének rajtam, ugy csak tegyen, a mint kell. De ha halálom bizonyos, akkor hagyjon engem békében meghalni. Én ugy is érzem, hogy kevés időm van hátra s még sokat szeretnék elvégezni, mig eszméletemnél vagyok.

— Herbert elfoglalta az ellenséges hajót s szétszórta a rablókat, jegyzé meg az orvos kitérőleg — embereink ép most hallattak egy háromszoros „hurráh“-t, melylyel győzelmünket jelezék.

— Hála istennek, — felelé a sebesült — azt hiszem, embereinket itt a hajón még elég jókor bujtattam el. Megsebesült közülök is valaki?

— Nem, kapitány ur, hála az ön óvó részvételének, — egyetlen egy sem sebesült meg.

Daunton kapitány mosolygott; majd merően az orvosra pillantott.

— Az én jó érzetem, — szólt — s az

ön arcza azt mondják nekem, hogy kevés időm van hátra. Isten irgalmazzon nekem. Hozzon nekem tollat és tintát.

Aztán csak magában mormogá halk hangon: Herbert jeles fiu s a szegény kis Nora is oly jó. Nekem őket boldogitanom kell. Oh, én e váláskor jól éreztem. Csakugyan nem fogom őket viszontlátni. Csudálatos ez az előérzet. Adja az ég, hogy éljek addig, mig Herberttel személyesen is beszélhetek.

Az orvos e perczben érkezett meg az iró eszközökkel.

— Én, isten segélyével, vagyonomat, ugy, a mint az most áll, magam szereztem, Danvers ur, — szólt a beteg — és rokonom nincs. Rendelkezni akarok most a fölött, mit negyven évi fáradozásaim gyümölcseül tekintek, mit öreg napjaimra támaszomul szereztem.

Egy perczig elhallgatott, mert bár nem sok fájdalmat szenvedett, vagy annak még látszatát is elpalástolni igyekezett, ereje oly szembetünőleg fogyott, hogy a beszéd is terhére volt már.

Danvers erősitő szert adott be neki s arra kérte, ne erőltesse meg magát.

— Rövid leszek, orvos ur; mert időm kevés van hátra. Irja le szavaimat.

A haldokló kapitány a következőket mondta toll alá:

— Én, Daunton Edward, tengerészkapitány stb. mindenemet, mivel birok, Herbert Ferencz tengerészhadnagynak adom stb.

Az orvos e szevakat a lehető legvilágosabban irta le, nehogy jogi kérdés merülhes-

sen föl a biróság előtt, aztán aláirta a keletet s a szükséges egyéb kellékeket.

— Én azt hiszem, — mormogá magában a beteg — hogy e két fiatal lényt boldoggá tehetem e végrendelkezésem által, mert hihető, hogy csakis Herbert szegénysége lehetendett az akadály, szivfrigyük megkötheteése körül. Most ez el van háritva és Herbert méltó kedveséré.

Most Marliner mester hivatott be, hogy az okmányt tanukép aláirja; Daunton kapitány aztán kijelölte a fiókot az iróasztalban, hová a végrendelet tétessék, az orvos némán engedelmeskedett haldokló kapitányának.

Herbert e pillanatban érkezett meg a hajóra s ezt lenn, a beteg kajüttejében is azonnal megtudták. Danvers azonnal eléje sietett a födélzetre, bár előbb Daunton kapitány által arra kéretett, hogy ne szóljon a hadnagynak semmit a végrendeletről.

— Én, hála istennek, még birok annyi erővel, — ugymond — hogy személyesen mondjam el neki kevés mondanivalómat s erre elég lesz nehány percz. De aztán siessen vissza, orvos ur, hogy velem imádkozzék, mert érzem, hogy roszabbul vagyok.

Herbert ép mr. Marlinerrel beszélteté el magának a szerencsétlen kapitány halálos megsebesülése részleteit, midőn Danvers érte jött a födélzetre.

— A mi szerencsétlen barátunk, — szólt az orvos — már csak kevés ideig fog élni; de azt hiszem, hogy keveset szenved s fájdalmai ezentul sem lesznek nagyok, mert egy belső érszakadás megöli őt mihamarább. Ő

egészen nyugodt s sorsába már régen belenyugodott; szükség, hogy őt ily kedélyhangulatban tartsuk, mert a legkisebb ideg- vagy kedélyfelindulás rögtöni halált okozna neki. Menjen ön hozzá azonnal, beszélni akar önnel s ha kivánni fogja, hivasson el engem azonnal, mert szeretném még egyszer látni.

Herbertre roppant lesujtólag hatott, midőn szeretett kapitányát ott látta feküdni az ágyon a párnák közt. A beteg arcza halotthalvány volt, csak ajkai körül volt bizonyos fájdalmas mosoly észrevehető, midőn Herbertet a kajütte-be lépni látta. Herbert nem birhatott többé magával; hangosan zokogni kezdett. A beteg erősebb lelkü volt; rajta mi érzelemváltozás sem volt észrevehető. Ajkai olykor rángatóztak; ez mutatá, hogy nagyon szenved.

— Herbert, — szólt lassu, elhaló hangon — én imádkoztam, hogy önt még meglássam egyszer az életben s most érzem, hogy még elmondhatom önnek, a mi szivemen fekszik.

Néhány pillanatig hallgatott, hogy ereje legyen a tovább folytatásra.

— Én, — folytatá — bámultam önök egymásiránti szerelmét Norával, ön boldog emberré lesz általa s hiszem, hogy ön is boldogitandja a kedves leánykát.

A beteg még egyszer elhallgatott s Herbert feszült figyelemmel várta a következendőket. Nagyon csudálkozott, hogy a beteg, ki már alig tudott beszélni, oly határozottan s oly kevés szóval oly nemesen tudta kimutatni, mily jó szivvel viseltetik iránta.

— Nekem rokonaim nincsenek, — kezdé ismét — egyedül álltam a világon; az a kedves kis lányka, az ön kedvese, nagyon érdekelt engem; én mint atya akarok most cselekedni iránta.

Ismét elhallgatott s Herbert rémülve gondolt Danvers szavaira, hogy a legkisebb felindulás halálthozóvá lehet a betegre. A beteg kapitány pedig nagyon izgatottnak látszott most. Herbert attól félt, hogy a beteg nem fogja bevégezhetni szavait.

Daunton kapitány becsukta szemeit s néhány perczig mozdulatlan feküdt a párnákon; végre ismét, megszólalt, bár sokkal gyöngébb hangon:

— Most fájdalmaim voltak, Herbert ur, de hála az égnek, már elmultak. Félni kezdtem, hogy ön későn jött. — Hallja tehát: Én mint atya akarok cselekedni Nora jövőjét illetőleg s akarom hogy ő az ön neje legyen. Az akadály, mi frigyük elé gördülhetne, szegénységük lehet. Ha én vagyonomat Norának hagynám, bajosan nyerné ön a tábornok ur beleegyezését a leányávali házassághoz. Én tehát önnek hagytam vagyonomat; igy hiszem mindkettőjüket boldogithatni. Most ne szóljon ön egy szót sem, Herbert ur s hivassa be Danverst.

A beteg ismét lecsukta szemeit s teljesen kimerültnek látszott. Tapintatlanság lett volna a beteg utósó óráit hálanyilvánitásokkal zavarni. Herbert tehát az orvosért sietett. Midőn mindketten ismét beléptek a kajüttebe, a beteg még mindig mozdulatlan feküdt. Végre fölnyitá szemeit.

— Egy szót sem, Herbert ur, egy szót sem, én a világgal végeztem. Danvers majd át adja önnek a kulcsot a végrendelethez. Mondja meg kedvesének, hogy az öreg kapitány szerette őt, boldogságáért imádkozott s mindent elkövetett, hogy ezt számára biztositsa. Isten veletek, barátim. Isten áldása legyen rajtatok, ti hü bajtársaim voltatok mindenha. Erzem, hogy meghalok . . . . imádkozzatok velem . . . értem.

A haldokló ismét lezárta szemeit s mig Danvers s Herbert a függő ágy elé térdelve imádkoztak, az ő ajkai is mozogtak hangtalan. Előérzete nem csalta meg őt. Alig tiz percz eltelte után a bátor, nemesszivü kapitány, hazájának e hü bajnoka, nem volt többé. . . . .

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

V. RÉSZ.

Az átalános levertség, melyet a kapitány halála a „Vészmadár“ legénysége közt okozott, igen nagy volt.

A matrózok halksusogva beszéltek egymással; maguk a tisztek is szomoruak voltak. Mindenki csak a kapitányról beszélt s hidegvérüségének nem egy nemes tettét sorolták elő.

Herbertet a jó kapitány halála kiválólag elbusitá, mert ő mr. Dauntont atyjakint tisztelé. Neki köszönheté azt, hogy daczára ifju éveinek, a „Vészmadár“ első-hadnagyává lett, mi különben igen nagy nehézséggel járt volna. A kapitány legutósó nagylelkü tette pedig, mely őt önálló emberré tette, örökre elfelejthetlenné varázsolá őt szivébe. A kapitány ez által Norávali egybekelését segité elő. Mivé lett volna e szivviszony a kapitány nagylelküsége nélkül? Semmivé. Herbert tudta ezt s élete boldogságát köszöné imáiban a megboldogult jó kapitánynak.

Férfiak, kik szüntelen kötelességük parancsszavára kell, hogy hallgassanak, nem adhatják át magukat fájdalmuknak; nem tehetik kezeiket ölükbe, hogy sirjanak, imádkozzanak, vagy szobáikba vonultan panaszszót hallassanak, de azért érzik ők a kint, ép ugy, mint

azok, kik a sirásnak adják át magukat. Medaig szomorgott egymagában Herbert, bajos dolna elhatározni, de kötelessége teljesitésének órája ütött s dolgai után kelle látnia. Danvers vigasztalta öt, mert jelenléte a födélzeten okvetlen szükséges volt. Az orvos halkan lépett be Herbert kajütte-jébe.

— Herbert ur, — szólt — izenetet hozok Anstey-től az iránt, hogy ő némely parancsait nem tudja végrehajtani, mert azok iránt nincs kellőleg felvilágositva.

— Köszönet e figyelmeztetésért, mind önnek, orvos ur, mind pedig Anstey-nek. Én mindent az ön gondoskodása alá helyezek. Elhunyt kapitányunk porait a Capra viszszük, eltemettetés végett s ez iránt is önnek kell gondoskodni. Négy sebesültünk hogy van?

— Számitásom csalhat, de azt hiszem, hogy kettő közülök mihamarább fel fog gyógyulni. Egyen operácziót kellend végrehajtanom, a negyedikhez mi kevés reményem sincs, de ha isten akarja, még fölgyógyulhat. Idő előtt nem jó az életről lemondani.

Herbert a födélzetre lépett.

— Anstey, — szólt — vegyen ön nehány embert magához s temesse el velük Grogson holttestét. Ama kis sziget, a kikötő közepén, azt hiszem, elég biztos a vadállatok elől. Majd Darby is elkisérendi önt s aztán temessék el a secalava tetemét is, mert lehet, hogy vad társai visszatérnek s hullján boszulják meg elárultatásukat. Ezzel tartozunk mindnyájan a szerencsétlen fekete emlékének.

— Mr. Marliner, — folytatá a vitorlakezelőhöz fordulva — tartsa ön készen a hor-

gonyokat s köteleket. Nekünk a hajót mihamarabb távolabb kell vinnünk a briggantine-től, ha azt fel akarjuk gyujtani s a levegőbe röpiteni.

— Jól van, Sir, de a födélzeten amott nehány jó vitorlát látok, miket mi még használhatnánk. Lehet, hogy a kötélzetből is használhatunk még valamit.

— Nos, akkor menjen ön át a briggantine-ra s a mit használhatunk, hozza el. Lássa, szegény kapitányunk halála engem egészen elkábitott. Térjen ön vissza, még mielőtt a dagály megengedné, hogy hajónkat megmozditsuk.

— Herbert ur, jegyzé meg Anstey — nekünk azt hiszem, nincs mit kezdenünk az elfoglalt hajóval. Mert lehetetlen, hogy csak a kikötő közepére is hozhatnók. Föl kell gyujtanunk.

— Önnek engedem át a kötelességet, a briggantine-t teljesen elpusztitani. Szegezze be ágyuit s dobja azokat a tengerbe, de legyen ön vigyázó, mikor a légberobbantást foganatositja. Mondá ön, hogy a briggantin-en sok lőpor van.

— Ugy van, uram, s igy könnyü dolog lesz a légbe röpiteni a hajóroncsot. Ön előtt gyermekes dolognak tünhetik föl, ha azt mondom, hogy a kalózhajó légberöpittetése nekem elégtétel lesz kedves, jó kapitányunk halálaért, de hidje ön, hogy ez igy van. Nem fogom tudni elfelejteni soha, hogy mennyire előzékeny volt ő irántam mindenha s hányszor teljesité helyettem kötelességemet, midőn betegen feküdtem. Ő kitünő ember volt!

Herbert, hogy megindulását elpalástolja, a hajókalauzt hivatá elő.

Bombay Jack előjött.

— Nem látok itt sehol várost, vagy csak falut is. Ön mondá, hogy itt a közelben valami telepitvény van Mit gondol, kaphatnánk-e ott embereink számára friss hust?

— Azt hiszem nem, Sir, de amott a kikötő tulsó oldalán egy vár áll, melyben egy arabs kormányzó lakik. Ott megkisérthetnők. Nem tudom az ön véleményét.

— Hogy jöhetnénk mi ama vár közelébe?

— Hogy ha hajónkat a kikötő közepén levő sziget tuloldalára visszük. Az ut messze van s telve van iszapzátonyokkal, közbe-közbe mérhetlen mélységekkel. Én önnel akarok menni, de ott sem hiszem, hogy hust kapjunk

A szegény, elcsigázott legénység számára okvetlen kellett friss hust szerezni. A sebesültek és betegek fölgyógyulására pedig elmaradhatlannak bizonyult.

Az orvos is ily véleményben volt.

— Anstey, — szólt Herbert, pillanatnyi gondolkozás után — vegye ön itt át a parancsot s küldje Yarkert az elfoglalt kalózhajóra, hogy azt fölgyujtsa. Nekem a legénység számára okvetlen hust kell szereznem valahonnét.

Aztán magához vette Bombay Jackot tolmácsul s kalauzul. A gigladikba ült s elevezett a hajótól.

Az arabs várba megérkezve, mint előre látható is volt, semmi hust nem lehete kapni. A kormányzó azonban igéretet tett, hogy egy

hét vagy esetleg 10 nap alatt a szigetlakóktól elhozat nehány ökröt. Az eshetőség azonban egy hónapot is helyezett kilátásba, mig az ökrök megérkeznek s ezért e tervről azonnal le kelle mondania.

Késő délután a hajó a kikötő bejáratához vonatott s midőn már jó távol voltak az elfoglalt briggantine-től, minden előkészület megtétetett arra nézve, hogy fölgyujtsák. Bevárták még az apályt, hogy a tüz minél nagyobb hatással pusztithasson. Majd a „Vészmadár“ legénysége leszállittatott a hajóroncsról s az égő anyagok, mik a födélzeten lettek szélyelszórva, meggyujtattak. Az erős parti szél csak éleszté a tüzet. Egymásután gyuladtak meg a hajó alsó részébe vezető lépcsőkre állitott szurokhordók s a hajó minden része percz alatt lángba borult. Midőn a hajó már menthetlennek látszott, a parton nagy embertömeg jelent meg, kik orditottak s daemonok módjára, dühös taglejtéssel ugráltak fel s alá a parton. Fekete arczaikra a tüz világa esett s a vészmadarak felismerék bennük a kalózokat.

— Ezt gondoltam, — szólt most Herbert, ki a tüzet a „Vészmadár“ fedélzetéről szemlélte, a mellette álló orvoshoz — ezt gondoltam, — ismétlé. — A gazok bizonyára ugy tettek, hogy midőn látták, hogy nem üldözzük őket, elrejtőztek a közeli sürüségben s azt gondolván, hogy hajójukat nem fogjuk magunkkal vinni. Igy kedves tanyájukra visszatérhetni reméltek. Hanem irtózatosan csalódtak a gazemberek.

A ládikok most egymásután érkeztek

vissza a „Vészmadár"-hoz. Anstey, ki a felgyujtást eszközölte, előbb biztonságba helyezé a ladikokat, majd maga is a födélzetre lépett. Ugyan abban a pillanatban repült légbe a kalózhajó.

Irtóztató látvány!

Szénné égett hajóbordák, óriási gerendák repültek szerte fel a légbe magasan és minden irányban. Néhány hajóroncs a kalózok egyes csoportjai közé hullott s irtóztató pusztitást vitt végbe köztük.

Ez volt a főkalózhajó szomoru vége. Legénységének nagyobb része leölve, a kisebb rész, többnyire sebesültek, kopár partra kivetve.

Napkeltekor ugy tapasztalta Herbert, hogy munkája be van végezve. Kibontatta a vitorlákat s kevés idő mulva ismét künn voltak a nyilt tengeren távol az ártalmas kigőzölgésü quiloai partoktól.

Herbert első dolga volt, hogy Danversnél a sebesültek s átalában a legénység egészségi állapota felől tudakozódjék.

Oly kikötők, mint a quiloai, roppant egészségtelenek szoktak lenni a gőzölgések miatt, mik itt minden évszakban uralgnak. Legkivált a sebekre van e kigőzölgésnek nagy befolyása. A seb széle sárga kérget vesz fel s rothadásba megy át, ilyenkor a gyuladás elmaradhatlan. Legtanácsosabbnak látszott az élelmezés megjavitása. Előhivták Bombay Jackot.

— Mindenáron friss élelmi szereket kell találnom valahol. Itt a partokon valahol okvetlen kell szarvasmarhát találnunk.

— Ugy Pemba-ba hajózunk, — felelé Bombay Jack hidegvérrel.

— De Pemba nagyon északra fekszik, — szólt Herbert — s igy sok időt fecsérlünk el, mig másrészről a távolságot a Captól, hová boldogult kapitányunk hamvait kell szállitanunk, megnagyobbitjuk.

— Ha ön ökröket akar, ugy okvetlen oda kell hajóznia, — felelé a hajókalauz még nagyobb hidegvérrel.

— De honnét tudja ön oly bizonyosan, hogy Pemba-ban csakugyan fogunk ökröket találni?

— Kétszer voltam ott, Sir; az emberek szelid természetüek. Bőségben van szarvasmarhájuk s banaan gyümölcsük.

— Ama sziget a maskati Imam birtoka?

— Nem, Sir, a sziget egy galla-herczeg birtokához tartozik, ki itt a parton lakik. A szigetlakók, mint már emlitém, igen szelid természetüek; soha háborut nem viselnek s örökös békét élveznek. A galla-herczeg évenkint nehány embert küld a szigetre, kik az évi adót szedik be.

— Ismer ön ott kikötőt, mely hajónk befogadására alkalmas volna?

— Igen, Sir, még pedig kitünőt. Bejárata szük ugyan, de elég mély. Sehol csak egy lábnyi korall sincs, a büzhödt iszapzátonynak sem hirük, sem hamvuk. Mi a tengeri széllel befuthatunk a kikötőbe s parti széllel ismét kijuthatunk abból, mikor nekünk tetszik; arra elég tágas e kikötő.

Marliner mester most a hajó álláspontját

s irányát jelezé. Herbert elhatározta magát s a hajót Pemba felé kormányoztatá.

Nincs valami boszantóbb, mint egy a nélkül is hosszura nyult tengeri utazást meghosszabbitani csupán azért, mert a hajólegénység betegeinek jobb ápolása ezt ugy kivánja. Az ut Pemba-ba meglehetős unalmas volt s Herbert csüggedetten nézte a lassu széláramlatot, mely hajójukat lassan mozditá előre. Az orvos nem igen biztatá őt a betegek fölgyógyulásával, s mind e gondokhoz még az is hozzá járult, hogy attól tartott, miszerint ha hajójával a Capra érkezik, akkorára a Darcie-család már Angolországba indult. Még komorabban hatott kedélyére, hogy a hajón hullát visz, legtiszteltebb jótevője hulláját.

Herbert nem volt beteg, de nagyon kedvetlen. Egyedüli vigasza az volt, hogy majd szünetlen Darbyval beszélgethetett a felől, vajon lehet-e nekik még reményük arra, hogy a családot a Capon találandják. Darby is elveszté szokott jókedvét, mert az ez iránti kétely kinosan hatott reá. Mindig e kételyről beszélgettek Herberttel. Darby vonásaiban vagy hangjában kelle valami varázsnak létezni, mely Herbertet elbüvülé s őt kinaiért kárpótlá.

VI. RÉSZ.

Quiloatól elindulásuk után számitott negyedik napra pillanták meg Pemba szigetét. Alacsony, lapályos kiterjedésü sziget; itt-ott kisebb-nagyobb halmok domborulnak rajta. A sziget, mely mintegy 10—12 órányi távolságra esik a szárazföldtől, erdőkben bővelkedett s egyátalán termékenynek mondható.

A sziget nyugati, védett oldala, a szárazfölddel korall-zátonyok által volt összekötve, melyek csekélyes kikötőcskéket képeztek, hol kisebb távolságnyi közökre a zátony megszakadt. E zátonyok fölött csak kisebb járművekkel lehete közlekedni.

A délutáni órákban csak kis szellő lengedezett s a hajókalauz a sziget északnyugati oldalán levő két földnyelvre mutatott, melyek közt a legjobbnak állitott kikötő bejárata van. Éjjel szélcsend volt s hajnalban a „Vészmadár“ 3 mértföldnyi távolságban állt a kikötő bejárata előtt. E távolságból nem sok jót igért a sziget. Legvalószinübbnek tetszett, hogy a sziget tökéletes korallképződmény, melynek később annyira ki kell fejlődnie, mig végre a szárazfölddel egyesülend.

Marliner mester a hajókalauzzal előre küldetett, hogy a kikötőben horgonyzási helyet

keressen. Midőn visszatért, kitünőnek állitá a kikötőt, egyedül a bejárat ellen volt kifogása, egy helyen ugyanis, mintegy fél mértföldnyire oly szük volt a bejárat, hogy egy hajó alig fordulhatott volna egyet a horgony körül. A viz egyébiránt mindenütt elég mély volt s igy csak jó szélre kelle várni, mely őket a kikötőbe röpitse.

Délután 3 órakor jó szél támadt s a „Vészmadár“ a kikötő bejárata felé repült.

A viz mindenütt átlátszó volt s daczára a mélységnek, tisztán kivehették maguk alatt a korall-talajt. A sziget fölé erős köd nehezült, mig a dombok ormai fölött nagy, fekete esőfelhők függtek. A tenger fölött tiszta volt az ég s a nap teljes pompájában ragyogott a távol kék azurban.

— Ha netán szélcsend érne bennünket, Sir, — szólt mr. Marliner Herberthez — midőn már benn leszünk a kikötő bejáratában, akkor azt hiszem, a dagály is beviend már oda bennünket; csak kormányoznunk kellend a hajót.

— Minden esetben készen tartom a ladikokat arra, — felelé Herbert —hogy a szélcsend beálltakor ezekkel bevontassuk a hajót a kikötőbe.

Midőn a bejárat kellő közepén voltak, a part felől erős szélroham keletkezett, mely a „Vészmadár“ vitorláit a tenger felé feszité vissza. Herbert, bár nem készült erre, hirtelen feltalálta magát. Az összes legénységet felparancsolá az árboczokra, a vitorlákat bevonatá s egy horgonyt készen tartatott a kivetésre.

A szélroham azonban hamar tovavonult s

egy kedvezőbb tengeri szellőtől hajtatva, a kikötő közepére hajtattak. Alighogy a horgony ki volt vetve, óriási zápor keletkezett; ugy hullott az eső, hogy daczára a kikötő kicsinységének, a közel szárazföld nem volt látható. Herbert azonnal visszahivatá embereit a hajóra s ott várakozott, mig az eső elmulik. Egy óra mulva ismét kitisztult az idő.

Fölséges látvány tárult a „Vészmadár" hajósainak szeme elé. A kikötő viruló virány volt. A legszebb pálmacsoportozatok lepték el a magasabb dombokat, közbe-közbe kis erdőcskékkel tarkázva. A fü, mint himzett szőnyeg lepé el a lapályosb térségeket, mert Pemba, daczára annak, hogy oly közel fekszik az egyenlitőhöz, gyakori s pedig tartós esőzéseknek van alávetve. Itt mindig viruló a rét s örökké lombosok a fák. A szegszebb látványt nyujtották a benszülöttek házai, mik egy nagyobb domb oldalára voltak épitve. Körülöttük csinos kertek terültek el.

Herbert szive örömtől dobogott, midőn magát ily fárasztó ut után, ily gyönyörü vidék közelében találta.

Herbert azonnal leoldatá a ladikokat s ezek egyikében Bombay Jackot, az orvos s az apródokat inditá el utnak, a falu felé. A másikban mr. Yarker indult a partra, oly helyre, hová sőt előbb Bombay Jack figyelmezteté, hol vizet gyüjthet a hajó számára.

— Szerettem volna, — szólt Herbert a födélzeten maradt Anstey, és Marliner mesterhez — hogy a benszülöttek közül nehányat megpillanthattunk volna, de az egész kikötőben sehol sem látok csak egyetlen canoe-t is.

A falu is olyannak tetszik előttem, mintha teljesen kihalt volna; sehol egyetlen élő lény, pedig ugy látszik, mintha ott a legszebb rend uralkodnék.

— Én két fiucskát vettem észre a falu mellett, a tengerparton, — felelé mr. Marliner — de ezek, mihelyt észrevették hajónkat, azonnal eltüntek. Ugy tetszett nekem, mintha e fiuk csigaszedéssel lettek volna elfoglalva.

— Embereinket látom, — mondá Anstey, mialatt teleskopját a falura irányzá — már elérték a falut.

Mindhárman odairányzák távcsöveiket.

— Hajléktól hajlékhoz mennek, — jegyzé meg Herbert — de egyikbe sem lépnek be. Ugylátszik, a falu el van hagyatva. Talán kihalt.

— Ugy van, — jegyzé meg Anstey — de Bombay Jack ismeri e népet s azt mondja, hogy fölötte félénk. Lehet, hogy kikötőjükben még sohse láttak ily nagy hajót, mint a mienk. Ebből lehet kimagyarázni a körülményt, hogy e faluban most senki sincs. Bizonyára megfutottak.

— Ugy kell lenni, — felelé Herbert — mert e házak egyátalán nem ugy néznek ki, mintha lakatlanok volnának. Ellenkezőleg, a lakosság még nem régen hagyhatá el tüzhelyét. Igy messze sem lehetnek még.

— Az orvos s emberei visszatérnek a ladikhoz. Egyedül Bombay Jack tart a falu belseje felé, — szólt most mr. Marliner, távcsövét levéve szeméről — e kalauz bizonyára nemsokára utól érendi a futókat, mert nejei-

ket, gyermekeiket s valószinüleg barmaikat is magukkal viszik.

— Nos, Danvers ur, — szólitá meg Herbert a födélzetre lépő orvost — ön, ugy látszik, nem a legjobb hirrel jön. A falu elhagyatottnak látszik.

— Ugy van, — felelé ez — de nem fektetek e körülményre nagy sulyt. Bombay Jack a lakosság egynehányával ismerős s a joannai nyelvhez hasonló nyelvet beszélnek. Csak két, ágyban fekvő beteg asszonyt találtunk; de ezek annyira elrémültek az idegen s fehér arczok láttára, hogy nem láttam tanácsosnak kikérdeztetésüket.

Naplementkor egy ladik küldetett a partra, mely az előző megállapodás szerint, Bombay Jackot fogja visszaszállitani a hajóra.

— Nos, — mondá Herbert, midőn a hajókalauz visszatért a hajóra — mit végzett ön? Hova menekült e nép? Kapunk itt ökröket?

— A futókat csakhamar utólértem, Sir, — felelé ez — csak megvoltak ijjedve. Még soha sem láttak hajót e kikötőben. Igen régen volt, hogy egyszer egy nagy fekete hajó futott be a kikötőbe, melynek legénysége az egész falut elpusztitá, s a lakosokat leölé. Ezt apáiktól hallák beszélni. Ők nem vették észre a hajó közeledését, mert a zápor nagyon sürün hullott s midőn az ismét kitisztult, ott tekiidt a kikötőbe a fekete „Vészmadár.“ Azt hitték, hogy ez ugyanazon fekete hajó, melyről apáik beszéltek nekik; megijjedtek s egy lábig mind megfutott.

— Elmondá ön nekik, a mit akarunk;

hogy mindent, mit tőlük elviszünk, jó pénzzel megfizetünk?

— Igen, Sir. Ők ismernek engem. Itt küldenek tojásokat, nehány s[illegible]t s egyéb apróságokat a hajóparancsnok s[illegible]ra. Holnap ökröket, kecskéket s a mit csak kívánunk, a hajóra fognak hozni.

— Vigyétek e küldeményt s rakjátok el a kórszobában, — mondá Herbert, ki most már nyugodtabban érzé magát s Daunton kapitány halála óta először aludt háboritlanul ez éjen.

A nap ismét feljött. Elmult nyolcz, elmult kilencz óra; de a benszülöttek közül még egy sem mutatá magát. A faluban halotti csend uralgott. Bombay Jack ismét a faluba küldetett. Ujabb dolognak kelle közbe jönni, mi a lakosokat megfélemlité ujból.

Dombay Jack nemsokára ismét visszatért, de hosszu képpel.

— A lakosság korlátlan hatalmu zsarnokának fia, erős fedezettel s atyja egyik miniszterének kiséretében elébe jött, — beszélé a hajókalauz — s minden közlekedést a benszülöttekkel megtiltott.

Bombay Jack ismerte e vén gazembert, ki itt most miniszterkedett. Ez Joannából menekült ide, bizonyos megérdemlett büntetés elől s épen alkalmas volt arra, hogy egy zsarnok miniszter legyen. A benszülöttek nagyon féltek e vén joannai gazembertől s titkon azt beszélték a hajókalauznak, hogy nagyon szivesen ereszkednének olcsó üzletbe a hajós néppel.

— Az ön gaz földije, a miniszter, bizo-

nyára nem vár egyébre, mint megvesztegetésre, — szólt most Herbert a hajókalauzhoz — én nagy összeg pénzt ajánlok föl a gazembernek, hogy a vásárt szabaddá tegye.

— Ő nagy gazember, — felelé Bombay Jack — s egyátalán azt hiszem, hogy csak rosz akaratból tiltja meg a közlekedést. De jó. Én megkisérlem vele az alkudozást s hirt adok önnek róla.

— Hivja meg őket a hajóra. Én illő ajándékról gondoskodandok. Fizessen nekik, tegyen a mit jónak lát; de én ökröt akarok és annak meg kell lenni minden áron.

— Ha ön erővel veszi el tőlük a barmokat, akkor természetesen senki sem tehet arról, de akkor e gaz miniszter a lakosságon töltendi bosszuját.

— Ennek nem szabad megtörténni, — kiáltott fel Herbert — kisértse meg a békés egyezkedést. Valami találkozást eszközöljön ki, vagy a hajón, vagy a parton.

Hoszabb tanakodás után elhatároztatott, hogy a parton sátrat vernek másnap, hol a miniszterrel s a herczeggel az egyezség létre jövend.

Időközben a herczeg egy testőre (igy nevezék őt a benszülöttek) érkezett egy canoen a hajóra. Fiatal, erős, jó termetü s talpig fegyverzett egyén volt ez. Mindenki kitünő tiszteletben részesité ez ifjut s azon voltak, hogy minél kellemesebbé tegyék neki a hajón időzést, de ő hideg, zárkozott maradt. Bizonyára a végből küldetett a hajóra, hogy ennek fegyverzetét megvizsgálja s fürkésző tekintetét valóban semmi sem kerülé ki. A mi őt azonban

leginkább meglepni látszott, azok a 32 fontos ágyu golyók voltak. Soká nézte ezeket minden oldalról, sőt meg is tapogatá azokat. A bort, melylyel kinálták, nem fogadá el, de a rumot, melyet metszett üvegpohárban nyujtottak neki, egy hajtásra kiitta. E pohorat annyira megbámulta, hogy neki ajándékozták.

Hogy mily jelentést tett ez ifju testőr a herczeg előtt, nem lehet meghatározni, annyi azonban bizonyos, hogy alighogy ez a partra ért, a herczeg s ő nyomban megszöktek a falu közeléből. A harminczkét fontosak hatalmas szeget vertek fejükbe.

Herbert, ki ismerni kezdé a joannai miniszter álnokságát, utasitásokat adott a hajókalauznak, mikint viselje magát a benszülöttekkel szemben, mit kérdezzen tőlük stb. A maga részéről az öreg királynak értékes dragonyos-zekét küldött,miért ő cserébe haszontalan gyümölcsféléket kapott.

A miniszterrel való találkozásnál következő párbeszéd folyt le:

— Csak azt kivánom, — szólt Herbert — hogy engedtessék meg a lakosságnak, velünk némi csere- vagy alkuviszonyba léphetni. Én tudom, mily állást foglal el ön e nép között s ha ön hatalmánál fogva kieszközli vagy megengedi a kereskedést, ugy én önnek 25 dollárt ajándékozandok.

— Jól van; megegyeztünk, — szólt a miniszter.

A vén gazember szeme (csak egy volt neki) a 25 dollár hallattára felcsillant, de Herbert azonnal észrevette vonásaiban a kaján ravaszságát, mely elárulá, hogy cselt forral agyá-

ban. Azonnal hozzálátott tehát ennek meghiusításához.

Délután 2 óra felé pompásan diszitett canoe kötött ki a hajó mellé s abból a joannai miniszter lépett a hajóra. Illő tisztelettel fogadtatott; majd Herbert által levezettetett a nagy kajütte-be, melyet Herbert a kapitány halála óta csak hivatalos ügyekben használt. A kajütte közepén levő asztal gazdagon fel volt teritve frissitőkkel; egy feketén lackirozott theadeszkán a 25 dollár csillogott.

A vén joannai szeme ismét felragyogott, midőn a fénylő ezüst dollárokat megpillantá. Az egész embei egy megtestesült mosoly és jószivüség volt.

Herbert, ki nagyon jól ismeré emberét, midőn a joannai a kajütte-be lépett, Ansteynek egy kártyát nyujtott át, mely által ez odautasittatott, hogy a hajófödélzeten állványt épitsen s fölébe az alsó vitorlarudra hurkot erősitsen, melyre a minisztert fogják felakasztani. Az összes tisztikar s a tengerészkatonák teljes diszben a födélzetre rendeltetett s a posztóval beteritett dobnak szólani kellett. Yarker azonkivül odautasittatott, hogy gyors ladikon evezzen egy, a kikötőtől mintegy 2 mértföldnyire eső folyamtorkolathoz, hol Bombay Jack állitása szerint, egy ladikot találand, melyben a 4 fegyveres vad ül. Ezeket embereivel támadja meg s fegyverezze le őket. Ha a ladik el van foglalva, akkor vontassa azt vissza a „Vészmadár“ mellé.

Anstey nagyon meg volt lepetve e rendeletek által, de eszébe jutott, hogy az orvos kinyilatkoztatá Herbert előtt, hogy friss élel-

mezés nélkül lehetetlen az uralgó betegségnek elejét venni a hajón. Tudta azt is, hogy ugyan az nap reggelén 2 ember már meg is halt.

Mig a rendeletek a födélzeten foganatosittattak, lenn a kajütte-ben minden a legszebb rendben folyt le. Az öreg joannai gazabbnál gazabb hazugságokkal állt elő, hogy annál nagyobb érdemül róvják fel neki az engedélyt, melyet a kereskedés üzhetésére okvetlen megadni igért s hogy a 25 fényes dollár annál bizonyosabban tüszőjébe kerüljön. E beszélgetés igen sok ideig tartott, de Herbert türelmesen hallgatá végig a hazugságot. Időt kelle nyernie, mig Anstey és Yarker végrehajtják rendeleteit.

— Mi tehát elegendő élelmet kapunk, bizonyos illő árért, — szólt Herbert hosszu szünet után.

— Mihelyt partra lépek, — felelé a ravasz fekete — azonnal minden kereskedelmi ágra szabad gyakorlatot adok.

— Legjobban teszi ön, — szólt Herbert — ha emberei közül egyet azonnal a partra küld e rendelettel s akkor ön azonnal fölveheti dijul a 25 dollárt.

Herbert behivatott egyet, a vén joannai kisérői közül s oda vezeté a miniszter elé. Miután ez az utasitást megadta annak, a partra küldetett.

— S most, — szólt Herbert — vegye fel ön a 25 dollárt s teljesitse, a mit igért.

— Ugy uram, — felelé a joannai — s áldjon meg engem Allah, a mint én becsülettel végrehajtom igéretem. Most, kapitány ur,

a partra megyek s, rövid idő mulva minden bőven jönni fog a hajóra.

A fekete már előre vigyorgott abban a hitben, hogy a fehér főnököt rászedheté.

Tandy, Anstey megbizásából jelenté most Herbertnek, hogy a födélzeten minden készen van s hogy Yarker az elfoglalt canoe-val láttávolban van.

— Jól van, — felelé ez — most küldje ön ide Bombay Jackot.

A hajókalauz előjött.

— Ön azt mondja, — szólt most Herbert a miniszterhez fordulva — hogy ön utasitást adott emberének arra, hogy az ön engedélyét a kereskedelem üzhetésére, a partra vigye.

— Ugy van, — felelé a fekete konokul.

— Én azt állitom, — szólalt most meg Bombay Jack — hogy ő ezt nem tette, én tudom magától a partra küldött embertől, hogy neki megtiltá e vén fekete, miszerint a kereskedésüzhetésről csak egyetlen szót is ejtsen a parton.

Herbert merően rászegzé haragos tekintetét a feketére. Ez reszketni kezdett; de csakhamar visszanyeré előbbeni hideg vérét s ellenmondott Bombay Jacknak.

— Te gazember, — szólt most Herbert a joannaihoz — én tégedet, te hazug, alávaló bitang, felakasztatlak. Te azt hivéd, nemde, gyalázatos, hogy engem rászedsz, de én kekeresztül láttam minden tervedet. „Hozzátok fel a gazembert a födélzetre!“ — szólt a legényekhez.

A joannait azonnal körülfogta néhány fegyveres tengerész s előre tuszkolák fel a fedélzetre. Herbert feltette háromszögü kalapját s kardját felcsatolá; aztán követé a foglyot. A fekete nagyon jól tudta, hogy angol hajókon miként járnak el ily dologban. Azért félt is Herbert boszujától, leginkább pedig attól, hogy a 25 dollárt most elvesziti. Midőn azonban a födélzetre ért s látta a borzasztó előkészületeket, remegni kezdett. A dolog nagyon gyanusnak tetszett neki.

— Minden készen van? — kérdé Herbert parancsoló hangon.

— Minden! — felelé a főasjkaőr, ki az állványon állt s nagy hidegvérrel igazgatá a fölötte csüngő hurok csombókjait.

Most ideje volt a fogolynak gondolkodni helyzetéről; és igyekezett is meggyőződést szerezni magának arról, ha vajon mindaz, mi vele történik, nem csak ámitásból és az ő megfélemlitésére kigondolt dolog-e. Azonban a körülötte levők mind igen komolyak voltak, mivel nem tudtak a Herbert valóságos akaratából semmit sem.

A vén joannai arczán majd a halálos félelem, majd a makacs daczolás jelei voltak észrevehetők, és ezek Herbert figyelmét nem is kerülték ki.

— Még egyszer felszólitlak, — mondá a fogolyhoz szeliden — hogy azon élelemszerek ideszállittatása iránt, melyekért már neked megfizettem, rögtön küldj üzenetet.

Ezen késlekedés által az öreg még bátrabb lett és mondá:

— Már küldtem kapitány, de talán meg-

ijjedtek és félnek ide küldeni. Bocsásson ön engemet haza és én mindent fogok küldeni. Én szeretem az igazságot, nem szoktam hazudni. mit megigérek, azt meg is szoktam tenni.

— Nem csalsz meg, — felelé Herbert — jól tudom, hogyha elbocsátnálak, az élelemszereket megsemmisitnétek, és megszöknétek. Átlátom szándékod, de azon élelemszerekre az én betegeimnek mulhatlanul szükségök van s én azokat meg akarom kapni.

— Allah-ra mondom, kapitány, a szökésre sohasem gondoltam; a herczeg elvette a ladikot, és nekem oly nemü gondolatom sohasem volt.

— Vezessétek a másik oldalra, — mondá Herbert.

A mint az öreg joannai szétnézett, meglátta saját canoe-ét annak legénységével együtt, és szive megdobbant.

— Tehát a fehér főnök csalfaságom felfedezte volna, — gondolá magában. Ravasz lelke most kétségbe esett s Herbert előtt minden további hazugságot s csalfaságot hasztalannak gondolt. Az ő felakasztatása végett történt előkészületek tehát csakugyan komolyak voltak?! Fürkészve nézett Herbert arczára, de az hideg és szigoru volt. Az előkészületre a bevont dob pergése által jel adatott.

Kétségbeesetten veté magát Herbert lábaihoz.

Megvallott mindent, és azon férfiunak. kit ezen perczig oly könnyen elámithatónak vélt — mielőtt megakadályoztatott volna, lábait csókolgatá, rimánkodott és mindent igért.

Az alkudozás megnyitása végett azonnal

egy küldönczmenesztetett. Bombay Jack követte a küldönczöt. A nyugtalansággal várakozó benszülöttek már készen voltak, és két óra alatt Herbertnek 10 szép ökör és többféle apróbb barom. szárnyasok, gyümölcsök s egyéb főzelék volt birtokában; ezen eljárásra azon körülmény kényszeritette, hogy kórháza tele volt betegekkel, kiknek száma ép ugy szaporodott naponként — mint a betegség jelei mindig ijjesztőbb s mérgesebb fokozatuaknak észleltettek. Minden órában, melyet ezen szük és forró légü kikötőben kényszerült tölteni, ijjesztőbb fokozatu lett a betegség; egyszersmind csalhatlan jeleit látta a közelgő Monsunnak, melynek rémitő veszélyeivel betegség által — elcsigázott embereit — megküzdeni egyátalában nem látta képeseknek.

A hideglelés már tisztjeit, sőt őt magát is kinozta.

Miután mindent, mire szüksége volt beszerzett és kifizetett, — a kikötőt azonnal elhagyta.

A fogoly rettenetes zavarban volt. Látta, hogy a reá felügyelő őrön kivül senki sem ügyel reá, a hajó pedig már megy. Herbert lábaihoz veté magát és kiáltá: „ne kössetek fel; — ne vigyetek el; vegyétek vissza dolláraitokat, vegyetek el mindent! én soha sem fogok többé hazudni.

— Nyomorult gazember! mondá Herbert, ne hidd, hogy egy fehér főnököt meg tudsz csalni! a szegény szigetbeliekhez légy jó, vagy ha visszajövök, s ekkor a még mindig őt várni látszó hurokra mutatott. Tartsd meg dollárai-

dat, amit egyszer adtam, azt vissza nem veszem, kelj föl, vedd conoedat és menj.

A gazember nem mondatta magának kétszer. Fölugrott, s mindkét reszkető kezével tapogatta övét, megakarván győződni, ha valjon oda tett kincse meg van-e még, s a mindent látó és tudónak képzelt Herbert által nem varázsoltatott-e el onnan. Beugrott conoejába s gyorsan evezett a part fele.

Bármily roszakaratu és bosszuálló volt is a joannai, mégis Herbert iránt sem haragot, sem gyülöletet nem érzett; ellenkezőleg csudálta őt. És a mint haza érkezett, első teendője volt, egy, a sziget legjelesebb terményeivel megrakott ladikot küldeni utána legmélyebb tiszteletének és köszönetének kijelentetése mellett. Meggyőződött arról, hogy Herbert nála okosabb, ezért félt tőle és tisztelte őt.

Most már a „Vészmadár" a Cap felé vezető uton volt. Küldetését, habár Daunton életének, elvesztésével, bevégezte. Herbert soha sem mehetett a kajütte-be a nélkül, hogy szivében borzadályt ne érzett volna.

Anstey és Marlinernek megparancsolá a marhákat elszállásolni s a hajót a rosz idő ellen lehetőleg biztositni. Danverst pedig a kajütte-be hivatta.

— Hány betegünk van ma? — kérdezé.

— 28, kik között 5 ujonan megbetegedett van, — válaszolá az orvos — 3 meghalt és 7 javulófélben van, de igen el vannak gyengülve, annyira, hogy ha ismét megbetegednének, halálúk bizonyosnak mondható.

Herbert igen komolyan nézett.

— Harmincznyolcz, — mondá — és már előbb öttel kevesebb, mint összes legénységünk. Egy hadi sajka legénysége, negyvenhárom szolgálatképes egyén; és előttünk oly nagy ut! Remélem Danvers, hogy a beszerzett élelemszerek mellett a betegség nem fog tovább terjedni.

— Nem gondolnám, felelé az orvos, — mindenesetre a mi gyengélkedőinkre nézve a mértékletesség legnagyobb fontosságu.

— Mily kellemetlen volt ma önnek helyzete azon vén gazember ellenében, ki, ha tagadása mellett makacsul megmarad, akár felakasztotta, akár elbocsátotta volna őt, önre nézve ugyanazon eredmény várakozott.

— Gondolhatja ön, hogy nekem nem volt szándékom őt felakasztatni, — válaszolá Herbert, — de attól sem rettentem volna meg, ha ezen utósó eszközhöz kellett volna nyulnom. Bombay Jack nekem egész életfolyamát elbeszélte, és én az ő alkalmazhatóságáról tökéletesen meg valék győződve. Midőn pedig őt fukar és gyáva oldaláról értesülhetém, a partra szállitás után épen nem kételkedém az eredmény felől. A bőségtől környezetten nem engedhetem a mi szegény fiaink éhen veszését, de a szegény szigetbeliek tulajdonát sem engedhetém erőszakosan elvenni, kik bármily szelideknek látszanak is, bizonyosan férfiasan ellenállottak volna, és a rémitő öldöklés kikerülhetetlen leendett. Istennek legyen hála, Danvers, hogy ezen kellemetlen helyzetből, és azon forró hőségü kikötőből megszabadulánk.

Most Marliner jött be, hozván magával könyveket, és térképet. Timmins kapitány adott

volt neki egy ujabb és jobb térképet, mint az, melyet eddig használtak.

Azonban hagyjuk el most őket, mig utjokat a Cap fel bevégzik, melyen a közelgető Monsun által támasztott viharok miatt, és a csekély számu legénység mellett nagy veszedelmeknek voltak kitétetve. Csaknem szélcsend volt, de minden jel a közelgő rosz időre figyelmeztetett.

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

VII. RÉSZ.

Sir Chartres Edwin egészsége lassankint helyreállott. Az Indiába való visszatérés, melytől mint halálos itélettől félt, most szükségtelenné vált. Azon régi s eddig elérhetlennek vélt óhajtása, hogy Angliába visszatérhessen, most már nemcsak szabad tetszésétől függött, hanem kötelességévé vált, és pedig azért, hogy egy angol nemes földbirtokos kötelességeit teljesitse, és egy szép, nagy s tehermentes birtok kezelése s jövedelme fölött rendelkezzék.

Sir Edwin uj helyzetéhez méltóbbat találni sem lehetett volna. Az elhalt fukar bárónét, habár gazdag örökséget hagyott is testvérére, de azzal egyszersmind a bérlői, szolgái és szegényebb szomszédainak okozott kárositások megtéritését is örökölte.

Egészségének helyreálltával, megváltozott a testi és lelki levertség is, melyet a testi erőket meghaladott lelki megerőltetése okozott. —

A szelidebb, de épen oly hasznos kereskedésüzlete által, habár még mindig gyengélkedett lelki ereje, visszanyerte a természetes ruganyosságot. Az Angliába vágyakodás nála tulsulyra emelkedett.

Darciék biztonságban voltak, és ő bármennyire csodálta is Norát, de többé nem a regényes szinben s veszedelemtől környezett nőnek tünt fel; hanem csak egy szép, ifju s szülei körben levő leánynak tekintette őt.

Chartres kezdte az ügyeket a magok természetes szinükben nézni, és volt ideje róluk gondolkozni.

Barátja Rusthon, Stellenboschba utazott, mivel az ottani levegőt egészségére nézve hasznosabbnak vélte, és az itteni társaság iránt semmi vonzódása sem volt.

Darciené egészsége megjavult, de ereje és vidorsága csak lassan akart visszatérni; és habár Nora az ő kedvességéből semmit sem vesztett, mégis kedélyhangulata az édes anyjáétól látszott függőnek lenni. A félelem vagy aggály legkisebb árnyalata is, mely egyiknek kedélyét zavarta, a másiknak arczán mint tükörben, azonnal észrevehető volt.

Ugy látszott, mintha mindkettőt egy és ugyanazon ügy érdekelné leginkább.

Sir Edwin most legtöbb idejét a vámnál töltötte, hol a „Vészmadár“ mostani hollétéről s annak mikori megérkezéséről gyakran beszélgettek.

— Nem feledhetem el, kedves anyám, — mondá egy ily alkalommal Nora — hogy Daunton kapitány mennyire lehangolt volt azon este, midőn bennünket elhagyott. Engem csaknem annyira lehangolt, mint a hogy ő maga le volt hangolva.

— Mindenesetre különös volt, kedves gyermekem, — válaszolá mrs. Darcie — ön, Sir Edwin, ki a derék, bátor kapitányt ismeri,

bámult volna rajta, mily erősen s meggyőződésszerüleg, sőt babonás hittel állitá, hogy ő bennünket soha sem fog többé látni.

— Én igen könnyen elhiszem, igen tisztelt asszonyom, — válaszolá Chartres — mert az eféle képzelődéstől bennünket meg nem őv sem az életkor, sem az értelem. A báró ezt több érzéssel s komolyabban mondta, mint sem az ügy igényelte volna.

— Mit gondol ön, — mondá Emma, ki a beszélgetés megszakadását nem türheté — hogy a „Vészmadar"-at Darbyval, Herberttel, és a többivel együtt mikor fogjuk ismét láthatni?

— Kedves gyermekem, azt valósággal nem tudhatom, — válaszolá Chartres, kihez a kérdést a kis elkényeztetett intézte — azonban azt hiszem, minél hamarabb; és ez emlékeztet engem arra, hogy nekem egy szép s nagy távcsövem van, mely most, lakásomról semmi kilátás sem levén, használatlanul hever; itt pedig, hol a kikötöre szép kilátás van, az ifjaknak nagy mulatságára lehetne. Azért engedje nekem, asszonyom, azon szerencsét, hogy azt ide hozhassam.

Nora hálásan tekintett az ő jóltevőjére; hányszor gondolt ő már erre, midőn a tengeren távol feltünő valamely tárgy órahosszant bizonytalansággal kecsegteté.

Chartres-szel, a tábornok és Darciené apránkint mindinkább meg voltak elégedve, a nélkül azonban, hogy magaviseletében és társalgásában valami nagy változás történt volna; mindketten ösztönszerüleg fölismerték az ő szép lelkiereje visszatérésének első jeleit. Ő

maga azonban erről semmit sem tudott; és bár mennyire csodálta is Nórát, — és bár mennyire meghatotta is annak iránta részvéte, — mégis annak sem nagyrabecsült erélyessége, sem kedves egyszerüsége nem birták arra, hogy annak szerelmét megnyerni iparkodjék. Lelkében zavar volt, és az ő visszatérő erélyességével, a vele született gyöngédség és szerénység mindinkább föltünteté a közöttük létező korkülönbséget. És habár az imádott szép iránti tiszteletben e miatt semmit sem változott is, mindazáltal annak érzete bizonyos részben azt megváltoztatta.

A távcső elküldetett, gyönyörü müszer volt az, és minden hajó, mely a kikötőbe érkezett, kiváncsilag átvizsgáltatott, — de a „Vészmadár“ nem mutatkozott.

Másnap reggel Sir Edwin azon angol levelek- és papirokkal foglalkozott, melyeknek áttekintésére eddigelé még semmi hajlama sem volt. Ugy látszott, mintha — némelyik nagyon érdekelné.

— Jenks és Sparling története, — susogá magában — föllépésemet igényli, és a Burke-vali per annak családját tönkre teszi. Azonban ugy látom, hogy az én határozatomig mindkét esetben megszüntettetett a további eljárás. Lambert, ki öcsémnek ugy ezen, mint egyéb ügyeit is vezette, ugy látszik, határozottan azt hiszi, hogy én azonnal visszatérek Angolhonba, és e miatt nem is küldött semmit, miből itt kellő felvilágositást nyerhetnék. Annyi igaz, hogy levelezőim ezen ügyekről némi felvilágositást irnak, habár testvérem 12 év óta

egy betüt sem irott. — Tovább forgatta papirjait.

— Kétségtelen, — mondá egy idő mulva — vissza kell mennem Angliába, de a meg épen nem tiszta dolog, miért nem birtam magamat arra határozni, hogy Timmins-szel menjek. Ő már holnap reggel korán indul és most már mennem lehetetlen. Ismerős lépteket hallott, és Timmins állt előtte.

— Ah, — mondá — bucsuzni jön ön. Valóban szeretnék önnel mehetni, de most már az késő gondolat.

— Épen nem, épen nem! — mondá örömtelten a kapitány — azt jöttem önnek jelenteni, hogy ügynökeink egy törést szenvedett hajó rakományait megvették, melyeket tőlem akarnak haza küldeni, és igy én még talán 14 nap itt maradok, ha önnek tetszik.

— Kedves barátom, — igen örvendek ezt hallani, és habár ezen fontos ügyben most jelenleg rögtön nem határozhatok, még is az ön hajószobáját magam részére ezennel biztositom, akár fogok menni, akár nem. Már nemcsak egyszer jutott eszembe, hogy az én határozatlanságom miatt kárt is vallhatott, most tehát minden üres helyét elfoglalom. Azonban igérje meg nekem, hogy ezen körülményt nem fogja elbeszélni, nagyon irtózom attól, hogy beszédem és tetteim pletyka tárgyává legyenek, és mivel ettől eddig sikerült menekülnöm, szeretnék tőle jövőben is mentve lenni.

A kapitány kénytelen volt mosolyogni, midőn hallá, hogy az ő okos és bölcs barátja azon szerencsével kecsegteti magát, hogy róla eddig sem pletykáltak, holott személyét mint

elfogyhatlan kincset tekintették s tetteit és beszédeit mindig megtoldva bonczolgaták.

Timmins megigéré, hogy a titkot megőrzi. Azonban ezen nem reménylett szerencse annyira megörvendeztette, hogy Blackvell és neje George nem győzték eléggé bámulni, midőn az alig egy órával a távozót s ügynökeit, a neki okozott költség és fáradtság miatt, keserü kifakadásokkal bántalmazott, most a legkitörőbb kedvvel visszatérni látták.

Blackvellék tapasztalt gazdák voltak, és Timmins kapitánynak egész becsét tudták méltányolni. George sietett, hogy hüsitő italt készitsen, és azon volt, hogy az ő kedves kapitánya fáradalmai után a diványon magát kipihenje. Áldotta a sorsot, mely az ő kedves kapitányával további társalgást megengedte, előszólitá rabszolgáját, Angelát, és megparancsolá, hogy a kapitányt alvása alatt a toll legyezővel a legyektől oltalmazza.

A kapitány szerencsés ember volt, pompásan aludt. Blackwell asszonyság pedig azért lett az öröm által elragadtatva, mivel a kapitánytól másnap reggel egy szép reggeliző készsetet kapott ajándékban. Azonban öröme még kem tartott sokáig, és pedig azért, mert habár bizonyos volt is abban, hogy valami fontos körülménynek kellett történni, és azt mindenképen iparkodott megtudni, — az igéretekhez hven ragaszkodó kapitányból kicsalni sehogy sem sikerült.

— Hallotta ön, tábornok ur, azon rendkivüli hirt, — kérdé O'Gorman az ő parancsnokától — mely a vidék belsejéről jöttnek állittatik ?

— Hallottam, — válaszolá a tábornok — de nem érdemel figyelmet. A tengerpart oly távoli részéről mikint jöhetne oly hir idáig? Higyje el, hogy azt hozzánk sokkal közelebb talán épen Cap városban koholták.

Blackwell, a zászlóstiszt, azt mondá, hogy iparkodtak annak eredetét kipuhatolni, de minden nyom oda mutat, hogy az a távolból érkezett.

— Micsoda komoly ügyről van szó? — kérdé a szobába érkezett őrnagy Singleton.

— Nem hallott ön valami hirt? — kérdé barátját, melyet az egész város beszél, de a melynek senki hitelt adni nem akar, és még is mindenkit elrémitett. Azt mondják ugyanis, hogy az északi partok egyik kikötőjében, két hadihajó, egy heves ütközet után levegőbe repittetett, és másnap csak elégett hajódarabok voltak láthatók.

— Igen, — mondá O'Gorman — igy még csak a hir szelidebb részét ösmernénk, de az eredeti, melyet a rabszolgák beszélnek, azt rendkivül borzasztó.

— Mi épen a vidékről jövünk, — mondá Singleton — és én nem hallottam semmit, ezokon az egésznek sem hiszek.

— Chartres, menjen ön, — mondá Darcie — beszéljen a cselédséggel és kövessen el mindent, hogy azon rémitő hirt Annám s leányom meg ne tudhassák. Bocsásson meg Singleton barátom, rögtön kell intézkednem, mert ha az enyimek megtudják, kétségbe esnek, és ki tudja, mennyi idő alatt fog ezen rémitő hir igazoltatni, vagy megczáfoltatni. Ha ön a főszálláson erről valami tudósitást nyerhetne,

sziveskedjék azt rögtön tudomásomra juttatni.

Cap városban most semmiről sem beszéltek, csak a „Vészmadár“ rémitő szerencsétlenségéről; a Baronet és az ő különös utazásáról most senki sem beszélt.

Timmins kapitány, az ő szokott déli álmából, Blackwelné asszony által hirtelen föllármáztatott.

— Jóságos ég! kedves kapitány! — mondá az asszony, a rendkivüli hir tudata által magát nagy fontosságu személynek képzelvén — a „Vészmadár“ levegőbe repittetett, és a rajta voltak mind elvesztek; olyan igaz, mint a hogy ön itt fekszik.

— Mit? — mit? — Isten mentsen! Mikor, — hol . . . mi — ki mondta? — kiáltá a kapitány legnagyobb felindulással — mikor? . . . hol — — mi? — hol van a ki azt beszélte?

Közönséges dolog, hogy könnyebb kérdezni, mint felelni, és a jó asszony, a kapitány különben igen természetes és egyszerü kérdéseire valósággal zavarba kezdett jönni. Azonban szerencséjére barátnéja Secondchep asszony épen a válságos időben hozzá érkezett.

— Én fogom önnek elmondani, hogy történt, — mondá az érkezett. — A „Vészmadár“ egy kikötőben csendesen pihent, nem tartott semmitől, midőn egy setét éjjel, egy gaz tengeri rabló belopózkodott és azt kirabolta. A legtöbb tisztek és emberek ágyaikban ölettek meg, de a vakmerő Herbert midőn látta, hogy minden elvész, a puskapor kamarába szaladt. Szegény Daunton kapitány, mint okos ember,

mert az volt, hiszen nálunk lakott, sietett utána, hogy föltartóztassa, de későn érkezett, és mindnyájan a levegőbe repültek. Mi a legjobb bérlőnket vesztettük el s talán sohasem is lesz többé olyan. És most el kezdett keservesen zokogni.

— Megbolondultatok!? — kiáltá Timmins, szemeit törülve — ki hozta ezen nevetséges hirt, ha mindnyájan levegőbe repittettek?

— Azt nem tudom, — válaszol a házi asszony — de az egész világ tudja, hogy ezen szomoru hir nagyon is igaz. — És most ő is zokogott.

— A patvarban, ezek az asszonyok mind bolondok! — mondá a kapitány haragosan, vette a botját és kalapját s a Baronethez sietett bizonyosat hallani, mivel már nem kételkedett, hogy a „Vészmadár"-on levő barátairól rosz hireknek kellett érkezni.

Sir Edwin épen papirjaival foglalkozott, az ő szokott csendességével, és egy kevéssé megijjedt a kapitány szokatlan és heves belépteitől s midőn a különben higgadt és komoly becsületes tengerész felzavart arczára tekintett, valóságos aggály szállotta meg.

— Oh, Sir Edwin! — kiáltá a látogató — mi történt? De mégis azt hiszem, hogy ön nem ülne itt ily nyugodtan, ha annak csak tized részét hallotta volna is, mit nekem ezek a megháborodott asszonyok beszéltek.

Chartres ugy érezte magát, mintha a villám sujtotta volna. Mi történhetett? látogatója neki egy rémitő eseményt emlitett, a nélkül,

hogy annak minőségéről csak legkisebb felvilágositást mondott volna.

— Az isten szerelmére kérem, magyarázza ki magát. Talán valami történt a vámnál?

— Ön tehát valóban semmit sem hallott? —

— Semmit, mondom, de ne gyötörjön ön a bizonytalansággal; miről van szó?

Timmins elbeszélte a hirt? hogy a „Vészmadár“ a levegőbe repittetett, és hogy minden rajta levők elvesztek.

Chartres a légmélyebb aggodalommal járt fel s alá szobájában, kezével csattantott, és kiáltott. Első szolgája belépett, és ez ügyről kérdeztetvén, elmondta, hogy emberei ugyan azt beszélik, de mivel ura a városi hirekről hallani sem akar, nem akarta megmondani.

Noha mindkét jó barát tökéletesen meg volt győződve, hogy az egész eseményt az asszonyok a legszélsőbb gyanitással mondák el, még is azon kinosbelső aggályuk volt, hogy valami rendkivülinek kellett történni, melynek alapján ily rémitő hir keletkezett. A rosz hirek gyorsan és megfoghatlanul terjednek.

Chartres Vaughan asszonysághoz sietett, ki épen most hallotta a hirt, és vele együtt az ő szekerén a vámhoz indultak.

— Isten hozta! — kiáltott a tábornok, midőn a házból eléjök ment — Singleton és O'Gorman, ezen rettenetes hir eredetének kifürkészésében fáradoznak. Én itt őrt állok, nehogy azt nőm és leánya valamikép megtudhassák, ámbár félek, hogy haszontalan dolgot cselekszem. Én őket a kegyed barátnői gondvise-

lésére bizom, kedves mrs. Vaughan. Az északi szobában vannak, hol a Chartres távcsöve van felállitva, hol csaknem mindig tartózkodnak. Emmától félek leginkább, ki mindent hall és lát; tartsa őt, ha csak lehet, maga mellett. Rettenetes hir, de a mint hiszem és óhajtom, alaptalan.

— Nos, kedves Chartres, — mondá a tábornok — ez igen kinzó esemény, mert habár mrs. Vaughannak a lehető közömbösséget mutatám is, én valóban nagyon aggódom. Ismeri ön az én kedves Darbymat?

— Igen, ismerem, ő igen jeles ifju. Ön valóban büszke lehet rá. A „Vészmadár"-on levőknek mi mindketten sokat köszönhetünk. Daunton az ön fiának második atyja volt, és az én barátom Herbert, igen kitünő ember. Én mondtam önnek, mit szemem láttára tett; és a mrs. Darcie elbeszélése szerint, azon cselekedete, midőn Darbyt saját életének koczkáztatásával megmentette, rendkivül megható. Én szeretem ezen ifju embert, és daczára ezen rosz hirnek, én reménylem, hogy őket mindnyájokat ismét látni fogjuk.

Azonban minden gondoskodás haszontalan volt. Sem a rabszolgákat, sem más szolgálatban levőket hallgatásra birni nem tudtak. A szobából kihalló lárma bizonyitá, hogy a hir már odáig jutott. Mrs. Darcie rendkivül roszul lett és Nora hasonlóképen. Kedves barátnéjök, mrs. Vaughan, nem akará őket elhagyni, és, mint mindig, ugy most is legbensőbb gyöngédséggel vigasztalá őket szomoru helyzetökben.

VIII. RÉSZ.

A „Vészmadár“ elveszéséről keletkezett hirnek eredetét kipuhatolni lehetetlen volt. Az egész város arról beszélt, de hogy ki hozta a hirt, senki sem tudta. Tudva volt, hogy Afrika belsejéből gyakran érkeztek Capstadtba igen fontos hirek, de legtöbbször hamisak voltak, és ha néha volt is bennök valami igaz, az oly elferditett minőségben beszéltetett, hogy alig lehetett ráösmerni.

Valószinü volt, hogy az északi partokon valahol ütközet lehetett, és annak eredménye, mire a Cap földre érkezett, annyira megnagyittatott, hogy, mint bizonyos tényt beszélték két hajónak elveszését, melyek egyikének nem más, mint az ösmeretes „Vészmadár“ állittatott.

Azok, kiket a „Vészmadár“ hogy léte közelebbről nem érdekelt, hamar elteltek a hirrel, és már rá sem gondoltak; de Darcie-ék s az ő közelebbi barátai, habár a rémitő hirt nem hitték is egészen, még is kinos aggodalmat szenvedtek.

A lázas állapot apránkint csilapult s habár mrs. Darcie még mindig nem vágyott társaságba, némileg megnyugodott.

Szegény Nora már napkeltekor mindig a távcsőnél volt, figyelése azonban haszontalan

volt. Ehez járult még azon gyötrő bizonytalanság, hogy mit fog mondani a tábornok az ő Herberttel való viszonyára, melyet még nem tudott. Egy délután, mikor mrs. Vaughan a leányokat kocsikázni vitte, jó alkalom nyilt az eddig titkolt viszony felfedezésére.

— Hála istennek, édes Annám, — mondá a tábornok nejének, midőn a szobába, hol a távcső volt s hol a nők rendesen tartózkodtak — az átkozott délnyugoti szél, mely mindnyájunkat annyira nyugtalanitott, valahára megszünt. Épen most láttam a leányokat, mrs. Vaughannal elkocsizni, és ha te velök mentél volna, én is ki lovagoltam volna. No de igy meg magunkban beszélgethetünk.

Mrs. Darcie kezét nyujtá neki és könnyezett. A megpróbáltatás perczei vártak reá, egy kinzó kötelességet kellett teljesitenie, melyet a késlekedés még gyötrőbbé tett.

A tábornok nejének levertségét és zavarát jól látta, de oka felől tévedésben volt.

— Légy jó reménységgel Annám, — mondá szeretetteljesen — én beszéltem a tengernagygyal, és ő arról biztositott, hogy a hajó és kedves fiunk sorsa iránt semmi aggodalma sincs, és hogy az még nem is igen jöhetett eddig meg. Azt mondá, hogy egy hajó fog jönni, mely a „Vészmadar"-at felváltja; mivel annak Angliába kell menni. Egyszersmind felszólitott, hogy Darby felől határozzunk, ki a szerint, a mint neked tetszik, haza mehet, vagy itt marad a zászlós hajón.

— A tengernagy igen jó, — mondá mrs. Darcie — és, Charles, a hallottak után nem aggódom többé annyira a „Vészmadár" iránt;

de mikint tudod, sokkal több van koczkáztatva, sem hogy én egészen nyugodt lehetnék.

Minden bátorságát összeszedte, hogy szándékolt közlését előterjessze; férje előtt még soha semmi fontos ügyet el nem hallgatott, és annak gyermekei iránt táplált óhaját s nézeteit soha sem szóval, sem tettel nem akadályoztatá.

A tábornok fürkészőleg tekintett reá.

— Anna! — mondá — ujonnan keletkezett reményedet, nem igen igazolja arczod.

— Már többször ugy tünt fel nekem, mintha tégedet valami lelki aggodalom gyötörne, és pedig még mielőtt a mostani hirt hallottuk volna; de betegséged és gyengélkedésed miatt, nem akartalak azzal terhelni, hogy mindazon szenvedésekről, melyeket kiállottál, engem körülményesen értesits. Most azonban, ha jobban érzed magad, kérlek légy szives nekem megmondani; mi aggaszt téged annyira, talán megvigasztalhatlak tégedet.

— Azt akarom, azt fogom tenni, — mondá egész mohósággal — a szivem majd meg hasadt már, hogy azt eddig nem mondtam, de nem volt elég erőm azt teljesitni.

A tábornok nejének nyugágyához ült, hogy őt segitse és a mennyire lehet az erőltetett beszédtől megóvja. Titkos aggály volt arczán észlelhető, de különben a jóság és szeretet látszott egész valóján.

— Charles, — mondá neje egykissé neki bátorodva — eddigelő lehetetlen volt nekem, az utóbbi utazásunk alatt szenvedett ijedelmek és bajok miatt, a midőn távollétedet is

nélkülöznünk kellett, — hogy a velem s kedves leányunkkal történteknek egyik lényeges részét veled tudassam. Idegenek között voltam; de mennyi hálával tartozunk azon idegeneknek? Első aggodalmainkat, a rablók megjelenését, azok támadását, és azon vad s kietlen vidéken, a mi éjjeli vizszavonulásunk alatti oltalmaztatásunkat, néked már elbeszélték s elképzelheted, hogy mit kellett szenvedni nődnek, midőn kedves gyermekei a legnagyobb s oly veszedelemnek voltak kitétetve, melyhez képest a halál szerencsésnek mondható.

A tábornok az előadástól mint egy megkábult, s kezét homlokára nyomta.

— Alig mult el ezen jelenet, — folytatá mrs. Darcie — s alig voltunk a biztosnak tetsző helyen, midőn ismét lövések által, ijesztetének meg, és a barlang melybe bevonultunk a rablók kezeiben volt. Óh, Charles! ha azon pillanatban volt érzelmeimről neked kellő fogalmat adhatnék!

A tábornok elsápadt, és gyöngéden szoritá meg neje kezét.

— Fohászkodánk, és minden földi segitséghezi reményünk elveszett, habár az, mikint tudod, igen közel volt. Egy gonosztevő épen reám emelte kését, a másik Nórát támadta meg, midőn a „Vészmadár“ által kiküldöttek kiáltásait meghallók, és mr. Herbert saját életének koczkáztatásával segitségünkre jött.

— Ő valóban igen derék ember, — mondá megindultan a tábornok.

— Sőt több, Charles, — folytatá mrs. Darcie, a dicséret által neki bátorodva — nem titkolom előtted, hogy azon szempillantás-

tól kezdve tudtam, miszerint ő a mi kedves leányunkhoz benső érzelemmel viseltetik.

Darcie egy kissé össze rezzent.

— Természetes, hogy leányunk iránta elfogulttá lett, — folytatá mrs. Darcie, a nélkül, hogy férje mozdulatát észre vette volna — és hogy ő neki igénye lesz leányunk háladatosságára. Az idő haladt, és uj helyzetünkben a „Vészmadár“ fedélzetén elkerülhetetlen volt, hogy gyakran ne találkozzanak. Ezenkivül még hősi áldozatkészséggel megmentette Darby életét, mely alkalommal magát majd elvesztette. Ily magaviseletnek melyik leányszív birt volna ellentállani, különösen midőn az oly férfiu által tétetik, ki az ő irányában, a legbensőbb hódolattal viseltetik? Ó, ily körülmények közt melyik anya tudta volna kérelmét meg tagadni?

— Charles! — folytatá csendesen — szivem érzelmét soha sem titkoltam el előtted, — de nagyon megerőlteté magát, és elájult.

Darcie elfeledkezett a kinos eseményről, mely előtte oly hirtelen és szivrehatólag felfedeztetett, elfeledte a keserü valót, hogy leánya, kire szive kevély volt, magának visszavonhatlanul egy szegény alsóbbrangu tisztet választott, és csak az előtte élettelenül fekvő hü s szeretett nőre, gyermekeinek megbecsülhetetlen édes anyjára, a legártatlanabb teremtésre gondolt. Segitségért kiáltott, és mig tökéletesen magához nem tért, a szobát el nem hagyta. Akkor hozzá hajlott s szeliden megszoritotta kezét.

— Kedves Annám! — susogá — te ke-

gyetlenül megpróbáltattál. Nem tagadom, hogy ez fájdalmas dolog, de téged kedvesem, nem lehet kárhoztatnom. Ne beszéljünk többé róla. Csókold meg helyettem szegény gyermekedet, habár nem mondhatom, hogy óhajtásom szerint cselekedett.

Ki ment, lóra ült, és elvágtatott.

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

IX. RÉSZ.

Midőn a „Vészmadár“ Pembat elhagyá, a fenyegetőleg mutatkozó időjárás, a legénység meggyengült állapota miatt, még terhesebb lett. A betegség terjedése még mindig nem akart szünni; habár a javulásban és egészségben levőkön az oly sok nehézséggel beszerzett élelemszerek mértékletes használata kedvező szinben mutatkozott.

A „Monsun“ közeledése alatt uralgó szél, reájuk nézve tökéletesen kedvező volt.

Azonban az előttük levő ut ezer mértföldnyire telve volt szigetekkel és zátonyokkal, melyeket a most beállani kezdett vastagködös idő miatt még nappal is csak akkor lehetett látni, midőn már a hajó majdnem beléjök ütődött. A helyzet, hol a hajó ment, aggodalmas volt, mivel a nap fellegek által folytonosan el volt takarva s a rendkivül délfele tartó vizáramlat és szél által folytonosan délnek sodortatott, utjok terét ki számitni nem lehetett. Az erős zivatarok és halálos szélcsend zagyvaléka rendkivül zavarólag hatott; mivel az előre haladást a Chronometer igénybe vételével sem lehetett megtudni, és a hajó hollétét csak száz mértföldre is alig lehetett megállapitni.

Herbert ennyi bajtól környezetten, nagyon is érezte első parancsnokságának egész

sulyát, és nélkülözte szegény Daunton segedelmét, kinek tapasztalata, és józan itélete a véletlen eseteknél, megbecsülhetetlen volt.

A térkép a hajószoba asztalán volt kiteritve.

— Marliner! — mondá Herbert — ha csak annyi napfényt kapnánk, hogy a déli magasságot, vagy a hold átmenetét láthatnánk, ugy talán sikerülni fog nekünk uj irányt felvehetni, a mennyiben a szárazfölddel párhuzamosan haladunk, és szerencsénkre inkább a szélesség, mint hosszaság miatt lehet aggályunk.

— Igen, Sir, — válaszolá a vitorlamester — az helyes észrevétel, de ha még sokáig sem napot, sem földet nem fogunk látni, ugy az nagyon kétségbeejtő dolog lesz, éjjel nappal ily erős lucsokban s ezen irányban haladni, a nélkül, hogy saját hajónk orrát láthatnánk, és a hol annyi szikla s zátony fekszik utunkban.

— De nincs más mód Marliner. Az egyedüli menekülésünk az lesz, ha egy biztos vonalat találhatunk, és egyenes irányban átevezhetünk, ha időről időre egy csillagászati tornyot, vagy más irányadó pontot találhatunk.

— Én nem tudom, hogy mit tehetnénk egyebet, — mondá Marliner — a mérőnnak s egyéb hasznos eszközöknek kivetése itt semmit sem használna. Nekünk tehát meg kell magunkat erőltetnünk és a sors szeszélyével szembe menni.

— Nos, kalauz, — mondá Herbert Bombay Jackhoz, ki előhivatott — én azt hiszem, hogy ezen bizonytalan idő, mely miatt a szegény fiuknak éjjel nappal nedves ruhában kell

lenniök s a vitorlák vagy fel vagy levonásával kell küzdeniök, a „Monsun“ előhirnöke.

— Igen, Sir, már hamar itt lesz. Lesz szelünk elég, és hozzá sok eső.

— Alkalmilag talán fogunk egy kis napfényt, vagy száraz földet láthatni?

— Nem sokat, Sir. A „Monsun“ nem egyéb, mint szél, eső és köd, — mondá a kalauz.

— Ha szárazföldet találunk, gondolom, meg fogja ön ismerni.

Bombay Jack folyvást intett fejével.

— Ugy tetszik, mintha a szárazföld mutatkoznék, Sir, — jelenté az őrtiszt.

— Kalauz! menjen föl, nézze meg jól, mi lehet az.

— Marliner! — folytatá tovább — tudja-e, hogy ezen ember reánk nézve nagy szerencse, ő megbizható, és mivel minket, kik a partokat nem ösmerjük s a szárazföld megpillantása zavarba hozhatna, kitünő helyiismerete miatt megbecsülhetetlen.

A jelzett tárgy csakugyan a szárazföld volt; uj irányt vettek; a szél is megcsendesedett, és darab ideig meg is szünt; de folytonosan esett.

Danvers a hajószobába lépett, fáradt és levert volt.

— Ma reggel ismét öt uj betegem van, — mondá — félek, hogy kettő az éjszakát nem éli tul. Azonban a betegek legnagyobb részén javulás észlelhető, és a megjavitott tápszerek, az ifjakra s javulásban levőkre kitünő hatással vannak.

— Danvers, — mondá most Herbert az

orvoshoz — igen nehéz feladatunk van; én is roszul érzem magam, de nekem nem szabad, és én nem akarok beteg lenni. Tegyen velem valamit, foldozza ki roncsolt egészségemet, hogy legalább, mig a nyilt tengerre érünk, az éjjel s nappal szükséges éberségemet megtarthassam.

Napok és éjek multak el, bosszantó szélcsend és viharok között; a szárazföldből semmi sem látszott; a nap ritkán volt csak kissé látható, az eső és köd, néha mindkettő együtt folytonosan uralgott.

A folytonos erőfeszités és lucsok a betegek számát folytonosan szaporitá; már öt ember meghalt. Danvers, kinek rendkivül sok dolga volt, mélyen elszomorodva látta, hogy Herbert a felelősségnek, mely reá nehezedett, naponkinti roszabbul léte miatt mind kevésbé képes megfelelni, habár lelki ereje őt még mindig föntartá. Ugy látszott, sem nyugalomra, sem tápszerre nincs szüksége, jó példája sokakban, kik ép ugy, mint ő, betegek voltak, erőt és bátorságot öntött.

Herbert ismét a térképnél ült s vele Marliner és a kalauz. Helyzetöket csak ötven mértföldnyi távolságra is lehetetlen volt meghatározni, és még is utjok legveszélyesebb része fele kellett menniök.

— Kalauz! — mondá Herbert — mit gondol ön, mennyire lehetünk északra Cap-Ambro-tól, Madagaskar északi szélétől. Marliner és én az utat kiszámitottuk, de nézeteink nagyon eltérők.

— Bizonysággal nem mondhatom meg, Sir! A vizáramlat mindennap nagy mérvben

változik. Azonban azt gondolom, hogy Cap-Ambro-tól körülbelől száz mértföldnyire lehetünk északra.

— Ez a Marliner számitása, és az enyim között, épen középpontot képez. Meg van ön győződve, Jack, hogy a vizáramlatot jól beszámitotta?

— Igen, Sir, biztos vagyok, hogy meszebb délre nem vagyunk.

— Nos, — folytatá Herbert egy kevés gondolkodás után — azt hiszem, abban egyet értünk, hogy hajónk Madagaskartól északra száz mértföldnyire van; erős, kettős vitorlánk van, és habár az idő nagyon ködös s dél körülbelől elmult, azt hiszem, hogy a folytonos szelet használhatjuk, és Madagaskart nyugot fele hagyván, keletnek fordulhatunk s igy egy száz mértföldnyi széles, minden veszedelemtől ment utra fogunk találni.

— Nekem is jutott már az eszembe, de nem tudtam meggyőződni, vajon nem jöttünk-e már annyira délre, hogy a szigetet ezen vastag körben veszedelem nélkül megkerülhessük, mivel amaz oldalom már ez lehetetlen volna.

Ismét tanácskoztak s a helyzet kiszámithatása végett minden segédeszközt fölhasználtak; végre mondá Herbert:

— Ha a felvett helytől ötven vagy hetven mértföldre vagyunk, ugy minden veszedelmet kikerülünk.

Marliner és a kalauz helyeselték azon nyilatkozatot, és a „Vészmadár“ az ő megerősitett kettős vitorlájával sebesen repült az uj irányban.

Herbert és Marliner, már délután négy

óra tájban igen örvendeztek a szél rendkivüli folytonos s kedvező tartóssága felett, és azon véleményben voltak, hogy ily gyors haladás mellett az éj beállta előt Madagaskartól már jóval kelet felé lesznek.

— Én a hajót, még mielőtt délnek fordulnánk, hogy kétszeresen biztositsam magunkat, még száz mértföldnyire kelet felé hagyom futni.

— Mi az? — kérdé Marliner a kalauztól — mi egyszerrre csendes vizen vagyunk.

— Hajóhoz! — kiáltá Herbert.

A hajónak hirtelen megváltozott mozgása, minden benn levőket megzavart s mindenki szolgálati helyére sietett.

— Látom a szárazföldet, jól ismerem! — kiáltá Bombay Jack.

— Tizenhét öl, — jelenté Marliner.

— Egyenesen a kormányt! — kiáltá Herbert.

— A hajó még nem téveszté el utját, — mondá a vitorlamester — tizenhárom és fél öl kemény sziklás talajok!

A „Vészmadár" gyorsan haladt a kormányzott irány felé, és csakhamar mély vizre ért.

— Látom a szárazföldet, ösmerem! — mondá a hajókalauz, visszatérve — a hajó ormáról majd elértem, Cap-Ambrotól délre öt mértföldnyire esik. Meg nem foghatom, hogy az ördögbe jöhetett ez a hajó ide. Oh, Sir! mi nagyon szerencsések voltunk; ez itt igen rosz part, és az itteni emberek nagyon roszak. —

— Meg van ön győződve, hogy daczára

a vastag ködnek, jól, és a szárazföldet látta? Gondolja meg, — folytatá Herbert — hogy itt élet és halál forog kérdésben.

— Tökéletesen bizonyos vagyok, Sir, — válaszolá Bombay Jack határozottan — ezen parton ez az egyetlen pont, hol a hajó, a nélkül, hogy sziklába ütközzék, és el ne veszszen, csendes vizen mehet.

— Isten legyen nekünk irgalmas! — mondá Herbert, a térképre tekintve — nézze Anstey ur, itt csak egyetlen egy kinyuló hely van, melyen a hajó szétzuzódás nélkül bejöhet, egyebütt mindenhol csupa hegyes sziklák vannak. Ha ilyen ködben, habár nappal más helyre bukkanunk, ezen napot senki sem élte volna tul közülünk.

— Miféle tenger, — válaszolá Anstey — hol minden elővigyázat és gond daczára, egy hajó, számitási helyétől százötven mértföldnyi távolra sodortatik, még pedig olyan helyre, hol mindenfelé sziklák és zátonyok vannak.

— Kalauz, — mondá Herbert, még mindig a térképet nézegetve — itt három kis sziget van megjelölve, melyeknek itt közelünkben kell lenniök, nem fogjuk őket feltalálni, ha innen elfordulunk?

— Mind hármat ösmerem, Sir, nagyon különböznek egymástól. Egyike kicsiny és nagyon magas, a szárazföldig mély vize van, és ha egészen közelében leszünk is, bátran mehetünk. Óhajtom, hogy meg láthassam, akkor ismét uj irányt vehetünk.

Az árboczkosárban levő emberek utasittattak szigoruan figyelmezni, és hogy magokat

minden lehető véletlen mozdulatra készen tartsák.

— A villámháritóhoz közel valamit látunk! — jelenté Tandy az elővitorláról.

— Sir, tartsa ön vissza egy kissé a hajót.

— Kormányos! — mondá Herbert — fogja meg a vitorla köteleket.

Egy pillanatra a tünemény oly közel volt hozzájuk, hogy a szelet felfogta; de a hajó egyszerre más irányt vett, és ők a Bombay Jack utasitása folytán egy tengerszorosba eveztek.

— A három sziget közül ez van legjobban délre, — mondá Bombay Jack — jól ismerem, most minden tisztán áll előttem.

Most, miután csaknem egy hajszálnyi távolban repültek el azon pont mellett, hol hajójuk izre-porra szakadhatott volna; tul voltak az utjokban levő egyik legveszedelmesebb helyen.

A szél csaknem viharrá vált, és folyton dühöngött. Azonban a helyet már tökéletesen ismerték, és habár a folytonos eső és köd miatt csak ugy káprázott a szemök, egy időre némileg biztonságban érezték magokat, mi a hajó sorsáért felelősökre nézve igen nagy megkönnyebbülés volt.

Herbert most lefeküdt, mire igen nagy szüksége volt, de a reggel nem hozott semmi megnyugtatást, mivel most uj veszedelmes hely felé közeledtek, és a köd oly vastag volt, hogy az uttóli távolságot tudni nem, csak találgatni lehetett.

Daczára ennek, a háborgó tengeren ha-

ladni kénytelenittettek oly sziklák és zátonyok közt, melyek bármelyikének érintése bizonyos halál volt.

— Tegnap még szerencsések voltunk, — mondá Danvers, miután a betegekről jelentését, mely épen nem volt kedvező, elvégezte.

— Ugy van, — válaszolá Herbert — de Isten tudja, vajon megszabadultunk-e?

— Még körülbelől száz mértföldnyi utunk van, melyen a szerteszélyel fekvő sziklák és zátonyok közt mintegy bekötött szemmel kell áthaladnunk. Rettenetes dolog ez, Danvers, érezni és tudni, hogy minden lépéstől, melyet teszünk, annyi ember élete függ, mig nekünk, az ég tudja, semmi biztos hely-ismeretünk nincsen. Tegnapi megszabadulásunk csaknem csodával határos, mert mi minden elővigyázatunk és számitgatásunk daczára, több mint száz mértföldet eltértünk. Hogy ha azon bizonyos ponttól akár fel, akár lefele, csak egy fél mértföldet tévedünk, mindnyájan elvesztünk volna.

— Nagyon örvendek, hogy ma önt egészségesebbnek látom, — jegyzé meg az orvos.

— Igen, egy keveset aludtam; ez a Marliner, Anstey és Yarker, csodálatosan jól tartják magokat; ezek itt mellettem mind hivek, és erősek. Kalauzunknak pedig a vidékbeli ösmeretsége bámulatos. Ezen tudatlan emberek, kik partvidéki ösmeretségükben nagyon biznak, rendkivüli bizalmnt érdemelnek.

— Azt mondják, hogy ha ez a szél igy tart, két nap alatt tul leszünk a veszedelmeken.

— Ugy van, — mondá Herbert.

— Ha ezeket a jó kedvü s jó szinben levő fiatal embereket látom, csaknem irigylem nekik. A felelőség terhét ők nem ismerik, és ha kötelességöket elvégezték, oly nyugodtan alusznak, mintha édes anyjuk vigasztalná a bölcsőben.

Második éjre kelve is még mindig haladtak, és sok veszedelmet kikerültek. Egy akadály volt még utjokban, de hogy attól mennyire vannak, épen nem tudhaták. Ily szélben és ily hullámzás közben a törést vagy zátonyra jutást sem lehetett volna egyszerre észre venni, még kevésbé lehetett azt kikerülni; a sorsra kellett magokat bizni.

Herbert jól tudta, hogy sorsuk a válsághoz közeledik, és mély gondolatokba merülten, hogy kimerültsége daczára, egyenesen állhasson, a fedélzeten levő egyik ágyuhoz támaszkodott. Kifáradt lelki ereje abban keresett vigasztalást, hogy gondolatával fölkereste szivének választottját, Nórát, és azon sétájukra gondolt, melyen az elválásuk előtti estve, andalogva hallgaták a „Brillant“ darabjait előadó zenekar müvészi játékát.

A fedélzet ugyanaz volt most is, mely akkor, de mily különbség az akkori és mostani helyzet közt! Mily különbség volt a bájoló hangok és a vihar dühöngő dudolása közt!

— Hála neked istenem! — mormolá — hogy őt a velem jövetelben megakadályozád, pedig én önző bolond! mennyire óhajtottam! Rémitő, ha rágondolok, mennyit kellett volna szegénynek szenvedni, ha a gondviselés vissza nem tartóztatja? Most minden tekintetben elmondhatom: legyen meg az isten akarata!

Merengéséből egy hajó orma felől hallható rémkiáltás által ébresztetett föl.

A hajó rémitőt tántorodott a kormányrud fele. A „Vészmadár“ és egy óriási sötét tömeg közt, mely a tajtéktól ragyogó hullámokon át homályosan, látszott, csak egy tátongó mélység, egy zugó örvény volt. A mint a hajó széle az ásitó örvény szélébe sülyedt, ugy tetszett, mintha a majdnem viziránosan fordult vitorlarudak a sziklát érintették volna, mely érintés egyenlő volt a halállal. Majd egy óriási hullám zudulása, midőn a sziklán szét locsant, keresztül hallott a vész morgásán, és ugyanazon pillanatban elboritotta a hajót; egyszersmind olyat ütött rajta, hogy minden része recsegett; majd ezen óriási, de mentő hullám által megmosottan, az ellenkező irányba löketett. Csak egy tenyérnyivel közelebb, és veszve lett volna.

— Rettentő! — kiáltá Herbert, midőn a habok alól kiszabadult

— Valóban rettentő! — mondá Marliner, midőn a legválságosabb perczben a kormányrudat szinte megkapta, és azt Jack Oakummal a legnagyobb erőfeszitéssel kellő irányban megtartani iparkodott. Igyekezetüket kivánt siker jutalmazta s a hajó kellő irányban haladt előre.

A veszély elmult, és mivel az ablakok erősen be voltak szegezve, a rémitő viztömeg, mely az embereket lábaikról leverte, lesiklott, és a már majd megfuladtak ujra lélekzettek. A hajó oldalára kötött sajka darabokban csüngött megerősitett helyéről.

— Most minden jól van, kapitány, —

mondá Bombay Jack, a mint ujra lélekzett, és a vizet magáról lerázta.

— A sziklát vigyáztam, — folytatá — de a nagy köd és eső miatt nem láthatám. Menjen ön aludni, kapitány, ha tetszik, most már nincs sem szikla, sem más veszély. Reggel, ha világos lesz, meg fogom önnek a Baziaruti szigeteket mutatni.

Most nem kellett egyébbel küzdeniök, mint a rendes tengeri bajjal, a vihar által fölháborodott tengerrel. A mint a tengerszorosból kiértek, észrevehetőleg világosabb lett, és megláttak a Baziaruti szigeteket.

Azonban alig hogy a rendkivüli veszélyes helyzet által fölfokozott izgatottság a helyzet megkönnyebbülése folytán megszünt; a lelki erő által eddig legyőzött betegség láza erőt vett Herberten és őt ágyba nyomta. Helyzete aggasztó lett, és nehány napon át Danvers kétségbe volt esve meggyógyulása iránt. Végre erős idegzete és ifjusága legyőzte a betegség erejét, de véghetetlenül elgyengitette. Danvers fölfedezte, hogy a lázrohamai alatt folytonosan a Darcie-családdal foglalkozik s attól remegett leginkább, hogy azt nem fogja a Cap földön találni.

Fölkérte tehát Darbyt, hogy őt nyugtassa meg arról, miszerint mindaddig, mig ők Cap földre nem érkeznek, az ő szülei onnan el nem mennek. Végre megláttak Cap földét és közeledtek a kikötőhöz. Herbert egészséges volt, de a magával tehetetlenségig el volt gyengülve.

X. RÉSZ.

A következő reggelen félig elsötétitett szobában Sir Edwin épen szokott reggelijét akará elvégezni, midőn Rusthon barátjának személyes megjelenése által kedvesen meglepetett.

— Isten hozta, öreg barátom! — mondá — s igen örvendek, hogy valahára még is csak oda hagyta Stellenboscht, és hozzánk vissza jött. Már azt gondolám, hogy mielőtt szerencsém lehetend önt láthatni, itt kell hagynom e gyarmatot.

— Az nem olyan sietős, — válaszolá Rusthon — kivált ha igaz, a mit beszélnek. Itt létemnek tulajdonképeni oka azonban nem más, mint az, hogy a „Csillag"-hajó kapitánya, ki Indiákra utazik, itt megállott, és megtudván itt létemet, utánam küldött Stellenboschba, és fölkért, hogy ha nekem kedvem volna, kisérjem el Bombayba. Válaszul én meghittam őt ide. mára reggelire, hogy azon pár napon át, melyet mindketten itt szándékozunk tölteni, legyen vendégem. Nem vakmerőség volt ez, Chartres?

— A kapitányt épen oly szivesen látom, mint önt, Rusthon; és azt óhajtom, hogy rá

beszélhessük, miszerint tovább maradjon nálunk, mint egyelőre szándéka volt.

A Baronet komornyika, ki ezen beszélgetést hallgatá, azonnal távozott, hogy a reggeli iránt, valamint a vendégek szobáit illetőleg is, a szükséges intézkedéseket megtegye. Chartres igen vendégszerető, és elnéző ur volt, de nem szerette a késlekedést.

— Azt hiszem, — folytatá Chartres — hogy azon már átalánosan ismert hir ön előtt sem ösmeretlen. Mi természetesen nem hisszük, de én még is itt maradok, mig bizonyost nem tudhatok, mert noha nem hihetem, mikint már mondám, még is nem kevéssé aggaszt és zavar.

Rusthon feltekintett, és különös ámulattal nézett barátjának szeme közé, mert bár igen hidegvérü és épen nem ábrándos férfiu volt, egy ideig még is kételkedett, valjon nincsen-e elméje megzavarodva? A hir, a melyre ő czélzott, és a melyről valamit hallott, az nem egyéb volt, mint Chartresnek Darcie Norával leendő közeli házassága. Melynek lehetőségét annyival inkább hajlandó volt elhinni, mivel barátjának a szép Nora iránti magaviselete előtte ismeretes volt.

Mit érthetett Sir Edwin az alatt, hogy ő azt, mit ugyan maga sem hisz, rettentő hirnek nevezett, és még is nem akar addig eltávozni, mig annak valóságáról bizonyos nem lesz?

Rusthon az ő barátját, ki kávéját a leg nagyobb nyugodtsággal szörpölgeté, és egy szép muskotály szőlőfürtre tekintgetett, nem győzte eléggé bámulni.

Szerencsére a „Csillag"-hajó kapitányá-

nak belépése által, gondolkodásában megzavartatott.

Miután a kölcsönös bemutatások és üdvözlések megtörténtek, hozzá fogtak a cápföldi hires reggelihez, még pedig elsőrendűhöz, mely már magában véve sem megvetendő; ha pedig még indiai terményekkel is pótoltatik, sehol a világon különb nem található.

Az izletességgel kiállitott reggeli mindnyájok figyelmét magára vonta és felőle mind egy véleményben voltak. A kapitány egy gyönyörüen kinálkozó baraczkot vett föl, de mivel azt egy kissé keménynek találta, a pompás szőlő és füge csoportot kezdé fogyasztani.

A reggelizés bevégzése után Chartres saját szobájába ment.

Rusthon barátom meg fogja önnek szobáját mutatni, — mondá a kapitánynak kezet nyujtva — és el fogja mondani a mi házi szokásainkat. Rendelkezésére bocsátok önnek egy jó lovat, és reménylem, hogy délután 5 órakor lesz szerencsém viszont láthatni, ha csak valamely kellemesebb körbe be nem hivatik, a mi épen nem lehetetlen, mivel mint tudva van, egy nőtlen ember házában nem minden ember tölti idejét kellemesen. Ennek egész előnye csak abban áll, hogy tetszése szerint jöhet és mehet. Önnek és Rusthonnak, kik oly sok éven át nem látták egymást, sok megbeszélni valójuk lehet.

Rusthon kapitány, miután barátját szobájába vezeté, és beszélgetésök közben arról meggyőződött, hogy az harmadnap mulva el-

utazik, visszatért Chartreshez, hogy annak a maga szándokát megmondja.

— Ohajtottam volna önnél többet, mint egy pár napot időzni, de bámulattal kell tapasztalnom, hogy az általam említett hir, melyet pedig a Timmins`házi asszonyának testvérétől, ki Stellenboschban lakik, hallottam, és igy igaz volta felől sem kételkedhetem, önre nézve igen kellemetlen.

Most már Chartresen volt a sor, hogy bámuljon.

— Hát önre nézve azon hir nem épen olyan kinos hatásu, mint reám?

— Őszintén szólva, — válaszolá Rusthon — a dolog engem csak annyiban érdekel, a mennyiben önről van szó. Magam személyét illetőleg s különösen mivel ön Indiákra nem szándékozik többé vissza, nem nagy fontosságunak tartom.

Chartres most tökéletesen meg volt zavarodva.

— Hogyan, kedves barátom! én ugy tudom, hogy a „Vészmadár“ embereihez önt épen azon viszonyok kötik, melyek engem, és igy lehetetlen, hogy azon szerencsétlen hir önnek kevesebb aggodalmat okozhasson, mint nekem.

— „Vészmadár“?! — válaszolá barátja — mi köze van a „Vészmadár“-nak azon hirrel, hogy ön meg fog nősülni?

Ezen egyszerü kérdésből a Baronet minden eddigi visszás beszédeket megértett, és bensőleg jól esett neki, habár azt eddig észre sem vette.

Csakhamar megtörtént a kölcsönös felvi-

lágositás; és midőn nem sokára Timmins kapitány belépett, kellemes meglepetéssel tapasztalta, hogy a Baronet egész készséggel értekezett az elindulási idő körülbelőli meghatározása iránt, és hogy megengedte nyilvánosságra hozni azt, miszerint Sir Edwin az ő hajóján fog haza utazni.

Midőn Sir Edwin nem sokára egyedül maradt, a magáról hallott hir felett kezdett gondolkozni. Meg volt győződve, hogy a hir őt csakugyan Nora jegyesévé avatta, és midőn azon benső ragaszkodásra reá gondolt, melylyel ő a Darcie-család iránt viseltetik, kinos érzelem vett rajta erőt. Különösen kárhoztatta magát ingatag elhatározatlan magaviseleteért, mely által az előtte annyira kedves, szép és ártatlan leányt, habár akaratlanul, hirbe keverte. Elhatározta tehát azonnal a tábornokhoz menni, érzelmét fölfedezni; és ha, mikint bensőleg sejtette, nem lehetne is oly szerencsés azon ifju, szép, és szeretetreméltó nőt házastársul megnyerhetni, a szerinte okozott sérelemért vigasztalni hitte azt, ha a pletykáló világ előtt tudva lesz, hogy a már bizonyosnak állitott egybekelés, nem ő általa, hanem a mélyen tisztelt nő részéről lőn elutasitva.

Ha Chartresnek reménye lett volna a Nora szerelmét megnyerhetni, ugy már rég megkérte volna kezét; de mivel ő Nórát igen jól ismerte, reménye a szép és nagy birtoknak hirtelen lett öröklése után sem változott, annyivalinkább, mert tudta, hogy ezen tekintetben sem uj czime, sem gazdagsága által, az eddiginél több részvétre nem számithat.

A tábornok és neje ezalatt egymással

egészen tisztában voltak. Norát édes anyja értesitette, hogy édes atyja a tábornok, habár nem helyeselheti is, hogy leánya egy kevés vagyonu és alsóbb osztályu tisztet választott leendő férjeül, s a mi valószinüleg szerencsétlenségére fog lenni, még is ezen dolgot szabad akaratára bizza. Jövőben is épen ugy fogja szeretni, mint eddig, és hogy Herbertnek leendő egybekelését, kit különben igen nagyra becsül, mihelyt annyi jövedelme lesz, mennyi a rangukhoz illő független önfentartásra szükséges, azonnal meg fogja engedni. És most Nora tökéletesen boldognak érezte volna magát, ha a „Vészmadár“ sorsa feletti bizonytalanság nem aggasztotta volna.

Herbertteli viszonyának az atyja részéről alig reménylett jóváhagyása és annak engedélye, reá nézve nagy szerencse volt. Nem vágyott ő azonnal egybekelésre, hanem a Herberttel nyilt és akadály nélküli társalgásra, s azt, mint jövendőbeli férjét tekinthetni, ezek voltak szivének legdrágább óhajtásai, és most megnyeré.

Mrs. Darcie, a szerető édes anya — volt ez ügyben a közbenjáró; és ez által ugy az atyát, mint leányát, minden későbbi kellemetlenségtől megoltalmazta.

Midőn nem sokkal az örvendetes hir hallása után a tábornok a szobába lépett, Nóra elébe térdelt, és kezét csókolgatá. Atyja felemelte őt és szeliden megölelte, leánya pedig örömében könnyezve távozott.

Most a komorna jelentette, hogy a tábornok szobájában Sir Edwin Chartres várakozik.

— Nem szeretném ma őt látni, Charles, — mondá mrs. Darcie — és kérlek, ne hivd őt ma asztalunkhoz. Nora és én is szeretnénk magunkban lenni; még Chartres is terhünkre lenne ma.

— Nos, kedves barátom, — mondá a tábornok, a mint szobájába lépett — már két napja, hogy önt nem láttam. Igaz-e, hogy mikint hallom, az ön barátja, Rusthon, Indiákra megy? Hála istennek, hogy ön nem kénytelen menni.

— Én különösen nagy hálával tartozom érette, — válaszolá Chartres — az éghajlat reám nézve rémitő rosz hatással volt, majd nyomorékká tett, a mint ön látja. Nekem különben semmi ellenszenvem nem volna azon tartomány iránt, mivel a mi szolgálati kötelességeink oly nemüek, melyekben egy igazi emberbarát mindenkor örömét találja. Azonban kedves tábornok, én egy oly ügyben jöttem kérni önnek becses figyelmét, mely reám nézve a legnagyobb fontossággal bir.

A tábornok mellé ült.

— Nyilt és rövid akarok lenni, kedves tábornok. Hogy én az ön kedves leányát már régen imádom, azon senki sem kételkedhetik, a ki tudja, hogy mily alkalmam volt az ő hosszu és nehéz megpróbáltatása alatt kifejlett szép lelki tulajdonait megösmerni. Ifjuság, szépség és kedvesség, ezek rendkivüli bájok; és ezek az ön kedves leányának együttes tulajdonai. Ha reménylhettem volna, hogy Darcie kisasszony egy oly férfiut, mint én, ki nála oly sokkal idősebb, nem fog visszautasitani, már rég megkértem volna. De daczára az irán-

tam tanusitott nyilt és barátságos magaviseletének, soha sem fedezhetém föl, és nem is reménylhetém, hogy hajlamának megnyerésére, mint bizonyosra számithassak. Ezen kinos sejtelem és még is természetes vágyakodás, nem engedé, hogy az előttem oly nagybecsü kincsről végkép lemondjak, és ez már igen rég óta a legkinosabb bizonytalanságban tart. Most, igen tisztelt s kedves uram, kitártam önnek szivem érzelmeit; és engedje hozzá tehetnem, hogy ha Darcie kisasszony nem találná magára nézve kisebbségnek Chartres bárónővé lenni, engem a legszerencsésebb emberré tenne. Hozomány, családügy, ékszerek, oly dolgok, melyek magoktól értetnek, és bár tudom, hogy itt semmi fontossággal nem birnak, azonban még is oly dolgok, melyek föl emlithetők és igazságszerint föl is emlitendők. Fontos kötelességek hivnak vissza Angolhonba, de mielőtt óhajtott szerencsém iránt bizonyost nem tudok, habár sejtelmeim valósulandásától igen félek, a kecsegtető reményről le nem mondhaték mindaddig, mig esdeklésemet az ön baráti közbenjárásával imádottam tudomására nem juttatom. Jövő életem szerencséje van koczkára téve. Azonban nem épen lehetetlen, hogy magas lelkületü nők az ily korkülönbséget, mely önmagam előtt is különösnek tetszik, nem találják akadálynak. Ez okon én az esdeklésem iránti határozatot a legbensőbb türelemmel megvárandom, a mi egy ily embernél, kinek egész életében az első és utósó érzület nyilatkozata igen természetes.

A remény nélküli, de annyival kinosabb izgatottság közt tett előadás után, mely a

meglepett tábornok arczulatán váltakozva mutatkozó érzelmeket idézett elő, elhallgatott. A tábornok felállott s hogy gondolatait rendezhesse, egy párszor végig ment a szobában.

— Kedves Sir Edwin, — mondá — az ön nagylelkü ajánlata által mi mindnyájan igen megtisztelve érezzük magunkat. Nora, valamint mi, a legnagyobb tisztelettel viseltetik ön iránt. Azon csekély korkülönbség, melyre ön nagyon is nagy sulyt fektet, ily esetben épen nem jöhet számitásba, mert egy oly férfiu, mint ön, kinek igen sok szép tulajdonai vannak, bármely önhöz illő nőre nézve csak szerencse lehet. Nőm és én ezen összeköttetést a legnagyobb örömmel elfogadnánk, hanem, a mit nem szükség mondanom, hogy mi mely nagyra becsüljük önt, okom van azt hinni, hogy leányom már egy ifju ember iránt, kinek ép ugy mint önnek, a legnagyobb hálával tartozunk, inkább regényes, mint okos szerelemmel viseltetik. Ez okon, miután a szerencsétlen körülményt bizodalmam jeleül megmondottam, önnek engedelméből ezen mindnyájunkat, de különösen kedves leányunkat illető megtiszteltetést csak nőmnek fogom megmondani, és reménylem, kedves Sir Edwin, hogy ön nagyra becsült barátságával továbbra is meg fog bennünket tisztelni.

A tábornok és Sir Edwin Chartres, a legbensőbb tisztelet érzései közt váltak el egymástól.

A Baronet azonban addig nem nyugodott, mig köztudomásra nem jutott, hogy az ő leánykérése habár tisztelettel, de határozottan visszautasittatott. Ennek csendes, de biztos esz-

közlése végett szokása szerint a legegyszerübb módot használta fel.

Ebéd után, a mint Rusthonnal, Timminsszel, és ujonan érkezett vendégével együtt beszélgettek, az egy pillanatra megszakadt beszélgetés szünetét fölhasználva, igy szólt:

— Kedves Rusthon, midőn a mi barátunk mai reggelizésünk alkalmával hozzánk jött, mi egymásnak valóságos találós meséket mondtunk. Ön az én nősülésemről elterjedt hirt emlegeté, a miről én addig semmit sem hallottam, én pedig viszont oly hirről beszéltem, a melyről ön nem tudott semmit. Most azonban alkalmam van ezt fölvilágosithatni. Én természetesen a „Vészmadár“ elvesztéről elterjedt hirről beszéltem; ön pedig azon elterjedt hirt emlegeté, melyszerint én a mindkettőnk által jól ismert s általam mélyen tisztelt Darcie kisasszonynyal fogok egybekelni. Önnek annyiban alapos volt mondata, hogy én azon szép nőt valósággal imádom, és oly nagyra becsülöm, hogy igen nagyon szerencsésnek érezem vala magamat, ha azon elterjedt hir beteljesedhetett volna. De én nem vagyok oly szerencsés s csak annyit mondhatok, hogy az nem rajtam mult. Angolhonba leendő visszautazásomat az én Timmins barátommal már elhatároztuk, de igen nagy örömömre szolgálna, ha a „Vészmadár“, még mielőtt mi elutaznánk, megérkeznék. Kapitány Mudie, én óhajtanám, ha önök 8 vagy 10 napig itt maradhatnának, és akkor mind együtt indulnánk.

Darcie Nora az édes atyja részéről támasztható akadályok miatti aggodalomtól megszabadulván, tökéletesen boldognak s a legsze-

rencsésebbnek érzette volna magát, ha a Herbert és saját testvére, Darby hogyléte felől biztos tudomása leendett. Tudomására jutott, hogy Sir Edwin, ki uti készületei által annyira el volt foglalva, hogy Darcie-éknél csak ritkán tett látogatást, a következő héten a „Sercy“ hajóval el fog utazni.

Igy már minden a régi kerékvágásban mozgott azon napig, mely után a „Sercy“ hajó elindulandó volt. A szél kedvező volt és egy hajó azon nap este felé a kikötő látkörében mutatkozott. A nők és O'Gorman a hajó mozdulatait a távcsövön nézték.

— Ugyan kérem, legyen szives ide jönni, — mondá Nora unoka fitestvéréhez, a segédtiszthez — miért van minden lobogón az a csillag?

O'Gorman engedelmeskedett, és rögtön fölkiáltott:

— A nemzeti zászlót felebb tüzte három lobogónál! Távolról hadi hajót lát, és annak számát jelenti a tengernagynak.

Ez fontos jelentés volt.

— Azonnal a tengernagyhoz fogok lovagolni, és tiz percz mulva hirül hozom, melyik hajó száma jelentetett.

Soha perczek eltelését nehezebben nem várták, mint Noráék.

XI. RÉSZ.

— Már itt jő! — kiáltá Emma, ki a feszült várakozásban szinte részt vett — nézd Nora, ő int a sapkájával!

— Minden rendén van! — kiáltá a hő szivü O'Gorman, midőn lihegő lovát az ablak alatt megállitá — a szám a „Vészmadár"-é, a látkörben van, de ma még nem fogjuk üdvözölhetni.

A család öröme igen nagy volt. Timmins kapitány belépett, az ujságot elbeszélte, és megigérte másnap reggelre látogatását, hogy a távcsövet kellőleg megigazitsa. Ő az idő mivoltából itélt, és kinyilatkoztatá, hogy igen kevés kilátás van arra, miszerint a hajó előbb érkezhessék meg, mint csak dél felé.

A szegény Nora az egész éjet álmatlanul és nyugtalanságban töltötte. Reszketett, még sem érezte magát sem roszul, sem szerencsétlennek.

A távcső kora reggeltől fogva használatba vétetett, de a „Vészmadar"-at sehol sem lehetett látni. A reggelizés ideje eljött, sőt el is mult, de a várt hajó nem mutatkozott.

Timmins kapitány figyelő helyen volt, és szüntelen ostromoltatott azon kérdésekkel, mi okból késhetik még a hajó? és még körülbelől mennyi idő szükségeltetik megjelenésére? —

mind ezekre a lehetőleg megnyugtatólag iparkodott felelni.

Egy szolga egy levélkével lépett be. A levelet Chartres küldte, a következő tartalommal:

„Kedves mrs. Darcie!

„Szerencsét kívánok kegyednek és az én „barátomnak a „Vészmadár"-hajó megérkezé„séhez. Daunton kapitány, és a mi barátunk, „Herbert számára lakásomon szobákat rendez„tem be. Örvendek azon gondolatnak, hogy „mielőtt elindulnék, megláthatom őket.

„Kegyed tisztelője

„Edwin Chartres."

Végre megjelent a kis „Vészmadár" a látkörön, és lassan mindig közeledett.

— Most már nem lehet meg nem ösmerni, — mondá Timmins kapitány tomboló örömmel, mert az általános s visszatarthatatlan öröm őt is magával ragadta.

Emma tánczolt örömében, Nora némán könnyezett, és mrs. Darcie székében ülve, mindkét kezével eltakarta arczát, mi közben az ő szelid lelke minden bizonnyal a „Vészmadár"ról elterjedt hir eseményeivel foglalkozott.

Ez volt tehát az eseményteljes drámának vége. Daunton, Herbert, előttük mind nagyrabecsült egyének, és az ő kedves Darby-ok, most már meg fogván érkezni, előre örvendeztek annak, hogy azok vendégeik és társalkodóik lesznek. Már most semmi veszélytől sem féltek, és semmi kinzó aggály nem zavarta az ő természetes vidámságukat s nemes lelküket.

A szelid jó anya a körülményekről gondolataiban elmélyedten tekintett az ő szivének kedveltjére, és annak örömtől ragyogó kedves arczkifejezése által még inkább megvigasztaltatott. Úgy az édes anyára, mint szeretett leányára, drága perczek voltak ezek. Nora megfogta a feléje nyujtott édes anyai kezet, és szeretetteljesen csókolgatá.

Azonban fájdalommal tapasztaljuk, hogy a legtisztább és legártatlanabb földi örömök is mily gyönge és mulékony alappal birnak. Az ő nehány pillanatig tartó ártatlan örömük is uj fájdalmak által zsibbasztatott meg.

Timmins kapitány még mindig a távcsőnél ült, és mikint a tengeri eseményekkel ismerős szokta, figyelemmel kisérte a „Vészmadár" mozdulatait, azonban székéről egyszerre felugrott.

— Istenem! ugy van, — kiáltá — először azt hivém, hogy tévedtem, azonban bár rémitő, de kétségtelenül ugy van!

Mrs. Darcie és Nora leirhatatlan zavarba jöttek. Megijedtek, de nem tudták mitől.

— Mondja ön, mi az?!

— Zászlója és főárboczlobogója, a félárbocz magasságig van felhuzva. — mondá reszkető hangon a jó szivü kapitány, azt hivén, hogy ez kielégitő felvilágositás leend, majd folytatá:

— A szegény Daunton kapitány meghalt!

— Meghalt! — ismétlé mrs. Darcie — Daunton kapitány meghalt! bizonyos ön benne, hogy az ugy van?

— Fájdalom, nagyon igaz! A lobogóknak

csak fél árbocz magasságra felvonása, a hajó parancsnok halálát jelenti, — és az ő férfias időedzett arczán könnyek folytak alá.

— Meghalt! — hangzott mintegy siri hang — meghalt? — kérdezé kinos agálylyal — ki halt meg? ki beszél a haláról?

— Kedves szegény gyermekem! — mondá az elrémült édes anya, midőn az ő kedveltjét karjaiba zárá és egy divánhoz vezeté — ő neki nincsen semmi baja! ő nem halt meg, hanem a mi kedves, derék barátunk, Daunton kapitány! A szegény Dauntont sokáig fogjuk gyászolni. Ő velünk együtt fogja viselni a gyászt, és el fogja beszélni annak halálát körülményesen.

Nora azonnal megértett mindent; az „ő" szócska, mely bizalmas beszélgetésük közben mindig egy és ugyanazon személyt jelölé, és azon hangsuly, melyet annak most az ő kedves anyja adott, reménysugárkint hatott reá.

Timmins kapitány, ki ismét a távcső előtt ült, és az ő barátnőire igen természetesen háttal volt fordulva, a fenebb jelzett esélyből igen keveset, vagy semmit sem látott és hallott. A szegény Daunton halálával volt egészen elfoglalva.

Időközben délkeleti szél támadt, mely a kikötőbe jönni szándékozókak szembe fujván, akadályozá a „Vészmadár" érkezését. A kikötő fele részén levő hegységnek azon tulajdonsága van, hogy a délkeleti szelet, ha az folytonosan tart és csendes, felfogja; minek folytán a kikötőnek Cap város felőli részén egészen szélcsend van, míg a másik felén a legjobb szél fujdogál.

A viz habzása egy részen, és annak jég simasága másrészen, szélső érintkezésükben valóságos elválasztó vonalat képeztek, mely a kikötő látkörét két részre látszék osztani. A hajó végre kikötési helye felé fordult, és ahoz gyorsan közeledett.

Chartres attól félvén, hogy ugyanazon ok, mely Daunton halálát okozta, másoknak is ugyan azt tehette; a tengernagyhoz sietett, kitől engedélyt nyert arra, hogy a partőri sajkával a „Vészmadár"-hoz evezhessen, egyszersmind megparancsolta, hogy mihelyt a sajka a partra fog küldetni, szekere azonnal ott legyen.

Épen akkor érkeztek a „Vészmadár"-hoz, midőn horgonyt vetett. A szél csendes volt, és a vezénylőtiszt szavát könnyen meg lehetett hallani, de az nem a Herbert hangja volt. Ez aggályt keltett keblében. Majd a fedélzetre lépett, de Herbert nem ment eleibe, hanem Anstey, ki őt megismervén, hozzá ment, és tudatta, hogy Herbert annyira beteg, miszerint a hajó szobában fekszik s föl nem kelhet. Chartres a hajószobába lépett, és fájdalommal látta az ő ifju barátját, ki mint egy élő csontváz feküdt ágyában.

Most Danvers is oda jött, és betegének, ki a legkétségesebb állapotban volt, apránkint tudomására juttatá a hajó haza érkezését.

— Darcie-ék mind itt vannak, és egészségesek, — mondá neki az ő orvos barátja — a tábornok is itt van, és az itteni hadosztályhoz van beosztva.

Ezek tudomása után az orvos Sir Edwint félre hivta, és miután kibeszélgették magokat,

az orvos ismét betegéhez ment, ki észrevehetőleg vidámabbnak látszott.

— Mindketten ki fogunk szállani, — folytatá az orvos — és lakásunk a Chartres szállásán lesz, hol Darcie-éket, és mrs. Vaughant találandjuk. Mindnyájan nagyon óhajtják önt láthatni.

— Chouchow, — mondá az orvos — rakd össze uradnak minden holmiját, ő ki fog szállni, és mr. Chartresnél lakni.

Chouchow most mindenes volt: házfelügyelő, komornyik, betepápoló, és mindezen kötelességeket a legpontosabban elvégezte, habár néha azért boszankodott, hogy kevés dolga van. Azonban a Herberthez és Darbyhoz való ragaszkodása oly nagy volt, hogy ezen szerinte dologtalan állapottal is kibékült. Darby pedig az ő barátját csak akkor hagyá el, midőn ki nem kerülhette a távozást.

Herbert, kinek oly ügyesen juttaták tudomására a kevés de vigasztaló hireket, egészen ujra éledt.

Sir Edwin kezét megfogta és megszoritotta.

— Szegény Daunton! — mondá csendesen.

— Pihenjen ön egy fél órát, és szedje rendbe magát, Herbert, — mondá az orvos — mr. Chartres várni fog reánk.

Ez alatt mr. Anstey elküldte Darbyt az őrsajkával, hogy a szokásos jelentést megtegye, és Herbertnek a Daunton kapitány haláláról s a tengeri rablók hajójának megsemmisitéséről készitett hivatalos jelentését átnyujtsa. Darby a tengernagy előtt állott, ki őt nyugta-

lanul várta, és miután mindent jól kikérdezett, a hivatalos iratokat bontotta föl.

— Látom, hogy önre O'Gorman várakozik, — mondá — és odahaza nyugtalankodnak miatta, siessen tehát haza. Ön, ugy látszik, nem sokat szenvedett. Mondja meg a tábornoknak, hogy reménylem Herbert kapitányt nem sokára láthatni, — és a tengernagy ezen szót: „kapitány" különösen megnyomta — azonban valószinü, hogy erre vonatkozólag mr. Chartres már előbb értesitve volt. No csak siessen.

Darby szive hangosan dobogott, arcza az örömtől ragyogott s eltávozásakor hálás szivvel szoritott kezet a tengernagygyal. De, hogy is ne! midőn az ő Herbertjét kapitánynak nevezte.

A különben is jószivü derék öreg parancsnok mosolygott az ifjunak lelkesültségén.

— Ön igen hőszivü ifju, — mondá — és én reménylem, hogy még önt is előléptethetem, azonban most igyekezzék mielőbb haza menni.

Darby és unokafitestvére haza vágtattak, hol a viszontlátás örömétől elfogultak levén, néhány perczig senki sem tudott szólani.

— És Herbert? — susogá mrs. Darcie, mi alatt derék fiát ölelve tartotta — és Herbert? — ismétlé a szegény Nora nyugtalanságát is érző édes anya.

— Herbert kapitány, kedves anyám, beteg, nagyon beteg, de inkább aggodalom, mint egyéb ok miatt. Ezt pedig azért hiszem, mert azon pillanattól fogva, mikor Danvers neki azt

mondta, hogy kedves anyámék itt vannak, egészen ujra éledt.

Darbynak beszédéből egyetlen szó sem kerülte ki Nora figyelmét, és a hallott értesitès utósó része csilapitotta némi részben a fájdalmat, melyet a betegségről hir okozott.

— Te barátodat kapitánynak nevezed? — mondá a tábornok — hogy van az, Darby?

— A tengernagytól van erre engedélyem, — mondá az ifju, és elmondá az üzenetet, melyet az atyjának átadni parancsolt.

— A kapitány, — folytatá Darby -- egy félóra mulva már partra száll, mr. Chartres szekere vár reá és ő maga is vele van.

— Kedves fiam, most már Sir Edwinnek kell őt hivnod, — mondá az atyja — sokat kell nekünk veled tudatni; de neked még többet nekünk elbeszélned. Azonban mindenek fölött, kedves Darbym, beszéld el nekünk a szegény Daunton kapitány esetét.

Nora ez alatt csendesen beszélgetett édes anyjával.

— Mit gondolsz kedves fiam! vajon a kocsirázás az itteni egyenetlen uton nem fog-e ártalmára lenni a mi barátunknak? Nem lenne-e jobb, ha részére egy hordszéket küldenék?

Az ajánlat helyeseltetett, és midőn a beteg, Chartres és Danverstől kisérve, a partra ért, az orvos nagy örömére már ott volt a hordszék, a melyből, midőn barátjának házánál kiszállitották, sokkal kevésbé volt kimerülve, mint azt előre gondolták.

Darbynak az ő barátja betegségére vo-

natkozó észrevétele alapos volt. Mert annak megtudása, hogy Darcie-ék még mindig itt vannak, annyira hatott reá, hogy megkönnyebbülése azon percztől kezdve észrevehető volt.

Darby kedves hireket hozott családja köréből, de Danvers nem engedé azokat betegével közölni, hanem megértvén, magára vállalta azok közlését, valamint azt is, hogy kapitányságra emeltetését is tudatni fogja.

Herbert, a legnagyobb elővigyázat mellett vele közlött hireket, benső örömmel fogadta. Átlátta, hogy az által, a Norával egybekelhetést gátló akadályok nagy része el van háritva.

Danvers, miután betegének csilapitó orvosságot adott, elhagyá azt, és az önmegtagadásig hü Chouchowra bizta. Maga pedig, miután előbb betegeit a kórházban meglátogatá, a tábornok szállására sietett, hol őt nyugtalanul várták és a legszivélyesebben fogadták

Danvers a betegről reményteljesen nyilatkozott.

— Az ő érzékeny lelke, — folytatá az orvos — szerencsére a legválságosabb perczben szabadult meg egy nyomasztó aggálytól, melynek habár rendkivül kedvező hatása volt is, még mindig nagy elővigyázatra van szükség. A hordszéknek leküldését, mint igen szerencsés ötletet emlité, mivel a beteg kimerültsége miatt már maga a fel és leszállás, még inkább a kikerülhetlen szekér rázás igen könnyen uj lázas állapotot idézett volna elő.

Emma sok kérésre engedélyt kapott, a

szinte jelen volt mrs. Vaughan asszonynyal Herbertet meglátogathatni. Majd oda érkezve, hiven elbeszélte a betegnek, hogy őt odahaza mennyire óhajtják látni s mily nehezen várják. Midőn eltávozott, örömkönnyek közt aludt el a beteg.

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

XII. RÉSZ.

Sir Edwin Chartres sajnálattal győződött meg, hogy most, midőn már a „Sercy"-hajó el akart indulni, Herbert még mindig nincs oly állapotban, hogy a vele közleni óhajtottakat tudomására juttathassa. Danvers orvost értesitette tehát, hogy a házat, melyet ő még két hónapra kibérelt, azon időre s a Danvers által kiválasztandó szolgákat, beteg barátjának rendelkezésére bocsátja.

— Kedves Danvers, még egy pár kérésem van önhöz, — folytatá — először: szíveskedjék sajnálatomat kijelenteni az iránt, hogy mielőtt a szegény Daunton temetése megtörténhetnék, a mi barátunkat ily váratlanul itt kell hagynom; másodszor: vegyen át egy kis csomagot, és ha a „Sercy" hajó a kikötő látköréből eltávozott, azt az én barátságos üdvözletemmel mrs. Darcie-nek adja át. Mi holnap délután fogunk elvitorlázni, tehát fölkérem, hogy holnap reggelihez legyen szerencsém. Magunk leszünk, és nekem még, ugy Herbertet, mint ön becses személyét illetőleg, sok közleni valóm van.

Ugyanaz nap este mrs. Vaughan és Danvers értekezletet tartottak, minek folytán megállapitották, hogy a beteget egy hordszékben másnap reggel az ő házához szállásolják. Ezen

változás, mikint egymás közt mondták, már csak azért is kivánatos, mivel egy rendes háztartásnál több és gondosabb ápolást lehet egy betegnek nyujtani, mig más részről Darcie-ék is akadály nélkül meglátogathatják.

Midőn Danvers ezen intézkedést a tábornok családjának elmondta, a legnagyobb örömmel fogadtatott.

A tábornok és őrnagy Singleton meglátogaták Sir Edwint, hogy tőle bucsut vegyenek, és hogy Herbert felől tudakozódjanak.

— Igen sajnáljuk, Sir Edwin, hogy öntől meg kell válnunk, miután semmi reményünk nincs, hogy körünkben visszatarthassuk.

— Én szerettem volna tovább is a Cap földön maradni, — mondá a báró valódi szomoru mosolylyal — de a sors nekem nem kedvezett.

— Őrnagy Singleton, — folytatá tovább — ön még mindig megsebesitlenül bolyong a nagy világban, én is ugy voltam, mig az későn lett. Óvakodjék ön ezen hiba elkövetésétől, mert nincs ellene orvosság.

Az őrnagy kissé megzavarodott s meghajtván magát, mosolyogni és lehetőleg nyugodt arczot mutatni iparkodott. Majd Herbertet kezdé dicsérni a Baronet s azon kényszerüség miatt panaszkodott, mely annak meggyógyulásáig sem engedi az itt maradást.

Ezen tárgy emlegetése a tábornoknak mindenesetre kellemesebb volt, mint Singletonnak.

A következő nap reggelén még a hüvösön átszállitották Herbertet mrs. Vaughan házához, melynek előnyeit ő igen nagyra be-

csülte, és a hol magát naponkint jobban érezé.

A szegény Daunton végrendeletét, és annak utósó beszélgetését óhajtotta mrs. Darcievel közölni s ugy volt, hogy másnap fog vele találkozni.

Danvers a kitüzött reggelihez megjelent, és a Baronettel a Herbertre vonatkozó igen érdekes beszélgetést épen bevégezték, midőn Timmins kapitány belépett.

— Sir Edwin! igen sajnálom, hogy önt azonnal hajóba szállásra kell fölkérnem. A kikötői hegy teteje olyan szinben mutatkozik, mely miatt, habár jelenleg a szél még most eléggé csendes, de félnünk kell, hogy erős délkeleti szelünk lesz. Most a szél igen kedvező reánk nézve, de ha mi most rögtön nem indulunk, talán nem is leszünk képesek hajóra jutni. Nem szabad a jó alkalmat elveszitnem.

E fölhivás, a Baronetre nézve, kinek már mindene készen állott, nem volt valami igen kellemetlen. Fölkérte tehát Danverst, hogy ne vében Herbertet, és a tábornok családját üdvözölje s szivélyesen kezet szoritván vele, meghivta, hogy egykor látogassa meg brankstoni kastélyában.

— Mondja meg ön a vámház épületében lakó kedves barátainknak, miszerint igen nagyon sajnálom, hogy itt többé nem láthatom.

A „Sercy"-hajó egy óra mulva a kedvező szélben kivitorlázott a kikötőből; és szerencse volt, hogy Chartres nem késett, mivel nemsokára azon délkeleti dühös vihar támadt föl,

mely ritkán szokott előfordulni, és bár kevés ideig tart, de az alatt a kikötővel minden közlekedés megszünik, mert minden élő teremtést letipor. A levegő csupa por, a nap világossága éles, kék, gőzös és vakító, a növények összezsugorodnak, az erős embert leroskasztja, a beteget s gyengét földhöz vágja.

— Szegény Herbert, — mondá Danvers mrs. Darcie-hez — ma nem láthatja kegyedet; — azonnal hozzá kell mennem, azonban még ki kell jelentenem, miszerint Sir Edwin Chartres rendkivül sajnálta, hogy oly rögtön és bucsuvét nélkül kényszerült barátaitól elválni.

A vihar a vámháznál nagyon érezhető volt, — mindenki — bágyadt és levert volt, és Nórát egy rendkivüli szerencsétlenségtől félelem lepte meg.

— Daunton kapitány meghalt! — mondá magában — ő előérezte, hogy bennünket soha sem fog többé látni, és sejtelme beteljesedett, mi valamely naponkint előforduló eset miatt Herbertet nem láthatjuk; és én hasonlóképen kezdek remegni, habár tisztán nem tudom miért.

— A láz nagyon erős, mrs. Vaughan, — mondá Danvers, midőn betegének szobájából kijött — és megvallom, hogy aggódom miatta. Azonban megérkezésünk óta lelkülete sokkal nyugodtabb. A kegyed házához lett szállittatás annyira jó hatással volt reá, miszerint én azt hiszem, hogy a beállott változás, csakis a föltámadt életölő ocsmány szél dühöngésének következménye, melynek tikkasztó hatását az ő rendkivül érzékeny állapotban levő testének lehetetlen volt meg nem éreznie. Nagyon óhajtanám, ha a kegyetek barátja dr. Smail előhi-

vatnék, ő az ilyen helybeli bajok következményeiben igen tapasztalt ember.

Megtudván a tábornok, hogy dr. Smail a beteghez hivatott, ezen aggályt gerjesztő körülményről értesitette nejét, nehogy a bajnak mástóli hallása miatt annak gyenge idegzete ujabb rázkódást szenvedjen, mely eshetőség által Nora minden bizonynyal kétszeresen sujtatnék.

Dr. Smail egy pár órát töltött a betegnél. Herbert ütere csendesebben vert ugyan, de folytonosan lázban volt. Estefelé megszünt a szél, és a beteg könnyebben kezdett lélekzeni s a használt gyógyszerek apránként az óhajtott eredményt meghozák.

Mrs. Vaughan szekere előállott, és a legnagyobb sietséggel robogott a vámházhoz.

Nora eleibe szaladt, és az érkező arczára vetett egy pillanat alatt szive megvigasztaltatott, mrs. Vaughan karjába veté magát, és keservesen sirt. Tudomására jutott, hogy Smail orvos sietőleg hivatott Vaughan házához s ennek oka és eredménye miatt a legnagyobb nyugtalanságban volt. A jó barátné megnyugtatta őket, és a betegség aggasztó változása, a levegő nyomasztó voltának tulajdonittatott, mely hihetőség a vámháznál lakókat egy kevéssé fölviditotta.

Danvers fölemlitette mrs. Darcie-nek, miszerint Herbert már régen óhajt vele valamit közölni, és hozzá tevé, hogy ha a beteg a következő éjet nyugalomban fogja eltölteni, azon közlemény, mely, ugy látszik, annak lelkét nyomja, a következő napon megtörténhetik.

A Daunton temetésére, mely a következő

napra volt határozva a tengernagy által, minden intézkedés megtétetett.

A magasb rangu hivatalnokok s a Cap földön tartózkodó angolok, valamint igen sokan a hollandok közül — részt akartak venni a temetésen.

Herbert a temetésen meg nem jelenhetvén, tábornok Darcie, tiszteletből és a családja iránt tanusitott szolgálattétel folytán kiérdemelt hálából, elvállalta a gyászoló fél kötelezettségét.

A következő napon Danvers a Chartres által reá bizott kis csomagot átadá mrs. Darcienek. Majd hozzá tevé, hogy Sir Edwin a Herbert részére két lovat hagyott hátra; és O'Gorman, ki épen ezen pillanatban lépett be, azok ideiglenes gondozását önkétesen elvállalta.

Minthogy a Chartres általi küldemény egy kis komolysággal adatott át, letévén azt a tábornokné s fölbontását távollevő férjének haza érkezési idejére halasztotta, maga pedig mrs. Vaughan házához sietett s azzal együtt a beteg szobájába ment. A beteg inkább reményt, mint várakozást kifejezőleg tekintett az ajtó felé.

Mrs. Vaughan egy ujját ajkára tevé, és mondá:

— Itt én vezénylek, és betegemnek csak keveset szabad beszélni.

Herbert helybenhagyólag intett, és mrs. Darcie kezét szeretetteljes tisztelettel csókolá meg.

— A mi kedves barátunk, Daunton kapitány, — mondá Herbert — engem örökösévé tett, de csak mint Nora vagyonának felügyelő-

jét, kit leányának fogadott. Itt van a végrendelet; a későbbi nyilatkozat csak szóval tétetett, de épen oly érvényes.

Mrs. Darcie elolvasá az egyszerü s rövid okiratot.

— A végrendelet, — mondá — megváltozhatlan, azonban Norát illetőleg ki kell jelentenem, miszerint sem a tábornok, sem én, soha bele nem egyezünk abba, hogy a mit önnek Daunton kapitány oly helyesen és nagylelküleg hagyományozott, tőle bármily ürügy alatt elvétessék.

Herbert intett mrs. Vaughannak, ki egyik ablak mélyedésben félre állott volt, és mondá:

— Kedves barátném, nagyon szépen kérem, legyen szószólóm, mivel a hagyományozott pénznek csak is a kijelentett esetben fog előttem becse lenni.

Mrs. Darcie mosolygott.

— Kedves kapitány Herbert, — mondá — nem akarom ön előtt a már megtörténteket eltitkolni. Mi önnek igen sokkal tartozunk mindnyájan, és iránta a legbensőbb tisztelettel viseltetünk. Én mondám önnek, hogy várakozzék, mig a körülmények kedvezőbbé válnak; és ime! a szerencse nekünk kedvezett. Én biztosithatom, hogy ha önnek elegendő jövedelme lesz, a tábornok épen oly örömmel fogja a már előtte ismeretes kérelmét meghallgatni, mint én. És most nyugtassa meg magát, talán többet is mondtam, mint kellett volna; de minden további aggodalomtól meg akartam kimélni, hogy egészsége és ereje minél előbb visszatérhessen. Ha ön az elfogadó teremben át fog jö-

hetni, vannak barátai, kik nem fognak késni látogatásukkal.

— Oh, mennyire óhajtom ez órát mielőbb megérhetni!

— Legyen ön türelmes és jó! — mondá mrs. Vaughan mosolyogva — és ha holnap reggel önről kielégitő jelentést fogok tehetni, ugy megengedem, hogy legalább Emma meglátogathassa.

Mrs. Darcie azon estve elbeszélte férjének azon nyilatkozatát, melyet az a Daunton végrendeletéről és annak utósó beszélgetésére vonatkozólag tett.

— Valóban csudálatosak a körülmények, melyek ezen ifju embert közénk s minden előleges sejtelmünk nélkül családunk tagjává avaták. Darby az ő sima nyelvével a bolondságig pártolja; Nora az ő sajátságos magaviselete által, habár semmit sem szól, még jobban pártolja; és te, kedves Anna, valószinüleg szinte a Herbert pártjához állottál.

— Charles! — mondá a tábornokné mosolyogva — ha te őt csak felényiszer is láttad volna, mint én, bizonyosan pártjára állanál.

— És most, — folytatá a tábornok — a te erényességed el akarja veled hitetni, hogy a szegény Daunton által az ő neki hagyományozott tizezer font sterling Norát illeti, — mit kell még hallanom, Anna!?

— Herbert soha sem tudna magáról annyira megfeledkezni, hogy hazugságot beszéljen, mikint te magad sem volnál képes olyasmit elkövetni. Az ő haldokló barátjával történt beszélgetése szóról szóra igaz. Hiszen a derék öreg mindkettőt nagyon szerette, és pénzét

azért hagyományozta nekik, hogy egybekelésüket megkönnyitse.

— Nos, kedves Annám, látom, hogy mindenképen ellenem vagy, azonban az igazat megvallva, azt is jól tudom, hogy véleményed szerint a legjobbat akarod. Ha tehát a balgatag ifju csakugyan annyi vagyonnal bir, hogy leendő családjának fentartása biztositva van, őszintén megvallom, hogy minden eddig ismert ifjak közt őt legtöbbre becsülöm; és ha már a kitünő Chartrest nem lehet vőmnek nevezni, elfogadom Herbertet! most már Herbert kapitányt! Előléptetését zitézsége által érdemelte meg s ez által nekem még kedvesebbé lett. Most eredj és csevegj öt perczig a mi kedves leányunkkal, mond meg neki, hogy szivviszonyát mindketten jóváhagyjuk, azonban ha netalán ő mást gondolna, az utósó szó az övé legyen. Ha pedig ezt almondád, jöjj vissza, hogy a mi derék barátunk által küldött sajátságos kinézésü csomagot fölbonthassuk. Nagyon sajnálom azon kedves ember eltávozását.

A Nora és édes anyja közt történt párbeszéd előadását elhallgatjuk. Egy volt ez azon ritka és boldog jelenetek közül, a milyenre csak is igazi ártatlan, szeretetteljes és nemes lelkü nők tarthatnak számot, és a milyenről az irigy, önző és szivtelen körök tagjainak fogalmuk sincs.

A tábornok igen jól tudta, hogy az édes anya és leánya már beszélgetésük tárgya miatt nem képesek az időre kellőleg figyelni, és az órákat perczeknek fogják tartani. Midőn tehát észrevette, hogy O'Gorman haza jött, magához hivatta, hogy jelentéseit átvegye, és egyszers-

mind a következő napra rendeleteit kiadhassa.

— Nos, Charles, — mondá — valami mondani valóm van önhöz. Legyen szives megmondani, mi okból szaporodott meg paripám száma kettővel? s miért van egy lovászszal több? holott nekem annyi lóra nincs illetőségem.

— Bocsánatot kérek, — válaszolá O'Gorman — elfeledtem önnek jelenteni, hogy mr. Danvers fölkért engem tegnap, a Sir Chartres által Herbert kapitány részére bucsu ajándékkint hátrahagyott két ló iránti intézkedésre. Gondoskodásomat azonnal felajánlám s nehogy elhanyagoltassanak, azonnal átvettem. Midőn pedig megláttam őket, meglepetéssel ösmerék a gyönyörü Izabellára, melyet Sir Edwin annyira kedvelt; mig a másikban a hires liliomfehér, mrs. Kleinevogel kedvencz háti lovára ismertem, melyhez hasonló az egész gyarmaton nincs. Emlékszem, hogy ezen lónak ára több volt ezer dollárnál, és arról is meg vagyok győződve, hogy azt a Baronet kétségkivül nagyon drágán megfizethette, mivel ezen vásárlást csak elutazása előtti napon, és pedig csupán azért tette, hogy azt egy nőtlen ifju embernek ajándékozhassa. Hát nem különös ez, Sir? — kérdezé el nem titkolható komolysággal.

— Egyike azon rendkivüli eseményeknek, melyek egy idő óta ezen ifju nőtlen ember körül történtek, — mondá mosolyogva a tábornok.

Az ismeretlen tartalmu csomaggal belépő

mrs. Darcie megjelenése alkalmat szolgáltatott O'Gormannak, hogy távozzék.

A csomagban egy, a következő kisérő levélhez mellékelt okirat volt

„Fölösleges, kedves barátom, hogy az ön „és kedves családja iránt érzett valódi benső „tiszteletemet emlegessem, hiszen nehány ve„szély és örömben osztályosok voltunk; sőt, „ha szabad tolakodás nélkül mondhatom, meg„próbált barátok vagyunk. És mivel én Herber„tet igen nagyra becsülöm s azt hiszem, Darcie „kisasszonynak ő a szerencsés választottja, ki„jelentem, miszerint őt ezen szerencsére való„ban érdemesnek tartom.

„A mi igen nagyrabecsült barátunk, Daun„ton kapitány, ki őket annyiszor látta együtt, „minden vagyonát Herbertnek hagyományozá, „kétségkivül azon reménynyel, és a mindkettő„jük, de különösen Darcie kisasszony iránt ér„zett azon jó indulatból, hogy egybekelésüket „elősegitse. A házi boldogsághoz szükséges egy „kevés vagyon is, és én reménylem, meg fog„ják nekem engedni, hogy a Darcie kisasszony „kiházasitásához, az ide zárt okiratban javára „irott összeggel járulhassak. Köszönöm, kedves „barátom, hogy mint régi ösmerőstől, ezen „előttem különben is jelentéktelen csekélysé„get, azon összeköttetés elősegélyezése végett, „melyet meggyőződésem szerint határozottan a „sors kegye támogat, mint őszinte szerencse„kivánatom jelét elfogadni sziveskedik. Nagyon „kérem, hogy néha-néha állapotukról engem ér„tesiteni sziveskedjék; és várva várom azon „örömöt, midőn önöket brankstoni kastélyomban,

„mint kedves vendégeimet üdvözölhetem. Isten „kegyelme legyen önnel és kedveseivel!

„Edwin Chartres.“

— Ez, — mondá a tábornok, miután az okiratot megnézte — egy adománylevél Nora részére, ötezer font sterlingről, mely olykép van alapitva, hogy az kizárólag az ő tulajdona. Nagykoruságáig vagy férjhezmeneteléig, mi vagyunk gondnokául nevezve. Ez a Chartres valóban kitünő ember, kedves Annám, és én nem győzök eléggé csodálkozni, hogy te és leányunk, a ti szerencsétlenségtök és szükségtökben oly kitünő és nagylelkü oltalmazóra találtatok. Valóban kénytelen vagyok elhinni, hogy az ilyen jellemü emberek sokkal többször, mintsem gondolnánk, csak az alkalmomra várnak, hogy nemes lelkületük sugalmát és nagylelküségüket érvényesithessék. Ma azonban ne beszéljünk többet erről, — mondá szeretetteljesen, — csókold meg a mi kedves leányunkat, és tudasd vele, hogy eddigi magaviseletét helybenhagyom, és a Herbertteli szép viszonyát épen ugy pártolom, mint édes anyja.

XIII. RÉSZ.

Mrs. Vaughan és Danvers közleményei Herbertre nézve rendkivüli gyógyerővel birtak. Másnap reggel azért esdeklett házi asszonyának, hogy egypár órára a társalgó terembe átmehessen. Ezen jó ujságot Darby és Emma, kik őt reggelen meglátogatták, hirül vitték a vámhoz. A tábornok meglátogatá őt, és egész magaviseletében szivélyesnek mutatkozott. — Mindezen magukban véve kicsinységek eredménye az lett, hogy az egész város megtudta, miszerint Herbert a Darcie kisasszony elfogadott udvarlója és jegyese.

Chartres, mikint láttuk, az ő nemes és nagylelkü jelleméhez méltólag elhiresztelte, hogy az ő leánykérése sikertelen lett; és ez által a Timmins kapitány házi asszonyának s a köréhez tartozó pletykálni szeretőknek, nem volt többé e tárgyról mit okoskodni.

Herbert egészsége nemsokára annyira megjavult, hogy barátainak szerencsekivánatait elfogadta. Mrs. Vaughan hallani sem akart arról, hogy házát elhagyja, hol a tábornoknéval és Norával akadálytalanul találkozhatott. A szive választottjával naponkint élvezett társalgás folytán már annyira megerősödött, hogy nehány nap mulva látogatást tett a vámháznál.

Majd midőn nem sokára az ő kedves Norájáť a gyönyörü s hires liliomfehér paripára felülteté, maga pedig a szép Izabellára ülvén, első izben együtt kilovagoltak: kimondhatatlan örömöt érzett keblében s büszke volt kedvesére. A gyönyörü tüzesvérü állat szinte kényeskedni látszott szép terhe alatt s a szelid kéz minden mozdulatának a legnagyobb készséggel engedelmeskedett. A tábornok elragadtatással nézte kecsteljes leányát, ki paripáját tetszése szerint vezette s kire ugy is, mint a lovaglásban tanitványára, valóban büszke is lehetett.

Nagyszerü s kedves napok voltak ezek! a veszélyek és fáradalmak el voltak háritva; a szép s szerencsés pár erősen meg volt próbálva, és hiba nélkülinek találtatott. Három hónapi időköz alatt annyi veszélynek voltak kitétetve, és annyi örömben részesültek, mennyit mások éveken keresztül sem ösmernek, és most a szerencse a szelid örömök élvezetével kinálá meg őket. Szabadon s akadálytalanul társalogtak, boldognak érezék magukat, és e perczben nem volt semmi uj kivánságuk.

Nagylelkü barátjuknak, Dauntonnak halála nem engedé még az egybekelést, azonban a „Vészmadár"-nak Angolhonba vissza kellett menni.

— Azt hiszem, nem vagyok rosz, — mondá Nora, a mint gyönyörü paripáján Herbert mellé ugratott — de a szerencse, mely engem rövid idő alatt kisebb-nagyobb ajándékival elhalmazott, annyira váratlan volt, hogy talán nem is érdemlem. Különös, édes Herbert, de igaz, hogy semmire sem volt egyszer-egy-

szer oly nagy vágyakodásom, mint ezen gyönyörü állat birhatására. — Majd simogatván annak hattyu nyakát, hizelegve beszélgetett hozzá, mire a nemes állat mintha megértette volna urnője hizelkedését, még kényesebben haladt könnyü terhével.

— Ez a liliomfehér a kegyed kedveért van teremtve, kedves Nora, — mondá Herbert — és azt hiszem, hogy az maga is azt hiszi. Annyit hallottam ennek tüzességéről, hogy valóban féltettem kedves személyét, mikor reá ültetém, de a tábornok aggályom miatt kinevetett, és igaza volt. Senki sem tudja ezt ugy lovagolni, mint kegyed.

— Mrs. Kleinevogel igen jól lovagol, de sokszor láttam, hogy nehezen tudta forditani, — ismét megsimogatá a lovat és beszélgetett hozzá — sőt talán nem csalatkozom, ha azt hiszem, hogy vele néha szigorubban bánt, mint szükséges lett volna, én pedig már akkor gondolám, hogy szelid bánással könnyebben lehetne vele boldogulni, és ime, ugy sejtem, nem csalatkozom. Mi megértjük egymást, ugy-e szép fejér liliom?

— És most, — mondá Herbert — valamit kell itt mutatnom, drága Norám, a mi mindkettőnkre nézve nagy érdekkel bir, sőt még Darbyt sem veszem ki.

Ezzel kitért az utból, hogy lovagtársait a Daunton sirjához vezesse. Majd kellő helyre érkezvén, leemelte Norát lováról s a lovakat a szolgákra bizván, karon fogta kedvesét, és szólt:

— Kedves Nora! sétáljunk el együtt a mi jóltevőnk, a mi legjobb barátunk sirhalmá-

hoz. Ha meggondolom, mennyi jót tett velem szegény Daunton s mily nagy hálával tartozom neki, valóban ugy képzelem, mintha atyám lett volna. Az általa nagylelküleg reám hagyott örökséget, a kegyed iránti szeretetének és azon meggyőződésének köszönhetem, mely ő vele elhitette, hogy életem egyedüli czélja a kegyed boldogitása leend. Az ő jó szive ugy gondolá, hogy egy tisztességes jövedelem birtoklása által, a kegyed kezeinek elnyeréséhez reményem lehetend, és mégis, Nora, kinos azon tudat, hogy az én barátom korai halálának köszönhetem mind előléptetésemet, mind vagyonomat, mely nélkül őrültség lett volna azon szerencsére számitanom, melyet most már birok. A Daunton iránti hálaérzetem csak életemmel fog megszünni.

Nora elérzékenyedett s könnyezve emlékezett vissza az elhunyt jótéteményeire, s különösen annak elindulása előtt tett azon aggályteljes nyilatkozatára, hogy ő többé nem fog életben visszatérni.

— Óh Herbert, — folytatá tovább — az ő bus előérzete beteljesedett. Az isten ki minket megáldott, adjon neki csendes nyugodalmat.

Herbert az orvos által engedélyezett egyik sétáját, egyenesen beteg embereinek meglátogatására használta — kik már az ő nagy örömére mind egészségesek voltak, és ifju kapitányukat a legnagyobb lelkesedéssel fogadták. Jól ösmerték, — mert együtt harczolt, vérzett, és szenvedett velük, — és hü tanitványa volt a szelid és igazszerető Dauntonnak, ki habár szigoru fegyelmet szeretett tartani, — még is

szelid, és bátor eljárása által igazság szolgáltatása oly nemü volt, hogy emberei soha sem panaszkodtak ellene.

A tábornoknénak, a leánya háztartása iránt tett intézkedései alkalmával felmerült nehézségek egyike a volt, hogy az Herbert megbecsülhetetlen hü szolgájának neve pogány volt.

— Ugyan, kedves mrs. Vaughan, — mondá a tábornokné — ki hallotta valaha, hogy egy házfelügyelőnek „Chouchow“ legyen a neve.

— Igen könnyü lesz annak más nevet adni, — válaszolá barátnéja.

— Alig hiszem, — felelé a tábornokné — mert habár hiszem is, hogy Herbertért vagy Darcie-ért életét is feláldozná, még is nevéhez makacsul ragaszkodik.

Darby már megkisérlette a rábeszélést, de hasztalan volt. Herbert nem akarta magát bele avatni a dologba, mivel nem sikerülés esetében neki kellemetlenséget okozott volna.

— Tudod-e Nora, — mondá Darby — hogy a névcsere iránti kivánságunk teljesülhetéséhez most még csak egy kilátásunk van, az tudniillik, ha te fogod őt neve elváltoztatására fölkérni. Ő épen itt jő felénk a sétatéren.

Darby Norával karonfogva ment feléje. Chouchow pedig sietett s egy levélkét nyujtott át Norának.

— Na, Chouchow, — mondá Darby — hogy van a kapitány?

— Ma igen jól érzi magát uram, azonban én választ kérek.

— Mr. Chouchow! — szólitá őt Nora —

jól tudom, hogy mennyi szolgálatot tett ön testvéremek, és nagyon örvendek, hogy a kapitány szolgálatába lépett. Ő nagyon szereti önt.

Chouchow elpirult és nevetett; valószínüleg igen megörült a hozzá intézett megszólitáson.

— Reménylem, — válaszolá tiszteletteljesen Chouchow — hogy szerencsés leendek nagysád megelégedését megnyerhetni, én nem bánom, ha még oly sok dolgom van is, csak velem legyenek megelégedve.

— Mivel ön óhajtja, hogy megelégedésemet kinyerhesse, — folytatá Nora — ez okon egy szivességre kérem, és azt hiszem, hogy nem fogja megtagadni.

— Semmi esetre sem, — felelé Chouchow — ha csak tőlem függ.

— Könnyen meg teheti, mr. Chouchow, mivel mindössze is csak annyi, hogy mostani nevét változtassa olyanra, mely egy nő előtt jobb hangzásu lesz.

— Óh, nagysád, — válaszolá Chouchow meghökkenve — ne méltóztassék tőlem azt kivánni. Senki sem válik meg örömmel nevétől. Nagysád maga sem tenné azt örömest.

— Ejh, ejh! — felelt hizelgőleg Nora, mialatt neki pirult — én azt hiszem, jogosan kérhetem önt ezen névváltoztatásra, mert én az ön ura kedveért nevemet szinte meg fogom változtatni s igy jogosan vélem hinni, hogy ilyesmit ön is minden-akadály nélkül megtehet az én kedvemért.

— Ez esetben, tisztelt nagysád, nincs mit

szólanom, méltóztassék nekem tetszése szerint bármely nevet adni.

— Ezen nyilatkozata által ugy engem, mint a kapitányt igen megörvendeztet, — folytatá Nora — és azt hiszem, hogy uj neve nem fog önnek visszatetszeni. Most azonban bemegyek, hogy a levélre válaszolhassak.

Mr. Darby, — mondá Chouchow — csak nem mondhatám kedves testvérének, hogy nem vagyok megkeresztelve. Ily dolgokról soha sem hallottam semmit egész ifjuságom alatt s nekem, ki folytonosan kisebb járműveken tartózkodtam, nem voltak szüleim, kik rólam gondoskodtak volna.

— Lehetséges-e, szegény Chouchow-vom, hogy te oly elhagyatott állapotban lettél volna. Hiszen én gyakran láttalak már téged imaközben egész bensőséggel figyelmezni.

— Igen, mert látom azon különbséget, mely a vallást tisztelő embereket, a vallástalanoktól megkülönbözteti, és szeretnék az elsőbbekhez számittatni; de ki gondol a szegény Chouchow-val, hogy a vallásra tanitsa.

— Mahon doktor tanitni fog téged, Chouchow, és azt gondolom, hogy mikor a kapitány esküvője lesz, ugyanakkor a keresztelésed is megtarthatjuk.

— Nagyon örvendenék rajta, válaszolá Chouchow, de tudja ön, mr. Darby, milyen nevet akar nekem testvére adni?

— Ő azt akarja, hogy leendő neved magadnak is tessék, tehát mit mondasz hozzá, ha például uj neved Chouton lenne?

A szegény fiu nagyon megörült.

— Chouton!? — mondta — hisz igy még

mindig Chou leszek. Én tudom, hogy önök egymás közt engem mindig Chouchownak fognak nevezni, ugy-e meg fogják tenni, mr. Darby?

— Hogy én és a kapitány meg fogjuk tenni, azt tudom; sőt még egy más valaki is, Chou, mivel te nagyon tudod magad kedveltetni.

Norának a házból lett visszatérése megszünteté az értekezést, és mr. Chouton az uj név iránti ellenszenve daczára, mint a világon legboldogabb ember, oly örömmel sietetett a kezébe adott levéllel.

Ezen idő alatt O'Gorman, a tábornok által reá bizott Tandyval beszélgetett.

— Mit szól ön hozzá? hátha a sátorban egyet szivaroznánk ott hüvös és árnyék van s épen itt jön Strangeway Tamás barátunk.

— Hol hagyta ön Darbyt? — kérdezte O'Gorman.

— Darby, — válaszolá az érkezett — a kapitánynyal és a nőkkel kilovagolt, holnapra nekem is igért egy lovat.

— Ön bizonyosan jó lovas?

— Magam is azt hiszem! — válaszolá büszkén az ifju.

— Darby szerencsés, — mondá O'Gorman — mivel testvére, ki azon gyönyörü liliomfehér paripán mint egy angyal, ugy ül, és azon nemes állatnak tejfehér ragyogó szőrét, nagy szelid szemeit, hattyu nyakát, ...

— Ho-hó! — szólt közbe Strangeway — már még ön is költő lesz! Az a leány már mindnyájuknak megzavarta az eszét, csak az

enyimet nem, Tandy! az egész Garnisonban én vagyok a legokosabb.

— Na-na, — mondá O'Gorman mosolyogva — csak attól tartok, hogy ezen esetben az egész Garnisonnak nem sok esze van, és ez ellen nem is vitatkozom. Azonban azt akarám mondani, hogy én Tandynak fölajánlottam volna „Dubskelper" lovamat, ha az annyira vad, és elragadó természetü nem volna; és ha azon véleményben nem vagyok, hogy a mi barátunk, ki eddig egész életét a tengeren töltötte, talán nem is szeret lovagolni.

— Engedelmet kérek, — mondá Tandy — nincs a világon olyan ló, melyre félnék reá ülni, különösen pedig, ha szokását ösmerem.

— „Dubskelper"! — jegyzé meg Strangeway — valóságos vadállat.

— Meg van hibája, mint minden más lónak, de a lovast nem szokta lehányni, nem harap és nem botorkázik, minthogy pedig nekem rendesen sietnem kell, ha megbomlik és futni kezd, csak hasznomra válik, mivel csak fejét kell czélom felé forditani, és ő ostoba dühében engem igen hamar a kellő helyre röpit. Tandy most ösmeri hibáját és teheti a mit akar.

— Ajánlatát a legnagyobb örömmel elfogadom, — válaszolá Tandy.

— Szándékom volt a társaságot követni, ezért lovam mindjárt is itt lesz, — mondá O'Gorman — azonban a tábornoktól vett megbizás folytán itt kell maradnom. Ha tehát önnek tetszik, lovam szolgálatára fog állani.

— Ördög vigye el azt a Dubskelpert! — kiáltá Strangeway — miért nem cseveghe-

tünk még egy kevés ideig; szerettem volna ennek a Tandynak (ki utóbbi kalandjait haszontalanságnak nevezi) nyugotindiai hős tetteiről valamit hallani, hol talán még oroszlánok sincsenek.

— Engedelmet kérek, Strangeway ur, — mondá az ifju — nem mondhatnám hogy azon kalandok épen semmit sem érnek s haszontalanok volnának, sőt ellenkezőleg mondhatom, hogy az utósó három hónap alatt nagyon érdekesek voltak. Azonban itt vezetik a vad lovat.

Tandy fölült az akaratos „Dubskelper"-re s ugy látszott, mintha engedelmesen akarná magát viselni, minek folytán a lovag igen meg volt vele elégedve.

— Barátunk ülésmódja nem igen tetszik nekem, — mondá O'Gorman, midőn a lovag után tekintett.

— Hogy is lehetne máskint? alig hiszem, hogy valaha lovon ült volna, — válaszolá barátja — azonban soha sem tudhatjuk, kiből mi lesz. Most itt volt köztünk s azt hittem, hogy elbeszéltethetünk vele egyet nyugotindiai kalandjai közül, melyeket oly nevetséges tagmozgatással tud előadni. Én azért jöttem ide, és ön számitásomat elrontotta. Azonban szerencsés csillagzat alatt kellett önnek születnie, ha mr. Tandy a „Dubskelper" segitségével saját magának, vagy más valakinek nyakát nem fogja törni.

Mr. Tandy épen az országutra ért s mivel Darcie-kat el akarta érni, a makranczos

„Dubskelpert“ épen gyors ügetésre kezdte nógatni lovagkorbácsával, nem levén sarkantyuja, mit O'Gorman elővigyázatból azon ürügy alatt nem adott, hogy lova nem türheti a sarkantyuzást. Azonban „Dubskelper“ a szelid nógatást nem akarta érteni, fejét megrázta, füleit hátra konyitotta, de gyorsabban menni sehogy sem akart.

Ezért megbosszankodott a lovag, és kifakadva mondá:

— Hát nem akarsz sietni? Ugy kényszeritnem kell.

A másik perczben már végig vágott korbácsával a lovon, de kivánt eredményt nem tapasztalván, másodszor is végig nyujtott rajta, mire az eddigi ütlegelést föl sem vevő „Dubskelper“ elkezdett hánykolódni, ugrálni, és rugni, mint egy valóságos bakkecske. Azonban a lovag, daczára annak, hogy ezen otromba csinre nem számitott, erősen tartotta magát, és a dühös állat minden erőlködése hasztalan volt levetésére. A hasztalan levetési kisérlet által felbőszült állat, most foga közé kapta a zabolát, és elkezdett sebes vágtatva futni. A lovag ez egész dolgot tréfának vette, és magát elsőrangu lovarnak képzelte, habár a merre lova ragadta, mindenki utána bámult.

— Átkozott bolondok! — mormogá Tandy — hát nem láttatok még embert lovagolni?

Valóban megérdemelte, hogy megnézzék; lábai kifelé fordultak, és minden tagja összevissza lógott. Szerencse volt, hogy O'Gorman sarkantyut nem adott lábára, mert ez esetben

nem nyugodott volna a „Dubskelper“ addig, mig lovagjától meg nem szabaditja magát.

Herbert, habár nem győzött is az ő kedves Norájának szépségén és lovaglásbani jártasságán eléggé csodálkozni, még is aggódott egy kissé, és figyelmezett, nehogy valamely véletlenség miatt, a különben engedelmes gyönyörü paripa megrettenvén, urnője iránt engedetlenséget kövessen el. Alig gondolt ezen eshetőségre, midőn hátuk mögött sebes lódobogás hallatszott.

— Mi az? — kiáltá, midőn a lármát hallotta; mit a szép liliomfehér is meghallott, és nyugtalankodni kezdett; a másik perczben Tandy a lehető legnevetségesebben kapaszkodva lovára s azon önhittséggel, hogy ő a világ legelső lovagmestere, sebes vágtatva elrohant mellettük.

Nora mellett egyfelől a tábornok, másfelől pedig Herbert lovagolt, és lovaikat csendes lépésben megtartották, mely jó példa által a tüzeskedni és tánczolni kezdő liliomfehér is urnőjének szelid keze által simogattatván, meg csendesedett.

— Átkozott rosz jószág! — mondá Herbert — valóságos ostoba ifju, ostoba lovon!

— Ne haragudjék szegény Tandyra, — szólalt meg Nora — én csodálom, hogy birt rajta megmaradni.

— Igen, szólt közbe a tábornok — valóban én sem győzök eléggé csudálkozni, mert bár minden tagja ugy lógott, hogy majdnem el szakadt testétől, még is meg látszik rajta, hogy magát jó lovasnak tartja, a mint hogy az ő saját szabályai szerint annak is mondható.

O'Gormannak meg fogom a fejét mosni, a miért azon bősz állatra ülteté. Mint látom, Darby barátja után ment, és azt hiszem, hogy a vitéz lovag végre is minden baj nélkül fog visszaérkezni.

— Az ifjunak nem lesz semmi baja, — mondá mosolyogva Herbert — ő magát bizonyosan nagyon jó lovasnak tartja s ez okon jöhetett O'Gorman azon gondolatra, hogy lovát neki átengedje. Szegény Daunton sokszor boszankodott reá elkövetett gyakori csinjeiért, de az ifju minden alkalommal oly vitézül viselte magát, hogy ellene soha sem használt szigorubb fenyitéket; én pedig gyakran elsimitottam ügyét, a miért a mi öreg barátunk, mikint gyakran emlité, bensőleg örvendezett.

— Herbert, már sokszor hallottam öntől, — szólalt most meg egy szelid hang — hogy Dauntont példánykint tekinti, igen szépen kérem tehát, hogy Tandyval szintén kiméletesen bánjék. Az én liliomfehérem, valamint én, ugy viseltük magunkat, hogy mindketten, dicséretet érdemlünk; neki pedig, ki mikint látom, már visszafele jön, semmi baja sincs.

— Nos, Darby, — mondá a tábornok — ki állitotta meg ezen veszett állatot?

— Maga Tandy, — válaszolá az ifju — mivel a mint az ut mellett levő homokos részt elérte, oda forditotta lovát, és addig hajtotta, mig kiállott.

— És mikép tudta ön ezen makacs állatot a nagy homokban hajtani, Tandy? — kérdezé a tábornok, kit az egész jelenet nagyon mulattatott.

— Mihelyt a homok dombot meg láttam,

Sir, addig huztam minden erőmből a kantár szárat, mig a veszett állat fejét kellő irányba fordítottam s igy a homokra jutottam. Eleinte ott is minden erejéből futott, azonban mindinkább fogyott ereje, mikor aztán jól kifizettem, és most egészen szelid.

— Igen derék, Tandy, azonban egy kérdést akarok önhöz intézni, de ne vegye rosz néven: ült már ön valaha máskor is lovon?

— Igen, Sir, — felelt a megszólított egész hidegvérrel — háromszor vagy négyszer, de nem mostanában.

— Nyiltan és igazat szólva, ön jól megülte a nyerget. A legeredetibb lovaglás volt, a milyet valaha láttam, és becsületére válik önnek.

. . . . . .

Ez utósó jelenete regényünknek, mely után minden a rendes kerékvágásban haladt.

A „Vészmadár“ utra készült, Angolhonba levén indulandó; legénysége naponkint erősebb lett s minden perczben várta fölváltatását.

Mrs. Darcie és barátnője rendezték a Herbert háztartását, és egy öreg hü skót nő, ki haza vágyott Angliába, a Nora szolgálatába lépett.

A Daunton halála miatti gyász nem akadályoztatá ugyan az ifju pár egybekelését, de az egész csendben s a legnagyobb egyszerüséggel ment véghez.

Mr. Chouton megbecsülhetetlen házfelügyelőnek bizonyitotta be magát, és mivel néha-néha Chouchownak is szólittatott, végtelenül boldog volt.

Singleton őrnagy szerelmi bánatban nem halt ugyan meg; azonban a tábornoknak Herbert iránti szeretete, és annak gyakori dicsérete által nem ritkán bosszuságra fakadt.

– Darcie igen derék legény, – mormolá magában a vitéz őrnagy, mi alatt saját személyét a tükörben nézegeté — de egész családjának nincs jó izlése.

Az ifju pár, melynek életfolyamában rövid idő alatt oly eseménydus szerepet játszott a „Vészmadár“, örömmel látta annak készületeit az Angolhonba leendő utazásra, és Nora lassankint épen oly benső ragaszkodással viseltetett a „Vészmadár“-hoz ,mint annak parancsnoka, Herbert.

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár